

TIMÁR GÁBOR

**A BARDÁN
KAPCSOLAT**

Tímár Gábor

A bardán kapcsolat

**Lektorálta
Hollós Adrienne**

© Gabriel S. Timar, 1999
www.gabor-timar.com

ISBN 0-9685174-0-4

1. FEJEZET

A megbeszélés után a nagyfőnök szokás szerint meghívott bennünket a házába.

– Ha a jövő héten meglátogat bennünket az ENSZ kiküldöttje – gondoltam –, a vendégeket nekem is ezzel a rettenetes szudáni sörrel kell megkínálnom.

– Tudjátok, miért hívják Camelnek ezt a szörnyű folyadékot? – kérdezte valaki jó hangosan.

Mély csend.

– Mert garantáltan egészséges tevéktől származik.

Hat óra felé elköszöntem, mert tudtam, hogy a Nílus feletti hidat nemsokára lezárják, és sötétedés után csak azt engedi át az őrség parancsnoka, aki hatalmas borraivalót ad neki. Ehhez pedig semmi kedvem nem volt.

– Közel fél évszázadon át dúlt a polgárháború Dél-Szudánban, s emiatt lett Afrika egyik legelmaradottabb vidéke – állapítottam meg hazafelé menet az autóban.

Most, hogy papíron kibékültek egymással a harcoló felek, a különböző nagyhatalmak elárasztották az országot magamfajta szakértőkkel. Az ENSZ útépítő mérnökeként akadt dolgom bőven. Amikor megérkeztem, elképesztő állapotban találtam mindent. A főútvonalak elhanyagoltabbak voltak, mint a fejlett országokban a legsiralmasabb bekötőutak. A Jubát Torittal összekötő nyolcvan kilométeres út a folyó túlsó oldalán csak a térképen volt elsődrendű. Valójában egysávos földút volt. A rengeteg gödör miatt remek akadályversenyeket lehetett volna rajta rendezni. Mire beértem a központba vagy onnan haza, mindig megfájdult a vállam, annyit kellett tekergetnem a Landrover kormánykerekeit. Mindezek tetejében az utat mindkét oldalon legalább két méter magas, sásszerű növény, úgynevezett elefántfü szegélyezte, azon túl pedig bambuszligetek zöldelltek. Minthogy az út ráadásul elképesztően kanyargott, harminc-negyven méternél tovább nem lehetett ellátni. Bár a forgalom igen gyér volt, mi, külföldiek óvatosságból mindig sötétben tettük meg a két település között az utat. A szembejövő autók reflektorfényét már messziről észrevettük, s időben félrehúzódtunk.

A híd után szinte elnyelt a zöld alagút. Néhány perc múlva tetőtől talpig csupa por lettem a vörös laterittól.

– Ahogy hazaérek, rögtön megyek zuhanyozni – nyugtattam magamat.

Koromsötétben szlalomoztam, amikor hirtelen felbukkant előttem egy kivilágítatlan, ráadásul fekete autó. Fékezni vagy kitérni késő volt.

– Hogy lehet valaki ekkora marha? Lámpa nélkül közlekedni egy dülőúton, amikor a felhők még a Hold fényét is eltakarják? – villant át az agyamon.

Aztán hatalmas csattanást hallottam, majd úgy éreztem, mintha súlytalanul lebegnék. Amikor magamhoz tértem a csillagtalan égbolt alatt a vaksötétben, először a levegő forróságát éreztem. Majd meghallottam a tücskök ciripelését. Hirtelen kimondhatatlan fáradtság vett erőt rajtam.

– Úristen! Nekem jött az az állat! – jutott eszembe. – Nem fáj semmim, mégsem tudok mozdulni. Holt biztos, hogy eltört a gerincem.

Újra elvesztettem az eszméletemet. Életöszönöm azonban nem hagyott nyugodni. Testem minden porcikája küzdött a halál ellen. Lelkem még nem akart megválni porhüvelyétől. Egy-egy pillanatra magamhoz tértem, majd megint elájultam. Igyekeztem összeszedni magamat, mert tudtam, hogy különben itt a vég. Aztán hirtelen úgy éreztem, hogy valaki megragad,

majd lelök egy hideg, tejfehér ködbe borult szakadékba. Egyszer csak vakító fény világított a szemembe. Éles fájdalom hasított belém. Aztán megszűnt a kellemetlen érzés. Színpompás kép tárult elém.

– Nincs értelme tovább küzdeni a létért. Lelkem nyugovóra tért. Meghaltam – mondtam magamban.

Mintha egy kaleidoszkóp közepén álltam volna. A csodálatosan élénk színű, geometriai formák lassan váltogatták egymást körülöttem.

– Hova kerültem? Ez lenne a mennyország? Vagy ilyen a pokol? Lehet, hogy most még csak a főbíró várószobájában vagyok? – kérdeztem magamtól.

Színpompás világom apránként megváltozott. Kezdett minden eluralkodni a smaragdzöld. A határozott formák lassanként ugyanolyan alaktalanná váltak, mint a felborult üvegből kifröccsenő festék vagy tinta. Mintha valaki beszélt volna hozzám, de nem értettem semmit a szófoszlányokból.

– Ha az Úr szólított, most pácban vagyok – villant át az agyamon. – Fogalmam sincs, mit akar, mivel vádol, melyik bűnömre kell mentséget vagy legalább valamilyen enyhítő körülményt találnom.

Aztán elnémultak a hangok. Hirtelen éles fájdalom nyilallt a bal vállamba.

– Lehet, hogy mégsem haltam meg? Fáj a karom, tehát élek – kiáltottam fel meglepetten.

– Úgy bizony, kedves barátom – mondta tökéletes magyarsággal egy érces hang a zöld ködben. – Nem halt meg, sőt a legjobb egészségnek örvend.

Meglepetéssel teli kellemes érzés töltött el, amikor meghallottam, hogy az anyanyelvemen szólt valaki hozzám.

– Mégis csak világnyelv a magyar – állapítottam meg, de aztán megrémültem. – Szudánban vagy angolul, vagy arabul beszélnek az emberek. Csak nem vagyok mégis a túlvilágon? S vajon hova kerültem? A pokolba vagy a mennyországba?

Nem láttam semmi mást, csak a zöld ködöt.

– Hol vagyok? – kérdeztem ijedten.

– A 104-es bardán úrállomáson – jött a válasz.

– Micsoda? – kiáltottam.

Fel akartam ugrani, de testem nem mozdult.

– Megbénultam – sóhajtottam lemondóan.

– Szó sincs róla – hallottam ismét az érces hangot. – Csak lekötöttük, mert fogalmunk sem volt, hogyan reagál, amikor elmúlik az altató hatása.

– Hogyan kerültem ide?

– Hosszú történet – felelte a zöld köd mögül ugyanaz a személy. – Majd mindent elmesélek. Nyugodjon meg! Nem bántja senki.

– Hogyan tudnék megnyugodni? Éppen elég, ami eddig történt velem – válaszoltam. – Először is kíváncsi vagyok, hogy tudok-e mozogni. Ha igen, akkor sem fogok senkit megtámadni, ész nélkül törni-zúzni. Mit érnek velem?

– Látom, hogy már magánál van – mondta a hang.

Ekkor valaki levett a homlokomról egy széles pántot. Most már meg tudtam mozdítani a fejemet. Gyorsan körülnéztem. Széles szíjakkal szorosan lekötözve meztelenül feküdtem egy műtőasztalon. Egy fura kis alak állt mellettem. A termetéhez képest aránytalanul nagy, mandulavágású, két fekete szemét kivéve teljesen hófehér volt. Kifejezéstelen tekintettel nézett. Megrémültem.

– Úristen! Elraboltak az üremberek! Szóval mégis csak igaz, amit hallottam róluk! – futott át az agyamon. – Lejöttek értem a Földre, hogy engem is élve felboncoljanak, majd egyenként megvizsgálják a szerveimet, aztán összerakjanak, és visszavigyenek. Egyesek állítólag később a legapróbb részletekre is emlékeznek, de akadnak, akik azt sem tudják, hogy egyáltalán elrabolták őket.

– Ne legyen már úgy megijedve! – nyugtatgatott a furcsa kis figura. – Ha levennem az ürühámat, nagyjából én is úgy néznék ki, mint maga. Igaz, alacsonyabbak és soványabbak vagyunk, és csak három ujj van egy kezünkön, de mi is az emberi fajhoz tartozunk. A tüdők kissé eltérő, mert a bolygónkon más a levegő összetétele. Azért van rajtam most maszk, mert az állomásnak az úgynevezett zöld zónájában vagyunk, ahol a levegő olyan, mint a Földön.

– Ez még nem jelenti, hogy nem fogtok kísérleti nyúlak használni – gondoltam, de szólni nem mertem egy szót sem.

– Garannak hívnak – mutatkozott be az üreemberke, miközben kioldotta a szíjakat.

Végre felülhettem. A bal mellbimbómtól egészen a lágyékomig csúnya forradás éktelenkedett. Nem akartam hinni a szememnek. A bal lábam úgy nézett ki, mintha fekete zokni lett volna rajta. Ráadásul legalább két számmal nagyobb volt, mint a másik.

– Mit tettek velem? – kérdeztem rémülten.

– Felderítő egységünk épp arrafelé járt, amikor karambolozott. A másik autó vezetőjét is elhozták, de ő olyan súlyosan megsebesült, hogy nem lehetett megmenteni. Szerveit viszont felhasználtuk, hogy rendbe tudjuk magát hozni. Átültettük az egyik veséjét, a bal szemét meg a lábát, és egy darabot a koponyaacsontjából.

Gyorsan kipróbáltam mindent. Új lábujjaim mozogtak, tökéletesen láttam a bal szememmel. Megtapogattam a fejemet. Nem fáj semmim.

– Igazán hálás vagyok, hogy megmentették az életemet – nyögtem, s közben igyekeztem palástolni rémületemet. – Kit érdekel, hogy ezentúl két különböző méretben kell megvennem ugyanazt a cipőt!?

Sok mindent szerettem volna megtudni. Sejtettem, hogy rengeteg olyasmivel fogok találkozni, amiről eddig még nem is álmodtam. Egyelőre azonban jobbnak láttam hallgatni.

– Rendbe hoztuk a ruháit, de adok egy olyan kezeslábast, mint az enyém. Nálunk mindenki ilyet visel. Ennek sokkal jobb az anyaga.

– Igazán? Akkor kipróbálom, mert nagyon érzékeny a bőröm. Kaphatnék egy akkorát, amelyikbe kényelmesen beleférek?

– Máris hozom – felelte Garan.

Egy pillanatra eltűnt, majd visszatért, és átnyújtott egy kis dobozt.

– Ebben az egy méretben gyártják. Majd meglátja, hogy magára is rámegy. Vegye fel!

Kinyitottam a dobozt, és kivettem a selymes tapintású, pehelykönnyű kis kezeslábast.

– Hogy fogok ebbe beleférni? – kérdeztem hitetlenkedve.

A túlméretezett bal lábammal kezdtem. Az anyag könnyedén tágult. Ezt látva bedugtam a jobb lábamat, majd a bal karomat, végül a jobbot. A kezeslábas ellenállás nélkül követte minden mozdulatomat. Legnagyobb meglepetésemre azonnal megvastagodott az anyag a talpam alatt, amikor felálltam. Úgy éreztem, mintha könnyű teniszcipő lenne rajtam. Miután tenyeremmel végigsimítottam a tépőzárát, olyan tökéletesen feszült az úrruha a testemen, mintha rám öntötték volna. Akkor éreztem ehhez hasonlót, amikor a legfinomabb szarvasbőrből készült kesztyűmet viseltem.

– Ugye mondtam, hogy jó lesz? – jegyezte meg Garan. – Ha picit alacsonyabb lenne meg egy kicsit soványabb, bárki azt hihetné, hogy közülünk való. Csak kár, hogy tíz ujja van.

Nagyon nehezen tudtam megállni, hogy ne kezdjem kérdések özönével ostromolni az ürembert.

– Türelem, majd annak is eljön az ideje – mondtam magamban.

– Orvosainknak szükségük van a műtőre. Menjünk át az irodámba, ott nyugodtan beszélgethetünk! – szólt Garan. – Gondolom, sok mindenre kíváncsi.

Elindultam, de már az első lépéseknél úgy pattogtam, mint egy gyengén megütött teniszlabda.

– Vigyázzon! Ezen az ürállomáson a gravitáció csupán fele annak, amit a Földön megszokott. Ennél többet nem lenne gazdaságos elérni, illetve tartani.

– Ha nem szól, beverem a frissen javított fejemet. Ez a mennyezet nem az én magasságomhoz lett méretezve – állapítottam meg.

A világoszöldre festett folyosó meglehetősen keskeny volt. Nem lehetett másfél méternél szélesebb. Padlóját finom szőnyeg borította. Garan kinyitotta az egyik ajtót. Bementünk a szobába. Az irodának nevezett helyiség kicsi volt és sivár, mindössze két szék meg egy asztal volt benne.

– Nem valami bizalomgerjesztő. De én csak vendég vagyok, akit valamiért visszaráncigáltak a sír széléről. Nem illik bármit is kritizálni – gondoltam.

– Foglaljon helyet! – mondta Garan, és rámutatott az egyik székre.

Félve ültem le, azonban rögtön kellemes érzés fogott el. A szék hozzáidomult testemhez. Igen kényelmes ülőalkalmatossággá változott. Mindjárt jobban éreztem magamat. A körülményekhez képest kezdtem megnyugodni. Garan becsukta az ajtót, és elhelyezkedett a másik széken.

– Kérdezzen! – mondta. – Amire tudok, válaszolok.

Úriemberhez méltón először ki akartam fejezni hálámat. Abban reménykedtem ugyanis, hogy akkor talán jobban bánnak velem.

– Köszönöm, hogy megmentették az életemet.

– Nem kell udvariaskodni – felelte. – Nem emberszeretetből tettük, hanem érdekből.

– Úristen! Mit akarnak ezek tőlem? Ha hajlandó lettem volna kifizetni az örparancsnoknak a borraalót, nem kellett volna olyan korán elindulnom, elkerülöm a kivilágítatlan autót, s most nem vagyok itt – futott át az agyamon. – Gondolom, a papírjaimból már tudja, hogy Steve Tannernek hívnak – mondtam.

– Igen – felelte Garan kissé szórakozottan. – Az útlevele alapján azt is tudom, hogy kanadai állampolgár ugyan, de Magyarországon született. Ilyennel még nem találkoztam.

– Eredetileg nem így hívtak – feleltem, mert lassan visszanyertem az önbizalmamat. – Tizenhat éves voltam, amikor a szüleim a nagybátyámmal, két testvéremmel meg velem kivándoroltak Kanadába. Megérkezésünk után két héttel apám angol nevet vett fel.

– Miért? – kérdezte Garan. – Elmondaná?

– Ismernie kellene apámat – mondtam. – Az öreg igen praktikus ember. Az a véleménye, hogy aki érvényesülni akar új hazájában, az változtassa meg a nevét, hogy az embereknek könnyebb legyen megjegyezni. Őt Tótújfalussy Keresztélynek hívták. Szerinte ilyen névvel Kanadában sosem kapott volna állást. Hiába felel meg, nem veszik fel, mert nem tudják kiejteni a nevét. Christopher Tannerként viszont két hét múlva már a szakmájában dolgozott. Öccse pedig, aki ragaszkodott ősei nevéhez, egy álló évig pizzát hordott ki, pedig remekül beszélt angolul, és neki is jó szakmája volt.

– Furcsák maguk, emberek – jegyezte meg Garan.

– Meglehet. Egyébként szeretném valamivel viszonzni a szívességüket. Miben segíthetnék? – kérdeztem, mert minél előbb meg akartam tudni, hogy mit akarnak velem csinálni.

– Köszönöm – felelte Garan. – Erre még visszatérünk. De miért nem kíváncsiskodik előbb? Nyugodtan kérdezzen! Akármiről.

Egy pillanatra zavarba jöttem. Mérnök lévén úgy éreztem, itt a nagy alkalom, hogy elsajátítsam a számomra ismeretlen technológiát. Eszembe jutott, hogy ha a Földön saját felfedezésként adnám tovább, akkor világhíres lennék. Hirtelen úgy éreztem magam, mint a kiskutya, akit beeresztenek a hentesüzletbe, majd rázárják az ajtót. Kedvére zabálhat, amit akar. Nem tudtam, hol kezdjem. Rövid gondolkodás után azonban rájöttem, hogy a technológia ráér.

– Hol tanult meg ilyen szépen magyarul? – kérdeztem Garant.

– Én? Nem tudok egy árva szót sem. Mindent bardánul mondok, csak hogy maga magyarul hallja. Minthogy egyedül a Földön több mint háromszáz nyelvet beszélnek, nem lett volna praktikus egy sereg tolmácsot alkalmaznunk. Inkább kifejlesztettük az univerzális fordítógépként működő bioegységet. Az orvos a maga karjába is beültetett egyet. Az enyémben is van. Ennek következtében akármilyen nyelven szólnak hozzánk, azt hisszük, hogy mindenki az anyanyelvünkön beszél.

– Pompás. Majd ha visszavisznek a Földre, legalább érteni fogom a szudániakat, amikor nem angolul beszélnek a jelenlétemben. Vagy lehet, hogy az üremlerek évekig itt akarnak tartani? – gondoltam. Hirtelen félelem töltött el, de nyugalmat erőszakoltam magamra. – Mi a helyzet az írott szöveggel? Arról is azt fogom hinni, hogy magyarul írták? – kérdeztem.

– Természetesen. Egészen addig, amíg a bioegység nem szívódik fel. Ez a földi időszámítás szerint körülbelül két év.

– Nem rossz. Egyébként elmondaná, hogy valójában miért hoztak ide? – kérdeztem.

– A mintapéldányok gyűjtésével megbízott egyik felderítő egységünk épp arra járt, amikor az autója összeütközött a másik kocsival. Azonnal lefagyasztották, és elhozták mindkettőjüket. Amikor az orvosok megvizsgálták, rögtön látták, hogy a másik embert nem lehet megmenteni, ráadásul ahhoz a típushoz tartozott, amelyiket már ismertek. Viszont kiderült, hogy maga olyan csoport tagja, amellyel eddig még nem találkoztak. Ezért tőle csupán tenyésztési anyagot tettek félre, ellenben a maga belső szerveiből mindjárt mintát vettek a különféle vizsgálatokhoz. Az anyagot már el is küldték a központi laboratóriumba.

– Na tessék! Szóval igaz, amit hallottam róluk! Engem is feltrancsíroztak! Vajon visszatettek mindent a helyére? Vagy nem, és nemsokára meghalok? – gondoltam rémülten.

– Közben kiderült, hogy egyszerűbb, ha a másik ember ép szerveit egyenesen átültetik magába, és nem állnak neki javítgatni a szétroncsolt részeket – folytatta Garan. – A műtét után megcsinálták a DNS tesztet. Sejtésük beigazolódott. A maga génjeihez hasonlóval még nem találkoztunk.

– Valóban ritkák, hiszen az összlakossághoz képest kevés magyar él a Földön – mondtam.

– Ezt maga jobban tudja – felelte. – Én nem értek a genetikához, katona vagyok.

– Maguk kicsodák? – kérdeztem, mert kíváncsi voltam, hova kerültem.

– A bolygónkat, ahonnan erre az úrállomásra jöttünk, Bardosnak hívják, az államszövetséget Bardániának, bennünket pedig bardánoknak – felelte. – Anatómiailag majdnem olyanok vagyunk, mint az emberek. Tíz-tizenötezer évvel ezelőtt közös őseink bolygóról bolygóra vándoroltak a galaxisban, s mindenütt letelepedtek, ahol az élet alapfeltételei adva voltak. A bardán faj idősebb az emberi fajnál. Technikánk legalább száz évvel megelőzi az önökét.

– Akkor mit keresnek a Földön?

– Húsz évvel ezelőtt rohamosan elkezdett csökkenni az átlag életkor a Bardoson – mondta Garan. – Az öregedés jelei, sajnos, egyre korábban jelentkeznek. Egyelőre nem tudjuk, miért. Amikor kiderült, hogy a Föld bizonyos részein lakó emberek több mint kétszer annyi ideig élnek, mint mi, bardánok, elhatároztuk, hogy megvizsgáljuk a génjeiket. Ezért kellene a mintapéldányok. Tudósaink már felfedezték az életkorunk meghosszabbítására alkalmas genetikai kombinációt, de még rengeteg alapanyag kell nekik ahhoz, hogy a szükséges szérumot nagy mennyiségben tudják előállítani.

Először megijedtem, de aztán megsajnáltam Garant és népét.

Az üremberke hosszan nézett nagy, kifejezéstelen szemével, majd folytatta:

– Ha a folyamatot nem tudjuk megállítani és visszafordítani, földi időszámítás szerint 2080-ban már huszonöt éves korunkra megöregszünk. Ez pedig azt jelenti, hogy a technika nem fog tovább fejlődni, sőt elsorvad.

Egyre nagyobb szánnal tekintetem a kis fehér szörnyetegre. Már nem is szörnynek, inkább védtelen kis manónak tűnt.

– Gondolja, hogy sikerül a tervük? – kérdeztem.

– Azért mennek állandóan felderítő csoportok a Földre, hogy minél több mintapéldányunk legyen – felelte.

– Tehát igaz az a híresztelés, hogy maguk elrabolják az embereket, és az úrállomáson elevenen felboncolják őket, hogy mintát vegyenek tőlük. Kíváncsi vagyok, miért varrják össze, és viszik vissza a szerencsétleneket. Ennyi erővel ki is dobhatnák őket – mondtam.

– Nem vagyunk gyilkosok. Sőt, ha az orvosok észrevesznek valamilyen kóros elváltozást, mindjárt meggyógyítják az illetőt – magyarázta Garan.

– Engem is megvizsgáltak? – kérdeztem.

– Az orvos szerint teljesen egészséges – válaszolta. – A baleset okozta sérüléseit sikerült teljesen rendbe hozni. Ha vigyáz magára, akár száz évig is élhet.

– Ez megnyugtató. Egyébként valamennyi kontinensről gyűjtenek mintadarabokat? – kérdeztem.

– Eredetileg ez volt a tervünk, de nagyon sok problémánk akadt – magyarázta Garan. – Ezért három zónára osztottuk a Földet. A zöld zónában eddig nem ért bennünket különösebb

meglepetés. Magát ott találtuk. A sárga zóna az expedíciós csapat tagjai számára már veszélyesebb. Többször is bajba kerültek. Ezeken a sűrűn lakott területeken sok a fegyveres. Bár űrhajóinkban nem tudtak kárt tenni, katonáink közül igen sokat megsebesítettek, sőt jó néhányat megöltek. A piros zóna a legveszélyesebb, mert az ottani katonák olyan komoly fegyverekkel támadnak, hogy gyakran az űrhajóinkat is súlyosan megrongálják.

– Nyilván aszerint helyezkednek el a zónák, hogy egy ország mennyire fejlett – jegyeztem meg.

– Mindjárt megmutatom – felelte Garan, és megnyomott néhány gombot az asztalon lévő kapcsolótáblán.

Tőlem balra hirtelen az egész falat beborította a Föld kiterített térképe. Újabb gombnyomás, és megjelentek az említett színek. Afrika majdnem teljesen zöld volt, csupán Zimbabwe és a Dél-afrikai Köztársaság volt sárga. Ázsiában a Közel-Kelet piros, India és a környező országok zöld színűek voltak. Kína, Vietnam, Kambodzsa és Laosz sárga, Japán és Korea pedig piros volt. A csendes-óceáni szigetvilág zöld volt, Ausztrália és Új-Zéland viszont piros. Dél-Amerika bizonyos országai zöldek, mások sárgák voltak. Észak-Amerika és egész Európa piros volt.

– Bár a zöld területeken nyugodtan dolgozhatnak felderítő csoportjaink, az ott élő emberek átlag életkora viszonylag alacsony, és ami ezzel összefügg, szervezetük igen korán előregszik. Emiatt nem használhatóak a génjeik. A sárga területről igen kevés mintát sikerült szerezni, ráadásul a jelek szerint azok sem érnek sokat – mondta Garan.

– Nem lenne egyszerűbb, ha felvennék a kapcsolatot a piros zónába tartozó országok vezetőivel, és rábeszelnék őket a közös kutatóprogramra? – kérdeztem rövid gondolkodás után.

– Többször is megpróbáltuk, de még le sem szálltunk, már ránk lóttek. Tíz évvel ezelőtt el akartunk küldeni valakit Washingtonba. Az amerikai F-18-as vadászpilóták megtámadták, s az űrhajónk olyan súlyosan megsérült, hogy üldözői elől menekülve alig tudta elhagyni a Föld vonzásterét. Mentőexpedíciót kellett utánaküldeniük, hogy hazajusson – magyarázta Garan.

Egyelőre nem tudtam, mit tennék, de az biztos, hogy én sem nyugodnék bele fajtám kipusztulásába.

– Nem próbáltak telexet, faxot küldeni? Vagy rádión keresztül érintkezésbe lépni velük? – kérdeztem.

– Állandóan próbálkozunk, de úgy látszik, senki sem vesz bennünket komolyan. Küldtünk üzenetet az ENSZ Biztonsági Tanácsának, a Közgyűlésnek, személy szerint az amerikai elnöknek és más vezető személyiségeknek, de válasz sehonnan sem érkezett – felelte.

– Miért nem kértek meg valakit azok közül, akiket felhoztak, hogy adja át az üzenetet, amikor visszamegy a Földre?

– Ez nekünk is eszünkbe jutott – felelte Garan –, de nem jártunk sikerrel. Eddig hatan vállalták a feladatot. Igaz, valamennyien a zöld zónában éltek. Négyüket eltették láb alól, az ötödiket bolondok házába zárták, a hatodik meggondolta magát, és azóta sem akarja vagy meri teljesíteni az ígéretét.

– Mi a további szándékuk? – kérdeztem.

– Még teszünk egy utolsó kísérletet, és megpróbálunk találni valakit, aki segít a tárgyalások létrehozásában, de ha nem megy, kénytelenek leszünk erőszakkal folyamosodni, különben kifutunk az időből – jött a válasz.

– Ez minden bizonnyal azt jelenti, hogy a bardán űrflotta óriási erőkkel megtámadja a piros területek hadseregét. Aztán hatalmas űrteherhajókon elszállítanak több ezer, esetleg több millió embert, hogy meglegyen a szükséges szűrőanyag. Minden valószínűség szerint arra már nem lesz módjuk, hogy az elevenen felboncolt szerencsétleneket összerakják, és visszajuttassák a Földre, ezért inkább meg fogják őket semmisíteni. Még elgondolni is borzalmas, de a bardánokat is meg lehet érteni – villant át az agyamon.

Éreztem, válaszút előtt állok. Vagy megpróbálok közvetíteni a két fél között, vagy igyekszem felderíteni, milyen fegyverek vannak a bardánoknak, hogy megfelelően védekezhessünk a Földön, ha megtámadnak bennünket, azonban rögtön rájöttem, hogy fabatkát sem érnék, mint kém. Egy útépítő mérnöknek fogalma sincs a fegyverek működéséről. Akármit mutatnának, legfeljebb azt tudnám később elmondani, hogy milyen volt a színe. Nem jönnek rá semminek a működési elvére, azt pedig végképp nem tudnám kitalálni, hogy miként lehet valamit hatástalanítani. Tehát nem marad más választásom, mint felajánlani, hogy elvállalom a közvetítő szerepét.

– Ha akarja, beszélhetek a fejlett országok vezetőivel. Bár tudom, nem lesz könnyű rávenni őket az együttműködésre – mondtam.

– Mi az, hogy akarom! El sem tudja képzelni, mennyire örülök az ajánlatának – szólt Garan.

– Mégis, mit mondjak nekik? – kérdeztem izgatottan.

– A részletek tisztázására még ráérünk. Inkább pihenjen le a szobájában! Nehéz napja volt. Addig én beszámolok a főnökömnek az ajánlatáról – mondta Garan.

– Miért mondja, hogy nehéz napom volt? Azóta, hogy felébredtem, csak beszélgettünk – mondtam.

– Tudja, hogy mennyi idő telt el a balesete óta? – kérdezte.

– Fogalmam sincs, de számításaim szerint legalább egy hónap – válaszoltam.

– Földi időszámítás szerint még nincs egy napja, hogy megtaláltuk – mondta Garan.

– Hihetetlen – kiáltottam. – Ilyen gyorsan idehoztak, megoperáltak, és a sebeim is begyógyultak?

– Ne felejtse el, hogy az orvostudományt is beleértve a technika minden területén jóval előbbre járunk, mint maguk! Emiatt egészen más módszerekkel dolgozunk – magyarázta Garan. – No, de most már igazán ideje, hogy lepihenjen. Ha összeesne a fáradtságtól, meg sem tudnám mozdítani, olyan nagy darab.

2. FEJEZET

A szobám nem volt ugyan tágas, de mindent, amire szükségem lehetett, megtaláltam. Az ágy elég nagy volt ahhoz, hogy kényelmesen elférjek benne. Fölötte kis lámpa égett. Mellette telefon, szintén a falra felszerelve. Az egyik sarokban íróasztal állt. Épp elfért rajta a hordozható komputert. Mindjárt kipróbáltam a széket. Ez is rögtön felvette az alakom formáját. A másik sarokban két nyílást láttam a falban. A felirat szerint az egyik ételautomata, a másik italautomata volt.

A fürdőszobaajtó külső felére szerelt fogason megláttam a szafári öltönyömet, a pamutingemet, az egyik átlátszó tasakban az alsóneműmet meg a zoknimat, a másikban pedig a cipőmet. Minden szépen ki volt tisztítva. Nyoma sem maradt az afrikai dülőlút vörös porának. Mégsem vettem fel őket, mert az ágyra oda volt készítve egy doboz, benne ugyanolyan fehér úrruha, mint amelyet Garantól kaptam.

A kisméretű fürdőszoba egyik sarkában, áttetsző üvegajtó mögött volt a zuhanyozó, a másik sarokban pedig a WC. A bejárati ajtótól balra, a mosdó fölötti polcon sorakoztak a szükséges tisztálkodószerek.

Mivel éhes voltam, mint a farkas, meg szomjas is, odamentem az automatákhoz. A süllyesztett nyomógombok felirata szerint a választék majdnem megfelelt a MacDonald's étterem kínálatának. Kis habozás után egy Big Bac-et, egy adag sült krumplit meg egy nagy pohár mangó ízű, szénsavas üdítőt rendeltem. Szinte vártam a csomagolóanyagon a jellegzetes M betűt, helyette azonban díszes B-t találtam.

– Ez biztosan az amerikai cég bardán megfelelőjének a jele – gondoltam. – Nem valószínű tehát, hogy ide betörhet a MacDonald's, még ha sikerül is kapcsolatot teremtenem a Föld meg az űremberek között.

Leültem az ágy szélére, és pillanatok alatt felfaltam mindent. Hirtelen úgy éreztem, mintha ólomból lennének a végtagjaim. Már arra sem futotta az erőmből, hogy kibújjak a ruhámból. Végigdőltem az ágyon. Elgondolkodtam:

– Ha az űremberek nem szednek ki az összetört Landroverból, most alulról szagolom az ibolyát. Miért ne segítek én is rajtuk? Ráadásul jobb, ha beszélek valakivel az ENSZ központjában, különben Garanék szorult helyzetükben még megszállják a Földet. Sőt, határozottan örülök a küldetésnek. Ha nem jön közbe a baleset, két évig a szudáni utak helyreállításán dolgozom. Ami nem lett volna baj, ha nem tudom, hogy mire befejeződik a munka, a szudániak újra elkezdik egymást gyilkolni, és első dolguk lesz taposóaknákat telepíteni az utakra. Minden rosszban van valami jó. Végre valami olyasmit tehetnék, aminek tartós eredménye lenne.

Amikor leoltottam a kislámpát, halk tengermorajlásra lettem figyelmes. Egy darabig még hallottam a sirályok hangját, aztán mély álomba zuhantam.

Mihelyt felébredtem, a tenyeremet végigsimítottam az arcomon. A borostából sejtettem, hogy jó sokat aludtam. Kimentem a fürdőszobába. Borotválkozás közben feltűnt, hogy a bal szemem sötétebb, mint a másik.

– Még mindig jobb így, mintha egyáltalán nem látnék vele – gondoltam.

Beálltam a zuhanyozófülkébe, és kinyitottam a csapot. A folyékony szappannak kellemes almaillata volt. Élveztem a tisztálkodást. A szobába érve felvettem az odakészített úrruhát. A karomba beültetett kis fordítóegység remekül működött. Bár a doboz fedelén a szöveg idegen

nyelven volt írva, mégis megértettem, hogy a használt kezeslábast huszonnégy óráig szellőztetni kell. Ez idő alatt a ruha nemcsak kitisztul, hanem fertőtleníti is önmagát.

– Ahol ilyen anyagból készül minden öltözék, ott vegytisztítókra semmi szükség – gondoltam. Odamentem az automatához. Ezúttal kávét, egy nagy pohár narancslevet és három Bac-Muffint kértem, mert nagyon éhes voltam. Alighogy elhelyeztem a tálcát az íróasztalon, megszólalt egy hang:

– Ha befejezte a reggelijét, nyomja meg a zöld gombot az ajtó mellett! Garan ezredes pár perc múlva ott lesz a szobájában.

– Tiszta szerencse, hogy szóltak. Fogalmam sincs, hol találnám meg – gondoltam. – Egyébként is ostobaság lett volna elindulni és a folyosókon bóklászni. Garan mesélte, hogy az állomás különböző zónáiban más a levegő összetétele. A végén még rosszul lennék.

Reggeli után újra fogat mostam, és megnyomtam a zöld gombot. Néhány perc múlva kopogtattak.

– Tessék! – mondtam, s mentem, hogy kinyissam az ajtót.

– Jó reggelt. Hogy érzi magát? – kérdezte Garan, miközben bejött a szobámba.

– Köszönöm, remekül – feleltem. – Kíváncsi vagyok, hány órát aludtam.

– Földi időszámítás szerint tizenegyet.

– Úgy látszik, nagyon fáradt voltam. Normál körülmények között nem alszom többet hat óránál – mondtam meglepetten.

– Nem gondolta meg magát időközben? Még mindig hajlandó tolmácsolni a kérésünket? – kérdezte Garan.

– Még kérdi? – feleltem. – Elemi kötelességem viszonzni mindazt, amit értem tettek.

– Tudja, mire vállalkozik? Tisztában van vele, hogy veszélybe sodorhatja magát?

– Ezredes úr – kezdtem.

– Szólítson Garannak!

– Máris van néhány ötletem, hogyan fogom a tervemet megvalósítani. Ha veszélyesnek tartanám a vállalkozást, nem ajánlottam volna fel a szolgálataimat, ugyanis alapjában véve gyáva kukac vagyok – mondtam, mert nem akartam Garan orrára kötni, hogy egyelőre fogalmam sincs, hol kezdjem, egyébként is, amíg nem jutok vissza a Földre, addig nem érdemes a részletek kidolgozásával foglalkozni. Ilyen nagyszabású tervet először csak körvonalaiiban lehet elkészíteni, mert a körülményekhez igazodva állandóan módosítani kell.

– Beszéltem a főnökömmel – mondta Garan. – Holnapra várják magát.

– Ezek szerint ma nem érnek rá – jegyeztem meg.

– Ráérnének éppen, de ők a központban vannak, Bardániában.

– Micsoda? A bolygón? És hogy jutok oda?

– Ne izguljon! Nincs az olyan messze – mondta Garan.

– Könnyű azt mondani! Hogyne izgulnék. Azt sem tudom, mivel visznek. Vajon hibernálni fognak? – futott át az agyamon, de csak ennyit mondtam: – Köszönöm a meghívást.

– Akkor indulhatunk is – felelte Garan a világ legtermészetesebb hangján, mintha csak azt javasolta volna, hogy menjünk át a szomszédba egy pohár sörre.

– Pompás – jegyeztem meg, bár az idegességtől remegett a gyomrom.

Garan előhúzott a zsebéből egy tasakot, s kivett belőle egy sapka formájú valamit. Ugyanolyan fehér anyagból készült, mint a kezeslábasom.

– Magának hoztam. Ha átmegyünk a sárga zónába, szüksége lesz rá, mert ott a levegő összetétele a bardánok tüdejéhez igazodik.

– Megfulladnék? – kérdeztem.

– Nem, csak igen kellemetlennek találná a szagát – válaszolta Garan. – Mindjárt elmagyarázom, hogyan kell felvenni. Úgy tartsa, hogy a két kis fekete folt legyen elől!

Az anyag ugyanolyan simulékony volt, mint az öltözékem.

– Nem látok semmit – mondtam.

– Hátul húzza lejjebb, hogy a két fekete nyílás a szeme elé kerüljön!

– Így mindjárt más – mondtam, miután megigazítottam a sapkát.

Eszembe jutott, hogy valahányszor felvettem a vívósisakomat, azonnal elkezdett viszketni az orrom. Most is ezt történt.

– Mit csináljak? Borzasztóan viszket az orrom hegye – szóltam.

– Nekem a homlokom szokott viszketni – jegyezte meg Garan. – Hátul van egy kis gomb. Nyomja meg! Az érzésteleníti az arcbőrét.

Azonnal hátranyúltam, és megnyomtam a gombot. Néhány másodperc múlva megszűnt a viszketés.

– Kíváncsi vagyok, hogy nézek ki – mondtam, s bementem a fürdőszobába.

Ha nem tudom, hogy én állok a tükör előtt, azt hiszem, hogy egy másik üremler van a szobámban.

– Nem érdemes levennie a sapkát – mondta Garan. – Perceken belül átérünk a sárga zónába.

Elindultam az ajtó felé, de aztán megtorpantam, hogy visszamenjek a fürdőszobába. Garan kitalálta a gondolatomat:

– Ne vigyen magával semmit! Az úrhajón úgysem tud borotválkozni vagy fürdeni. A bardániai szobájában pedig majd ugyanígy mindent megtalál.

Erre magam is gondoltam, de húzni akartam az időt, mert rettenetesen féltem az utazástól. Nem akartam azonban elárulni Garannak, nehogy kinevessen.

A szobámból kilépve alig haladtunk néhány métert, amikor egy vasajtóhoz értünk. Csatahajókon látni ilyet.

– Ez lehet a zsilip – gondoltam.

Garan megtekerte a középen elhelyezett kereket, majd belökte az ajtót. Bementünk. A zöld színű fülkében nem volt más, csak két pad. Garan behúzta az ajtót, majd az ellenkező irányba elcsavarta a kereket.

– Ha levenné a maszkját, itt már érezné a kellemetlen szagot – figyelmeztetett Garan.

– Eszem ágában sincs – válaszoltam.

Ugyanolyan hamar hozzászoktam a maszkhoz, mint előző nap a kezeslábashoz. Egyáltalán nem zavart a látásban, és levegőt is remekül kaptam. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy a fal fokozatosan sárgává változik. Hirtelen kinyílt a másik ajtó. A fürkét elhagyva egy keskeny folyosón találtuk magunkat. A fala sárga volt.

– Ez már a bardán zóna – közölte Garan, és levette a maszkját.

Végre megláttam az arcát. Tényleg olyan volt, mint egy ember, bár egészen másnak képzeltem. Fehér bőrét, finom vonásait, rövid szőke haját látva nőnek hittem, mély hangja miatt viszont inkább férfinak gondoltam. Nem mertem azonban megkérdezni, melyik nemhez tartozik. Nem volt időm tovább tünődni, mert odalépett hozzánk egy másik bardán.

– Engedje meg, hogy bemutassam az öcsémet! – mondta Garan. – Állítólag ő a legjobb pilóta a bolygónkon. Csak órá merném magát bízni.

Nem hasonlított Garanra. Az arca sokkal határozottabb, keményebb és férfiasabb, a termete viszont alacsonyabb és vékonyabb volt.

– Kordal vagyok – mutatkozott be. – Én leszek a pilótája.

– Steve Tanner – feleltem.

Keményen kezet ráztunk. Neki is csak három ujja volt.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondtam.

– Egy Stratost készítettem elő – fordult Kordal Garanhoz. – Minthogy más utasom nem lesz, semmi értelme nagyobb hajóval menni. Tizennyolc óra alatt ezzel is odaérünk.

Garannak nyilván eszébe jutott, hogy Kordal kijelentését félre fogom érteni, mert rögtön magyarázni kezdte:

– A mi bolygónk egy másik naprendszer része, és majdnem akkora, mint a Föld. Ennek megfelelően nagyjából ugyanannyi idő alatt fordul meg a saját tengelye körül, illetve tesz meg egy kört a mi Napunk körül. Mi azonban egy napot nem huszonnégy, hanem harminchat órára osztunk, mert a hatos számrendszerben gondolkodunk. Amikor maga valamire azt mondja, hogy egy óráig tart, akkor mi úgy számoljuk, hogy másfél óráig. Ennek alapján a tizennyolc bardániai óra a Földön tizenkettőnek felel meg.

– Értem. Kézenfekvő, hogy a hatos számrendszert használják, ha összesen hat ujjuk van – mondtam. – A Földön minden matematikus tudja, hogy őseink hatos számrendszere mennyivel praktikusabb volt, mint a mostani tízes. Egyébként az emberek sok mindent még most is a hatos rendszerben mérnek.

Beszélgetés közben elindultunk. A dokk felé menet összetalálkoztunk néhány kis üremberrel. Csodálkozva néztek rám, majd katonásan tisztelegtek, de szólni egyikük sem szólt.

Az egyik leágazó folyosó végénél Kordal megnyomott néhány gombot a falba süllyesztett kapcsolótáblán. Amikor kinyílt az ajtó, elámultam. Azt vártam, hogy a repülőgépekhez hasonló, zárt térségbe fogunk belátni. Ehelyett a teljesen átlátszó űrhajón keresztül feltárult előttem a világűr. Valamilyen különleges anyagból készülhetett a Stratos, mert falán a fény egyáltalán nem tört meg, s bár vastag volt, nem torzított. Persze nem minden része volt átlátszó a kis űrhajónak. Az üléspárnák, a fogantyúk, a műszerfalon a gombok, az irányításhoz szükséges karok és a tartóállványok más anyagból készültek. Kordal beszállt, és rögtön elhelyezkedett a túlsó oldalon lévő ülésben. Én azonban csak álltam, és a világűrt bámultam. Csodálatos volt.

– Jöjjön! Induljunk! – mondta.

Kezet fogtam Garannal, majd én is beszálltam az űrhajóba.

– Üljön le, és kösse be magát! – mondta Kordal.

Ez a szék sem nekem lett méretezve, mégis kényelmes volt, mert ez is azonnal hozzáidomult az alakomhoz. Felejthetetlen élmény volt látni körös-körül a végtelen világuirt.

Kordal megnyomott egy gombot a műszerfalón, erre becsukódott az ajtó.

– Most lélegezzen mélyeket, mert pár percre a súlytalanság állapotába kerülünk! – mondta.

Furcsa érzés töltött el.

– Ha nem lennék bekötve, most lebegnék – gondoltam, és hirtelen páni félelem vett rajtam erőt. Egyszer csak azt éreztem, hogy nem tudok nyelni, sőt levegőt sem kapok rendesen. Erőt vettem azonban magamon, s nem árultam el, milyen rosszul vagyok.

Rövidesen kezdtem magam jobban érezni.

– Nyilván egyre gyorsabban haladunk, emiatt növekszik a gravitáció – jutott az eszembe, de nem akartam Kordalt vezetés közben zavarni, így nem kérdeztem meg, hogy igazam van-e.

Mihelyt csökkent valamelyest a halálfélelmem, hátrafordítottam a fejemet, s megcsodáltam a kékes fényárban úszó hatalmas úrállomást a vörös égbolton.

Idővel annyira felerősödött a gravitáció, hogy egészen elnehezült a testem.

– Nemsokára elmúlik a kellemetlen érzés – szólt Kordal, mint aki tudja, hogy min megyek keresztül.

Alig három perc elteltével a gravitáció ingadozása valóban helyreállt, s attól kezdve nem lehetett okom panaszra.

– Milyen gyorsan haladunk? – kérdeztem.

– Még messze vagyunk attól, hogy elérjük a fény sebességét – felelte Kordal. – Bár ezek az új grahal hajók nagyon szépen gyorsulnak.

– Milyen hajók?

– Grahal. A gravitációhalmaz rövidítése – jött a válasz. – Mozgás közben az úrhajó állandóan gyorsul, vagyis halmozza a gyorsulást.

– És mennyi szokott lenni ezeknek a hajóknak a végsebessége? – kíváncsiskodtam.

– A Stratosoknak nem sok – felelte Kordal. – Egy ilyen rövid úton, mint amelyet most teszünk meg, a fénysebesség hússzorosa, hosszú utakon a százszorosa. Ez a hajó ennél többet nem tud.

Szinte beleszédültem a válaszbába.

– Mi 1.02 G állandó gyorsulással utazunk. Ez igen lassú, de nem tudom, hogy maga mennyit bír ki – folytatta Kordal. – Így az indulás pillanatától számított egy földi óra alatt elérjük a fénysebesség felét. Az úrállomástól a Bardosig 5.416 földi óráig még folyamatosan gyorsulni fogunk, hogy elérjük a fény sebességének körülbelül a hússzorosát. Aztán 5.416 órán át majdnem ugyanolyan ütemben lassítunk. Utána a bolygó körül poláris pályára állunk, majd szépen betáplálom az automata leszálláshoz szükséges adatokat, kiszámítom a megfelelő sebességet, és tíz-tizenöt perccel később leszállunk a fővárosban, Bar-da-lorban.

Még mindig nem tudtam napirendre térni a hatalmas sebesség fölött.

– Annak idején még úgy tanultam, hogy a fény sebessége az abszolút maximum, s ennél gyorsabban nem lehet haladni – mondtam.

– Túlhaladott álláspont – szölt Kordal. – Az űrhajók maximális sebessége kizárólag szerkezetük erősségétől függ. Képzeld el, már az milyen hatalmas erőt jelent, ha csak egy porszem beleütközik a fénysebesség sokszorosával haladó űrhajóba. Ez ellen véd az energiapajzs, amely elosztja a hajó teljes szerkezetére az ütközési erőt.

– Hihetetlen – mormoltam.

– Mikor megépítettük az első grahal hajót, a Viscountot, tudósaink fele szintén kételkedett – magyarázta Kordal. – Azt mondták, hogy a fény sebességét nem lehet túllépni. Pedig amikor a hajó felrobbant, a fénysebesség ötszörösével haladt. Sajnos nem volt elég erős a szerkezete, és az energiapajzs sem volt jól méretezve.

– Miért készült átlátszó anyagból a hajó? – kérdeztem.

– A Stratosokat arra tervezték, hogy idegen bolygókon optikai méréseket lehessen velük végezni – magyarázta Kordal. – Választani kellett. Ha nem átlátszóak a hajók, ablakokra lett volna szükség. Azok pedig az űrhajó szerkezetének leggyengébb részei.

– Mivel mérnök vagyok, tudom, hogy ha óriási erőket kell egy szerkezetnek kibírnia, az ablak tényleg gyenge pont – mondtam. – Másmilyen az anyaga, aztán ott az ablakkeret és egyéb nehézségek is felmerülnek. Képzem, milyen nehéz lehet egy ilyen hajó szerkezetét megtervezni.

Kordal csak bólintott.

– Úgy látszik, nincs kedve tovább társalogni – gondoltam.

– Szeretnék aludni egyet – jelentette ki. – Magának nincs kedve?

– Nem vagyok álmos – jegyeztem meg.

– Remélem, nem haragszik, ha elszundítok – mondta Kordal.

Hirtelen nem is tudtam, mit mondjak.

– Ha az űrhajó gyorsabban halad a fény sebességénél, nem látni semmit a tájból – magyarázta Kordal. – Emiatt nagyon unalmas az utazás. Ezért szeretek aludni.

– Maga tudja – vontam vállat. Nem akartam vitatkozni.

Biztos látszott rajtam, hogy megijedtem, mert Kordal elkezdett nyugtatni:

– Ne féljen! Az automatika teljesen megbízható – mondta. – Egyébként, ha meggondolja magát, aszerint állítsa be az időt az ülés karfáján, hogy meddig akar aludni, majd tegye a maszkot az arcára, és nyomja meg az indítógombot! A gáznak kellemes, kissé fanyar mandulaillata van.

– És ha mégsem akarok aludni?

– Akkor tegye fel a fülhallgatót, és hallgasson zenét vagy színjátékot! – mondta Kordal. – Nem kell unatkoznia.

Kordal az arca elé tette a maszkját, s pillanatok alatt elaludt.

– Érdekes félni? – tűnődtem. – Akár alszik a pilóta, akár nem, ilyen sebesség mellett máris teljes mértékben az űrhajó automatikájára vagyunk utalva. Baj esetén úgyszólván pillanatok alatt mindennek vége. Teljesen fölösleges tehát idegeskedni – gondoltam, s hogy megnyugtassam magam, elkezdtem kiszámítani, hogy mit is jelent ez a sebesség. – Elképesztő! Háromtized másodperc alatt, ami körülbelül arra elég, hogy egyet pislantsak, akkora távolságot teszünk meg, mint amennyi az egyenlítő hossza.

Ettől megnyugodtam. Jó darabig zenét hallgattam, aztán átkapcsoltam egy bardán színdarabra, de annyira unalmas volt, hogy magamtól elaludtam.

Mikor felébredtem, ugyanúgy éreztem magam, mint az út elején. Nem tudtam nyelni. Riadtan körülnéztem. Kordal magabiztosan mosolygott a másik ülésből.

– Magának is jó alvókája van – mondta. – Alig akart felébredni, pedig nem használta az altatógázt. Egyébként az imént léptünk be Bardos atmoszférájába. Pár másodperce még súlytalanok voltunk.

– Úgy látszik, mégis csak kimerített, hogy az orvosok órákon át operáltak. Új lábat, új vesét, új szemet és egy darab új koponyacsontot kaptam. Aztán, ne is haragudjon, de a maguk szín-darabja, amibe belehallgattam, elég unalmas volt, a muzsikájuk meg végképp nem az én fülemnek való. Csodálja, hogy elaludtam? – mondtam.

Alattunk jól kivehető volt a táj.

– Érdekes! Pontosan úgy érzem magam, mintha Anglia fölött repülnék tavasszal. Minden négyzetcentiméter be van vetve – jegyeztem meg. – Csakhogy itt csupán kétféle növényt látok. Az egyik olyan, mintha lomberdő volna, a másik a napraforgóra emlékeztet.

– Hasonlít a Földhöz? – kérdezte Kordal.

– Igen is, meg nem is – feleltem.

Ámulva figyeltem az öntözőcsatornákat, az egyszerű vonalvezetésű utakat. Viszont feltűnt, hogy sehol sem látok tanyákat vagy más településeket.

– A tanyákat hiányolja? – kérdezte Kordal.

– Honnan tudja?

– Nem maga az első utasom a Földről. Mindenki a tanyák iránt érdeklődött – válaszolta. – A Bardos lakói hatalmas lakókomplexumokban élnek. Olyanban, mint ott az a nagy, barna épület – s előre mutatott, majd tovább magyarázott. – Ezekben az épületekben az iskolától a templomig minden megvan. A munkatermekből a mezőgazdasági szakemberek számítógéppel irányítják a földeken dolgozó robotokat. A bardán farmerek nem szántanak, vetnek, legfeljebb akkor mennek ki a határba, ha növénymintára van szükségük.

Egyre lejjebb szálltunk. Teljesen úgy éreztem magamat, mintha egy közönséges helikopterben ülnek.

– Az ott Bar-da-lor, a főváros – mondta Kordal.

Nagyot csalódtam, mert az egész négy hatalmas, más-más színűre festett, nem túl magas, négyzet alakú építményből és egy repülőtérből állt. Sehol egy utca, sehol egy út, vagy ehhez hasonló létesítmény. A repülőtér kifutópályái szokatlanul hosszúak, a nyolcszögletű torony pedig meglepően magas volt. A magányos óriásra emlékeztető terminál más-más színű falaival azonban lenyűgöző látványt nyújtott.

Szakmai kíváncsiságom nem hagyott nyugodni:

– Kinek kell ilyen hosszú kifutó?

– Nekünk száz méter is elég volna, hogy kényelmesen fel- vagy leszálljunk – felelte Kordal –, viszont a menetrendszerűen közlekedő hatalmas űrhajóknak szükségük van rá.

Kordal valóban kitűnő pilóta volt. Ritkán tapasztaltam ilyen sima leszállást, pedig igazán sokat repültem. Amikor viszont azt láttam, hogy az épület mellett nem lassítunk le, hanem egyenesen megyünk feléje, megijedtem. Már majdnem felkiáltottam, amikor néhány pilla-

nattal az ütközés előtt a fal kinyílt, s elnyelte hajónkat egy sötét alagút. Néhány perces gurulás után megálltunk egy kivilágított peron mellett.

– Megérkeztünk – jelentette ki Kordal.

Mindketten kiszálltunk, s elindultunk egy nem túl hosszú, keskeny folyosón. A másik végén egy bardán várt ránk:

– Maribon vagyok – mutatkozott be. – Isten hozta, Tanner úr. Nagyon örülünk, hogy megtisztelt bennünket látogatásával. Amíg Bardániában tartózkodik, én leszek a kísérője és egyben a testőre.

– Vajon hogyan véd meg ez az apró termetű bardán, ha valaki megtámad? Kell, hogy legyen valamilyen csodafegyvere – gondoltam.

Kordal ekkor rám mosolygott, s így szólt:

– Én most elköszönök. Maribon majd vigyáz magára. Ha valamire kíváncsi, nyugodtan kérdezze meg tőle. Ő mindent tud. Indulás előtt majd újra találkozunk. Érezze jól magát Bardániában!

– Viszontlátásra – dűnnyögtem.

– Kérem, kövessen! – mondta Maribon.

Hamarosan egy újabb alagút peronján találtam magam. Beszálltunk az ott várakozó járműbe. Formára ugyanolyan áramvonalas volt, mint a Stratos, de ez koromfekete anyagból készült. A berendezése is egészen más volt. Ülések helyett körben elhelyezett fotelokat, középen pedig kis ovális asztalt találtam. Ezen négy gomb volt: egy sárga, egy fehér, egy kék és egy piros.

– Foglaljon helyet! – mondta Maribon, majd ő is leült, és megnyomta a sárga gombot.

A kistermetű bardánoknak tervezett fotel lassan ugyan, de hozzáidomult az alakomhoz.

– Az adminisztrációs központba megyünk – mondta Maribon, miután elindultunk. – Idefelé jövet bizonyára látta a sárga épületet.

– A másik hármat is láttam. Azokban mi van?

– A fehérben a központi laboratórium, a kékben a flotta parancsnoksága, a pirosban pedig a művészeti és szórakoztatóipari hivatal. Ezekből igazgatják az egész bolygót.

Már fenn a levegőben kíváncsi voltam, mekkorák ezek a létesítmények, azonban a közelükben sehol egy fát, sehol egy utat nem láttam, ráadásul az épületeken nem volt ablak. Így nem tudtam mihez viszonyítani őket, nem tudtam megállapítani a méreteiket.

– Majd meglátjuk – gondoltam.

– Hatalmasak az igazgatási központok épületei – folytatta Maribon, mint aki kitalálja a gondolatomat. – Saját közlekedési hálózatuk van. Járműveik csak akkor indulnak el, ha az utas betáplálja a pontos koordinátákat. Egyébként olyanok, mint ez, amelyben most ülünk.

– Érdekes – jegyeztem meg szórakozottan.

Fogalmam sem volt, milyen gyorsan haladtunk. Egyszer csak megálltunk egy tágas alagútban, és kiszálltunk.

A járda mellett a mienkhez hasonló, többnyire sárga-fekete csíkos járművek várakoztak. A szivárvány minden színében tündöklő kezeslábasuk felett sárga mellényt viselő bardánok úgy jöttek-mentek, ahogy az emberek szoktak egy város központjában. Bár néhányan megfordultak utánam a hozzájuk képest hatalmas termetem miatt, a fehér úrruha és a maszk nem keltett feltűnést. Lényegében nem történt semmi figyelemreméltó.

Maribon odalépett az egyik járműhöz, és kinyitotta az ajtaját. Egy ovális asztalka gördült elénk. Hét billentyűs számítógép volt rajta képernyővel, fölötte pedig egy távcsőszerű valami két fogantyúval.

– Mielőtt beülünk a taxiba, igazolni kell magunkat – mondta kísérőm, majd lenyomta az egyik gombot.

Amikor a képernyőn megjelent a kiírás, hogy „személyi száma?“, Maribon beütött egy csomó számot. Úgy látszik, tetszettek a számítógépnek, mert ekkor a képernyőn az volt olvasható, hogy „szivárványhártya?“. Mihelyt megfogta kísérőm a két fogantyút és belenézett a távcsőbe, az ő kezeléskor is kirajzolódott a sárga mellény. Még magamhoz sem tértem a csodálkozástól, amikor a számítógép a vendég személyi számát kérte.

– Magán a sor – szólt Maribon.

– Mit üssek be? – kérdeztem.

– Amit akar, csak ne felejtse el, mert amíg Bardániában tartózkodik, ez lesz az azonosító száma – mondta.

– Hány számjegyből álljon?

– Mindegy.

Erre magabiztosan beütöttem négy hatost. A képernyő egy darabig villogott, majd megjelent a kiírás: „szivárványhártya?“. Maribont utánozva bátortalanul én is megfogtam a fogantyúkat, és belenéztem a távcsőbe, a sötétségtől azonban nem láttam semmit. Vártam, hogy történjen valami, de Maribon egyszer csak megveregette a vállamat:

– Készen vagyunk.

Legnagyobb meglepetésemre az én úrruhámon is ott volt a sárga mellény.

– Ne ijedjen meg! Holnap reggelre kifehéredik a ruhája – figyelmeztetett Maribon.

Az asztalka visszagördült, s mi beszálltunk. A taxi belseje pontosan úgy nézett ki, mint azé a járműé, amely idehozott. Maribon begépett valamit a komputerbe, az megköszönte, majd felemelkedtünk az alagút mennyezetén futó sínhez. Nemigen láttam, mi történik alattunk, csak azt éreztem, hogy különböző folyosók mennyezetén száguldozunk.

– Hova megyünk? – kíváncsiskodtam.

– Az emberek számára kialakított lakónegyedbe. Ott szállásoljuk el magát is – felelte kísérőm.

Alighogy kimondta, a jármű leereszkedett. Mihelyt kiszálltunk, a taxi felemelkedett, és elszáguldott. Körülnéztem. A szállodák folyosójára emlékeztető helyen találtam magam. Az ajtók azonban ugyanolyan kicsik voltak, mint az úrállomáson.

– Itt van az úgynevezett Föld kolónia – mondta Maribon, és arra az ajtóra mutatott, amelyen a „terra“ felirat díszelgett. – Az ajtón túl van a zsilip. Bent majd nyomja meg a zöld gombot! Mihelyt zöld színű lesz a fal, leveheti a maszkot. Pár pillanat múlva magától kinyílik a másik ajtó. Menjen be! Már várják. A szobáját is biztosan előkészítették. Egy nagyon kellemes hölgy, Oloyede kisasszony, a kolónia vezetője fog gondoskodni önről. Remélem, jól megértik majd egymást. Amikor teljesen kipihente magát, szóljon neki! Majd ő értesít, hogy jöhetek magáért.

– Köszönöm, Maribon. Viszontlátásra – mondtam, s kinyitottam az ajtót.

3. FEJEZET

Minden pontosan úgy működött, ahogy az úrállomáson. Miután megnyomtam a zöld gombot, a zsilip belseje pillanatok alatt zöld lett, és kinyílt a szemközti ajtó.

A szállodák halljához hasonló helyiségben találtam magamat. Rögtön feltűnt, hogy a szőnyegpadlótól a kárpitozott bútorokig, a tapétától a képkeretekig minden zöld volt.

– Milyen harmonikusan válogatták össze az egyes árnyalatokat! – jegyeztem meg magamban.

Legalább húszan üldögéltek a kényelmes fotelekben, férfiak és nők vegyesen. Minden kétséget kizáróan látszott, hogy a Földről származtak. A többség Afrikából, némelyik Indiából, egypáran pedig Dél-Amerikából. Európai egy sem volt közöttük. Meglepett, hogy pillantásra sem méltatva tovább beszélgettek, olvasgattak. Levettem a maszkomat, és mélyet szippantottam a kellemesen hűvös, légkondicionált levegőből.

– Mintha csak az Avenue Hotel halljában lennék Nairobiban – gondoltam.

Hamarosan odajött hozzám egy világoskék úrruhás, fiatal, afrikai nő.

– Azinta Oloyede vagyok – mutatkozott be.

– Steve Tanner – feleltem. Kezet fogtunk.

– Már vártuk. Jöjjön, megmutatom a szobáját! – mondta, majd hozzátette: – Nem mintha érdekelne, mi történik otthon, de azért jó új emberekkel találkozni.

A megjegyzéséből, valamint a beszédéből, amelyet persze magyarul hallottam a karomba beültetett fordítóegység jóvoltából, azonnal éreztem, hogy Azinta minden, csak nem kellemes hölgy. Inkább iskolázatlan nőszemélynek neveztem volna.

A zöld folyosó, amelyen végigmentünk, ugyanolyan keskeny és alacsony volt, mint az úrállomáson. Szinte otthon éreztem magam. Azinta nemsokára megállt az egyik ajtó előtt.

– Ez a szobája. Pontosan olyan, mint amilyen az úrállomáson volt. Még a borotva meg az arcvíz is ugyanúgy ott van a fürdőszobaszekrényben. Ha valamire szüksége van, csöngessen! – mondta, s mint aki attól fél, hogy beszélgetni akarok vele, faképnél hagyott.

– Vajon mit keresnek itt ezek az emberek? S miért voltak olyan közömbösek, mondhatni barátságtalanok? Miért nem jöttek oda s kérdezték meg, hogy ki vagyok, mi vagyok, hogy kerültem ide, mi újság a Földön? – villant át az agyamon. – Talán az zavarta őket, hogy fehér vagyok? Úgy látszik, még egy idegen bolygón is túlteng bennünk a faji előítélet.

Bár idefelé jövet valamennyit aludtam az úrhajóban, annyira fáradt voltam, hogy nem filozofáltam tovább. Inkább kértem az automatától néhány csokoládés kekszet meg egy pohár kakaót, hogy éhségemet csillapítsam. Aztán lezuhanyoztam, és lefeküdtem. Amikor leoltottam a villanyt, itt is megszólalt az altató muzsika. Egy darabig csak forgolódtam az ágyban, mert az agyam nem állt le, végül azonban elszenderedtem, s mindenféle vad dolgokat álmodtam. Arra ébredtem, hogy csurom víz a lepedőm a hideg verejtéktől. Nagy nehezen újra elaludtam, s azt álmodtam, hogy valaki be akar törni a szobámba.

– Ki az? – kiáltottam, s kiugrottam az ágyból.

Erre felgyulladt a villany. Tálcával a kezében Azinta állt az ajtóban.

– Csak a reggelijét hoztam. Ez biztosan jobban fog ízleni, mint amit az automatában talál – szólott, és letette a tálcat az asztalra, majd megállt, mint aki mondani akar még valamit. – Ne haragudjon, de már azt hittem, valami baja van, olyan sokáig aludt. De látom, jól van.

Hirtelen rájöttem, hogy nincs rajtam pizsama, de még egy trikó vagy alsónadrág sem. Rettenetesen zavarba jöttem. Ráadásul eszembe jutott, hogy a hatalmas forradások és a felemás lábam miatt nem lehetek lenyűgöző látvány.

– Bocsánat – mentegetőztem, s gyorsan visszabújtam a takaró alá. – Borzasztóan nézhetek ki meztelenül.

– Ne szégyenkezzen! – szólt Azinta mosolyogva. – Ha látná az én sebhelyeimet!

Mielőtt bármit mondtam volna, kibújt a kezeslábasából, megállt a szoba közepén, és lassan körbefordult. Testét borzalmas hegek borították.

– Egyébként arányos és igen jó formájú nő. Nyugodtan elmehetne manökennek – állapítottam meg magamban.

– Ne törődjön a sebhelyeivel! – jegyezte meg, miközben felöltözött. – Csak azért nem feküdtem oda maga mellé, mert nem tudom, hogy mennyi időre marad Bardániában. A futó kalandokat ugyanis nem szeretem.

Ezzel sarkon fordult, és kiment.

Legnagyobb meglepetésemre a tálcán a vajon és a dzsemen kívül különféle felvágottak, sajtok és péksütemények voltak nagy választékban. Mivel éhes voltam, percek alatt felfaltam mindent. Majd lezuhanyoztam, és kimentem a hallba.

– Úgy látszik, vagy túl korán, vagy túl későn keltem – jutott eszembe, mikor azt láttam, hogy én vagyok az egyetlen vendég.

Csak Azinta rakosgatott az egyik sarokban. Odamentem hozzá.

– Hol vannak a többiek? – kérdeztem.

– Még alszanak – jött a rövid válasz. Azinta fel sem nézett, csak pepecselt tovább.

– Nagyon kíváncsi vagyok néhány dologra.

Erre hosszan rám nézett, majd kelleetlenül ennyit mondott:

– Kérdezzen!

– Kik voltak azok, akik tegnap itt ültek? Hogyan kerültek ide?

– Ahogy maga. Minket is azután hoztak el a bardánok, hogy balesetet szenvedtünk. Az űr-állomáson meggyógyítottak bennünket, majd megkérdezték, hogy hajlandók vagyunk-e segíteni nekik. Akik nemmel válaszoltak, azoknak az emlékezetéből egyszerűen kitörölték, hogy találkoztak üreemberekkel, majd visszavitték őket oda, ahol rájuk találtak.

– Miféle segítséget várnak a bardánok?

– Semmi különöset – felelte Azinta. – Havonta egyszer egyenként át kell mennünk a fehér épületben lévő laboratóriumba. Ott aztán elaltatnak bennünket. Amikor felébredünk, visszajövünk. Ennyi az egész.

– Ezek szerint a bardánok csak a sebesülteket hozzák el a Földről?

– Nem – felelte Azinta. – Nagyon sok egészségest is. Ezeket az embereket is megvizsgálják valamelyik űrállomáson, őket azonban kérdés nélkül visszaviszik.

– Érdekes – gondoltam. – Nyilván azért, mert akinek nem mentik meg az életét, akit csak úgy elrabolnak, felboncolnak, majd összeraknak, mint egy gépet, az nagyon mérges, s még akkor sem hajlandó elrablóival együttműködni, ha egyetért velük.

Azinta csak állt, és mozdulatlanul nézett. Várta a további kérdéseimet. Bár nagyon érdekelt volna Azinta saját története, nem akartam mindjárt kíváncsiskodni. Gondoltam, lesz még alkalmam beszélgetni vele.

– Legyen szíves, szóljon Maribonnak, hogy kész vagyok! – mondtam.

– Azonnal – felelte, és már indult is.

Leültem az egyik fotelba, és találmra kezembe vettem az egyik könyvet az asztalról. Épp egy verseskötet volt.

– Vajon honnan szerezték? – tűnődtem.

Bár sohasem szerettem a költészetet, elkezdtem olvasni. Nem jutottam tovább az előszónál, mert megjelent Azinta. Leült velem szemben, mint aki beszélgetni akar.

– Szóltam Maribonnak. Nemsokára itt lesz – mondta.

– Köszönöm.

– Tíz éve élek itt, de eddig még nem találkoztam fehér férfival. Hogy került ide? – kérdezte.

– Már régóta Afrikában dolgozom az ENSZ-alkalmazottjaként, s pár napja karamboloztam egy kivilágítatlan úton – feleltem.

– Afrikában? Melyik országban?

– Szudánban. Hallott róla?

– Persze, hogy hallottam. Én is afrikai vagyok – mondta büszkén. – Nigériában születtem.

– Igen? Ott is dolgoztam két évig.

– Akkor biztos tudja, hol van Abeakuta. Odavaló vagyok.

– Ne mondja! Hányszor elmentem mellette! Ibadan és Lagos között van félúton. Remek fafaragásokat árultak az országút melletti piacon.

– Az én papám is fafaragó volt, hogy az ördög vigye el – felelte.

Rögtön rájöttem, hogy valamiért haragszik az apjára.

– És magával mi történt? – kérdeztem.

– Amikor tizenkét éves voltam, a papám eladott prostituálnak. Nem sokáig bírtam, ezért egy este megszöktem. A kupleráj tulajdonosa azonban észrevett, s utánam eredt. Amikor át akartam futni az út túlsó oldalára, egy teherautó elgázolt. Az emberek azt hitték, hogy meghaltam, így otthagytak. A 104-es úrállomáson tértem magamhoz. Miután meggyógyultam, a bardánok tőlem is megkérdezték, mit akarok. Semmi értelme nem lett volna visszamenni. Inkább maradtam.

– Elégedett a sorsával? – kérdeztem.

– Mi az hogy! Már öt éve én vagyok a kolónia gondnoka. Mindenki engedelmeskedik, és senkivel sem kell ágyba mennem, ha nem akarom – válaszolta mosolyogva.

– Teljesen megértem. Itt jól érzi magát, Bardánia lett az otthona. Mi fűzné a Földhöz? – állapítottam meg magamban. – Én is fiatalon elkerültem a szülőhazámból egy másik országba, de az én helyzetem egészen más. Nekem nem volt rossz sorom gyerekkoromban, ezért néha honvágyam van.

Hirtelen megszólalt a csengő.

– Megérkezett Maribon – szólta Azinta. – Ott várja, ahol tegnap elbúcsúztak.

Felálltam, és elindultam a zsilip felé, de Azinta megállított.

– Nehogy kimenjen! Ha nem ellenőrzi a gép, bajba keveredik – mondta.

– Köszönöm, hogy figyelmeztetett – válaszoltam, majd odamentem a sarokban elhelyezett asztalkához, begépeltem a négy darab hatost, és belenéztem a távcsőbe. Úrruhámon ismét megjelent a sárga mellény. Mielőtt felvettem a maszkomat, visszafordultam. Azinta fanyarul elmosolyodott. Búcsút intettem, s beléptem a zsilipbe.

Maribon már várt rám. Miután üdvözöltük egymást, kísérőm lehívta a mennyezetten lebegő sárga-fekete csíkos járművet. Beültünk a taxiba, és nekivágtunk a sárga folyosónak. Mivel Bardánia igen szervezett országnak látszott, kíváncsi voltam az államformájára.

Kérdéseimre Maribon készségesen válaszolt:

– Tulajdonképpen megértésen alapuló köztársaság.

– Ez mit jelent? – vágtam a szavába.

– Nehéz röviden megfogalmazni. Talán az lesz a legegyszerűbb, ha elmesélem, hogyan alakult ki mai államformánk. Akkor talán megérti. Akarja?

– Persze, hogy akarom – mondtam.

– Amikor a bardánok feltalálták a gőzgépet, II. Hoxian uralkodott Bardos legnagyobb országában, Bur-Gan-Don-ban. A császár igen felvilágosult és intelligens államfő volt. Rájött, hogy minél jobban fejlődik a technika, annál borzalmasabb fegyverek kerülhetnek a bardánok kezébe. Minthogy állandóan háborúskodtak egymással az országok, államszövetségbe kényszerítette őket, hogy ne pusztításra pazarolják az energiájukat. Nem volt könnyű dolga, mert a hagyományokhoz ragaszkodó, konzervatív pártok kezdetben ellenálltak. Hoxian azonban könyörtelen volt, így sikerült megszüntetnie az országhatárokat. Azóta a bolygó adminisztratív területi egységekre van osztva – magyarázta Maribon.

– És azóta nem volt háború?

– Nem – felelte. – A császár jó negyven évig uralkodott, halála után pedig már nem állítottuk vissza a régi országhatárokat. Egyébként az adminisztratív területi egységek között etnikai, gazdasági és kulturális szempontból nincsenek különbségek, ezért nem is akarnak egymással hadakozni.

– Szerencsések – jegyeztem meg.

– Azért nem volt minden fenékgig tejfel! Néhányszor kitört a forradalom – mondta Maribon.

– Ugyan miért?

– Sokáig azon vitakoztunk, hogyan lehet a legjobban vezetni az adminisztratív területi egységeket. Kezdetben azt hittük, hogy az egyeduralom a legjobb. Kiderült azonban, hogy a vezérek hatalma végső fokon a terroron és a megfélemlítésen alapul – folytatta Maribon.

– Ezen mi is átestünk – feleltem. – A diktatúra nálunk sem vált be.

– Addig nem volt semmi baj, amíg a teljhatalommal felruházott kormányzók a többség érdekeit tartották szem előtt. Később azonban saját magukat és híveiket részesítették előnyben. Amikor a nép kezdett elszegényedni, megelégtelte a diktatúrát, s kirobbantva a forradalmat elérte, hogy demokratikus legyen a politikai vezetés – mondta Maribon.

– A Földön is hasonló történt.

– A hatévenként megválasztott vezetőség törvényekkel szabályozott mindent. Ez eleinte remekül bevált, az elszaporodó törvények azonban később akadályozták a fejlődést. Ráadásul a vezetők egyfelől korruptak lettek, másfelől újraválasztásuk érdekében a polgároknak ingyen adtak iskolát, lakást, orvosi ellátást, sőt bizonyos élelmiszereket is – magyarázta Maribon.

– Nem mondom!

– Az ingyenesség idővel teljes gazdasági csődhöz vezetett, és ugyanúgy elszegényedett a lakosság, mint a diktatúra alatt. Dolgozni senki sem akart. Mindenki azt várta, hogy az állam majd gondoskodik róla. Mivel azonban erre nem került sor, több területi egységben kitört a forradalom, amit diktatúra követett – magyarázta Maribon. – Szerencsére akadt egy igen felvilágosult diktátor, aki kifejlesztette az úgynevezett hatékony demokráciát. Korix elmélete szerint sem megvesztegetni, sem terrorizálni nem szabad a polgárokat. Ehelyett már fiatal korban el kell kezdeni a megértésre, a mások véleményének és alapvető jogainak tiszteletben tartására való nevelést. Ugyanakkor azt is tudnia kell mindenkinek, hogy nemcsak jogai, hanem kötelességei is vannak, s aki ezeket nem teljesíti, az elveszti a jogait. Lassan az összes adminisztratív területi egység átvette a Korix-féle rendszert.

– Ilyesmiről mi legfeljebb csak álmodhatunk. Biztos vagyok benne, hogy aki megpróbálná bevezetni, az belebukna – jegyeztem meg.

– Kezdetben nálunk sem ment könnyen – mondta Maribon –, de aztán rájöttünk, hogy egyrészt nem kell annyi törvény, mert azok mindent bonyolulttá tesznek, másrészt sokkal egyszerűbb az életünk, ha a hagyományokat nem tartjuk mindenáron tiszteletben, továbbá, ha nem avatkozunk bele mások dolgába. Bardániában manapság mindent lehet, egyedül mások szabadságát nem szabad korlátozni.

– Nem lehetett könnyű ezt megértetni a polgárokkal – mondtam.

– Valóban nehéz volt – folytatta Maribon –, azonban a technika olyan gyorsan fejlődött, hogy kénytelenek voltunk tudomásul venni, igen sok esetben az egyének jogai csak nehezítik a helyzetet. Ma már mindent úgy intézünk, hogy elsősorban a többség érdekei érvényesüljenek. Minden egyéb ennek van alárendelve. Fontos ügyekben a döntést érzélemmentesen, technikai alapon hozzuk. Az államszövetséget, illetve az adminisztratív területi egységeket diktátorok helyett demokratikusan megválasztott, többnyire a szakemberek döntésére hagyatkozó bizottságok irányítják. Az úrflootta feladata megvédeni Bardost és az azóta birtokba vett többi bolygót, ha megtámadna bennünket a külső ellenség.

– Mi is ide szeretnénk egyszer eljutni – vágtam közbe.

– Én ugyan nem ismerem az embereket, de erre még biztos várniuk kell. Nálunk a jelenlegi rendszer már kétszáz földi évvel ezelőtt megszilárdult – felelte.

Látszott, hogy Maribon folytatná elbeszélését, de abbahagyta, amikor egy egészen szűk alagúthoz értünk.

– Ez az elnöki csatorna – jegyezte meg büszkén. – Ide csak igen kiváltságos polgárok vagy más bolygókról érkező küldöttek jöhetnek be.

A taxi lelassított, majd finoman, szinte észrevétlenül megállt a járművünkénél semmivel sem hosszabb peron mellett. Mihelyt kinyílt az ajtó, mindketten kiszálltunk, majd elindultunk a rövid folyosón, amely olyan keskeny volt, hogy alig fértünk el egymás mellett. Pár lépés után egy négyszögletes helyiségbe értünk. A visszafelé vezető utat azonnal elzárta egy ajtó. Óvatosan körülnéztem. A gúla alakú mennyezet alatt a teljesen üres teremből tőlünk jobbra is, balra is egyforma kis ajtók nyíltak. Velünk szemben viszont egy ízléstelenül díszített és túlméretezett ezüstszerű ajtót láttam. Maribon intett, hogy kövessem. A hatalmas tolóajtó magától

kinyílt, mihelyt a közelébe értünk. Beléptünk. Ezüstszerű elemekkel díszített, négyemeletes átriumban találtuk magunkat. Néhány biztonsági ürember lézengett ezüstszerű egyenruhában a földszinten. Ketten azonnal odajöttek hozzánk.

– Már vártuk magukat. Jöjjenek utánunk! – mondták.

Elindultunk. Egyszer csak megálltunk a fehér falakat díszítő egyik ezüstszerű elem előtt, s az hangtalanul kinyílt. Csak ekkor jöttem rá, hogy az ezüstszerű díszek valójában ajtók. Beléptünk a tárgyalóteremnek berendezett helyiségbe. A hosszú asztal egyik oldalán öt szék, a másik oldalon pedig két fotel volt elhelyezve. Az egyik biztonsági ürember rámutatott a fotelekre. Ebből azonnal megértettük, hogy ezeket szánták nekünk. Ahogy leültünk, kísérőink mellénk álltak, és mozdulatlanul vártak.

Néhány perc múlva a szemben lévő falon feltáruuló, eddig láthatatlan ajtón bevonult öt bardán. Kezslábasukon a mellény bíborvörös volt.

– Úgy látszik, a méltóságnak Bardániában is ez a szín a jele – állapítottam meg magamban.

Arcra mindegyik idősnek látszott. A Földön azt mondtam volna, hogy a legfiatalabb is legkevesebb hatvanéves. Hármójuknak a homlokán kis arany háromszög ragyogott. Ehhez hasonlót néha azokon az ürembereken is láttam, akikkel az alagutakban találkoztam, bár azokon a háromszög fehér vagy ezüstszerű volt.

Tiszteletem jeléül felálltam. Amikor észrevettem, hogy a bardánok nem ülnek le, meghajoltam. Erre kissé esetlenül ők is meghajoltak. Pár másodpercig csak álltunk. Nem tudtam, mitévő legyek. Végül úgy döntöttem, hogy elég az ácsorgásból, és leültem. Erre a bardánok is gyorsan leültek, majd a középső megszólalt:

– Isten hozta Bardániában. Engedje meg, hogy a Központi Tanács nevében üdvözljem, és megköszönjem, hogy érdekünkben elvállalta ezt az igen veszélyes megbízatást!

Ezzel elhallgatott. Sejtettem, hogy most rajtam a sor.

– Köszönöm, hogy megmentették az életemet – mondtam röviden.

Nem akartam sokáig beszélni, mert attól féltem, hogy akkor tovább folytatják a hálálkodást, nekem pedig meg kell köszönöm, hogy köszönetet mondanak azért, hogy megköszöntem, amit értem tettek.

– Egyébként Helvának hívnak. Én vagyok a soros elnök. Engedje meg, hogy bemutassam Hoxiant, a Központi Laboratórium igazgatóját! – folytatta az ürember, s közben a tőle jobbra ülő bardánra mutatott. – Mellette foglal helyet Elcar. Ő az úrflootta kémszervezetén belül annak az osztálynak a parancsnoka, amely a Földdel foglalkozik. Tőlem balra láthatja Modront és Pankrist. Ők bizottsági tagok.

Nem szóltam egy szót sem, csak bólintottam.

– Előbb beszéljenek ők – gondoltam.

– Elcar – mondta Helva –, legyen szíves, magyarázza el Tanner úrnak a Földdel kapcsolatos tevékenységeink hátterét.

– Hívjanak csak Steve-nek – szakítottam félbe az elnököt –, sokkal könnyebben megértjük egymást, ha nem ragaszkodunk a diplomáciai formaságokhoz.

– Ahogy parancsolja – mondták a bardánok kórusban.

– Mindenekelőtt szeretném leszögezni – kezdte Elcar –, hogy tisztában vagyunk vele, ön sokkal jobban ismeri a helyi körülményeket, mint mi. Végző fokon úgyis azt fogja tenni, amit a helyzet követel. Ezért nem is említjük azokat a módszereket, amelyeket központi irodáinkban és laboratóriumainkban fejlesztettünk ki.

– Nagyon helyes – válaszoltam.

– Eddig hatan vállalták a küldetést – folytatta Elcar. – Az lett volna a feladatuk, hogy a Föld általunk pirosnak nevezett zónájában lépjenek kapcsolatba a politikai vezetőkkel. A tárgyalások során meg kellett volna szerezniük az engedélyüket ahhoz, hogy az ottani országokból évenként körülbelül tíz-tizenötezer embert felhozhassunk az űrállomásainkra. Ezeket a mintapéldányokat meg akartuk vizsgálni. DNS és egyéb genetikai szempontból mintát akartunk venni, majd vissza akartuk őket vinni. Természetesen teljesen fel akartuk újítani mindegyiket. A hibákat kijavítottuk volna. Mindezt nem kívántuk ingyen. Cserébe természet-tudományos vagy műszaki ismereteinkkel akartunk fizetni.

A vér megfagyott az ereimben.

– Ha ezt tudom, hallgatók, mint a sír – gondoltam magamban. – Hirdetés útján száz-százhusz embert még csak-csak össze tudtam volna szedni a piros zónából. Tízeseivel elvittem volna őket a zöld zónába. Onnan a bardánok minden baj nélkül felvihették volna a mintapéldányaikat az űrállomásra. De tíz-tizenötezeret, ráadásul évente? Most már értem, miért nem törte magát egyik jelentkező sem! – futott át az agyamon. – Ha viszont nem beszélem rá a vezetőket az együttműködésre, az űrflotta megtámadja a Földet. Sajnos, most már nem hátrálhatok meg. Majd valamit csak-csak kitalálok.

– Mégis, mire gondoltak? Mivel fizetnének? – kérdeztem.

– Mivel haditechnikánkat nem vagyunk hajlandók elárulni – válaszolta Elcar –, a gyógyítással kapcsolatos tapasztalataink jutottak az eszünkbe. Nagyon gyakran észleltünk ugyanis az eddigi mintadarabokon daganatos elváltozásokat. Pedig ezek megszüntetése igen egyszerű. De ha ez nem lenne elég, mást is tudnánk adni. Az orvostudomány, valamint a környezetvédelem terén egy sor olyan eljárás birtokában vagyunk, amelyek biztosan hasznára válnának a Föld lakóinak.

Mély lélegzetet véve így feleltem:

– A dolog nem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik.

Nem akartam elárulni az űremlőknek, hogy akármilyen korruptak a vezetőink, a népnek köszönhetik, hogy uralkodhatnak. Ha eladnák, vagy bérbé adnák az állampolgárokat, akkor rabszolga-kereskedőknek tartanák őket. De tettük talán még ennél is súlyosabb bűnnek számítana.

– Kapjanak cserébe akármit, nincs az a politikus, aki belemenne ilyen törvénybe ütköző cselekedetbe. Most már csak az a kérdés, hogyan mászom ki ebből a csávából – gondoltam magamban.

– A hat jelentkező közül egyik sem mondta, hogy a feladat megoldhatatlan – válaszolta Hoxian. – Azt állították, hogy a Földön mind korruptak a vezetők. Néhány aranyrudat kell csak nekik adni.

– Igen, korruptak – válaszoltam –, de az önök kérését nem lehet csupán arannyal elintézni. Egyébként elmondanák, hogy tulajdonképpen ki volt az a hat ember? S hova, melyik országba vitték őket? Arra is kíváncsi lennék, meddig jutottak a tárgyalások során.

– Az elsőt Sergeant James Oगतundének hívták. Azt mondta, hogy magas rangú nigériai katonatiszt, s hogy a hadseregben a következő rendfokozat a tábornoki.

- Most már értem! – vágtam közbe. – Ogatunde úr egyszerű tiszthelyettes lehetett, ugyanis a sergeant szó őrmestert jelent.
 - Pedig azzal dicsekedett, hogy személyesen ismeri az elnököt – válaszolta Elcar sértődötten.
 - Messziről jött ember azt mond, amit akar – gondoltam magamban, majd megkérdeztem: – Hogyan találtak Ogatunde úrra?
 - Hat golyóval a testében az országút mentén feküdt egy jelzőtábla alatt – mondta Elcar. – Később Azintával megnéztük a helyszínen készített videofelvételeket. Elmagyarázta, hogy Nigériában ilyenek a tömegközlekedési eszközök megállóí.
 - S maguk elhitték, amit Ogatunde mondott magáról? – kiáltottam fel. – A magas rangú katonatisztek nem szoktak busszal közlekedni Afrikában.
 - Miért ne hittük volna el? S hogy őszinte legyek, arra nem gondoltam, amit az imént említett – válaszolta Elcar tűnődve. – Vajon miért állította, hogy magas rangú katonatiszt, ha nem volt az?
 - Csak – jegyeztem meg. – Egyébként mi történt az után, hogy Ogatunde urat visszaküldték a Földre?
 - Tulajdonképpen nem tudjuk.
 - Hogyhogy?
 - Mielőtt elindult, kapott egy kommunikátort, és beleoperáltunk egy rádióadó bioegységet, hogy az űrállomáson folyamatosan halljuk a szívhangját – magyarázta Elcar. – A hívásunkra egyszer sem válaszolt. Bár a rádióhullámok jó egy napig utaztak a Földről, egy darabig tudtuk, hogy él. Aztán egyszer csak megszűnt az adás.
 - Mit vitt magával? – kérdeztem.
 - Huszonöt kiló aranyat. Azt mondta, hogy ezzel rá tudja venni az elnököt, hogy őt nevezze ki ENSZ-képviselőnek. Azt ígérte, hogy New York-ban majd eljár az érdekünkben.
 - Értem – jegyeztem meg. Azt azonban nem tettem hozzá, hogy szerintem a nigériai őrmestert csak az arany érdekelte. Esze ágában sem volt a szerencsétlen bardánokon segíteni. – És ki volt a következő? – kérdeztem inkább.
 - Suresh Ramsanjani Indiából – felelte Elcar. – Azt kérte, hogy vigyük vissza a szülővárosába. Megígérte, hogy parlamenti képviselő nagybátyja majd elintézi, hogy a helyi vezetők foglalkozzanak az ügyünkkel.
 - Vele mi történt?
- Elcar vállat vont:
- Nem tudjuk pontosan, mert nem működik a kommunikátora. Élni él, de nagyon kis körzetben mozog. Az itteni indiaiak szerint ez csakis egy elmeegógyintézet és a hozzá tartozó park lehet.
 - Ő is kapott aranyat? – kérdeztem.
 - Természetesen. Húsz kilót.
 - Fegyvert vagy más felszerelést nem kért?
 - De igen – válaszolta Elcar. – Adtunk neki egy lézerpisztolyt. Ez egyébként nem úgy néz ki, mint a földi fegyverek. Mellesleg ezt csak ő tudja használni, mert ráégettük a DNS adatait, s emiatt csak akkor sül el, ha nála van.
 - Ki volt a harmadik?

– Juma Ugandából került hozzánk. Azt mondta, hogy az ochole törzs egyik főnökének a fia. Számomra ő volt a legszimpatikusabb – magyarázta Elcar. – Arany nem kellett neki, csak a lézerpisztoly. Sajnos, két nappal az után, hogy visszavittük a Földre, a szívhangjai megszűntek. Fogalmam sincs, mi történt vele.

– Hol találtak rá? – kérdeztem.

– Szintén egy országút mellett. Csúnyán összezúzta magát, sőt meg is késelték.

– Na, és a negyedik?

Elcar elmosolyodott:

– Michelle csodálatosan szép volt, bár a hangja nem volt nőies. Ruandában találtuk a halottak között. Orvosaink legalább öt golyót szedtek ki belőle.

– Szintén afrikai volt?

Elcar megrázta a fejét:

– Nem. Francia. Orvosként került oda. Kérésére a piros zónába vittük, s emiatt majdnem pórul jártunk, mert a francia légierő vadászpilótái megtámadták az űrhajónkat. A húsz kiló arannyal együtt azonban sikerült kirakni egy tanyán. Másnap viszont megüzente, hogy mégsem tud segíteni rajtunk, mert rájött, az arany messze nem lenne elég, ráadásul bajba kerülhet.

– Egyébként hogyan működik a kommunikátor? – érdeklődtem.

– Az üzenetet először a Föld körül keringő műholdunk veszi. Onnan számítógép továbbítja automatikusan a 104-es űrállomásra – válaszolta Elcar.

Közben átvillant az agyamon, hogy a két afrikai fickó előbb a saját ügyeit akarta elintézni, s arra már nem futotta az idejükből, hogy teljesítsék a bardánok kérését. A szerencsétlen indiait bezárták a bolondokházába, még mielőtt segíthetett volna. A francia nő viszont egyszerűen kihasználta a helyzetet.

Ekkor megkérdeztem:

– Ki volt a két utolsó?

– Két dél-amerikai. Őket egyszerre vittük vissza Peruba, mert arra gondoltunk, hogy együtt talán többre mennek, mint külön-külön. Sajnos, üzenetükből az derült ki, hogy bajba jutottak. Azonban hiába adtak le S.O.S. jeleket, mire kiderítettük, hogy pontosan hol tartózkodnak, s hogyan segíthetnénk, megszűntek a szívhangok. Minden valószínűség szerint megölték őket.

– Ők is kértek aranyat? – kérdeztem.

– Igen – felelte Elcar. – Fejenként húsz kilót.

Szinte biztos voltam benne, hogy ők sem viselték a szívükön a bardánok sorsát, és a saját érdekeiket tartották szem előtt. Egyelőre azonban nem tudtam, hogyan mondjam meg mindezt az űrebereknek. Semmiképpen sem akartam elhallgatni az igazságot. Most már nemcsak azért sajnáltam őket, mert tudtam, ki fognak pusztulni, hanem azért is, mert rájöttem, a hat lelketlen alak reményitelt bennük kihasználva kétségbeejtő helyzetüket.

Mély lélegzetet vettem, és megszólaltam:

– Uraim! A hallottak alapján az az érzésem, hogy embertársaim hazudtak, legalábbis félrevezették önöket. Számukra az volt a legfontosabb, hogy hazatérésük után élhessék a világot. Ezért kellett nekik az arany, nem azért, hogy segítsenek önökön. Én azonban valóban állni fogom a szavamat.

– Hogy mondhat ilyet? – csattant fel Elcar. – Senkinek sincs joga kételkedni a másik szavában. Különösen akkor nem, ha az illető nincs jelen, s nem tud védekezni.

Meglepett, milyen naivak a bardánok.

– Bocsánat – feleltem mosolyogva –, de most ön pont az én szavaimat vonta kétségbe. Bebizonyíthatom az igazamat?

A néma csendből arra következtettem, hogy nincs ellenvetésük. Megköszörültem a torkomat, és folytattam:

– Vegyük sorra a küldötteiket! Minden valószínűség szerint Oगतunde úr Nigériába visszatérve bosszút akart állni a merénylőin. Ellenfelei azonban gyorsabban lóhtettek, vagy ügyesebben célozhattak, s így meghalt. Egyébként a huszonöt kiló arany, amit magával vitt, egy miniszterelnöknek körülbelül egy évi fizetésével egyenlő. Ennyi pénzzel ezt az ügyet nem tudta volna elintézni.

– Ebben van valami – jegyezte meg Modron.

– Az emberek nem szoktak mindig igazat mondani – magyaráztam. – Gyakran hazudnak egymásnak a magánéletben, nem beszélve az üzleti életről. A politikusok pedig mindenkin túltesznek. Még a legjellemesebbnek a programbeszédében is több a hazugság, mint az igazság.

– Hogyhogy? – csodálkozott Pankris. – Beszéd közben nincs rajtuk poligráf?

– Miért? Önöknél talán van? – kérdeztem meglepetten.

– Persze, hogy van – felelte Pankris. – Ha nem lenne rajtunk szónoklat közben hazugságvizsgáló gép, amely azonnal jelzi, ha viselője nem mond igazat, a választók nem lehetnének biztosak benne, hogy nem csapjuk be őket.

– A magánéletben, sőt az üzletfeleikkel szemben is ennyire őszinték? – kérdeztem.

– Természetesen – válaszolta Helva. – Sokan viselnek beépített poligráfot. Nekem is be van operálva egy a nyakamba. Ha nem mondanék igazat, olyan lármát csapna, mint a tűzoltó-sziréna.

– Honnan tudja?

– Hazudni még nem hazudtam, pedig már negyvenhárom éves vagyok, de amikor megkaptam, kipróbáltam – felelte Helva büszkén.

– Önök tehát mindig megtartják a szavukat – állapítottam meg. – Szinte hihetetlen.

– Azt ígérte, hogy bebizonyítja az igazát – figyelmeztetett Elcar.

Látszott rajta, hogy még mindig nem hisz nekem.

– Akkor folytatom – mondtam. – Abból, hogy Jumának csak ürfegyver kellett, arany nem, arra következtetek, hogy gazdag családból származott ugyan, de esze nem sok volt. Nyilván bosszút akart állni valakin, de az illető megelőzte. Ha fel is fogta, amit önök kértek, bár kétlem, nem volt ideje cselekedni, mert megölték.

– És az indiai úr? – kérdezte Modron.

– Nem tudni pontosan, mi történhetett, hiszen volt fegyvere. Elképzelhető, hogy amikor kiderült, mit akar, a nagybátyja rögtön bezáratta a bolondokházába. A kommunikátora meg a lézerpisztolya nyilván otthon maradt.

– Kezdem érteni – szólalt meg Helva halkan. – Ha a Földön a hazugság nem olyan súlyos bűn, mint nálunk, akkor ezek az emberek tényleg becsaptak minket.

– A francia nő legalább beismerte, hogy mégsem akar segíteni. A két dél-amerikait viszont minden valószínűség szerint elfogták a gerillák, mielőtt bármit tehettek volna önökért – folytattam.

– Akkor most mit tegyünk? – kérdezte Elcar.

– Először elmondom a véleményemet, aztán beszéljük meg, hogyan tudnak segíteni tervem végrehajtásában!

– Annyi aranyat kaphat, amennyit akar – mondta Elcar. – Az úrállomáson szennyvízből állítjuk elő.

– Köszönöm – mosolyogtam –, de nem ez a legfontosabb. Legfeljebb azért lenne jó egy kevés, mert nincs nálam elég dollár. Gondolja, hogy egy hátizsákot fogok magammal cipelni? Viszont szükségem lesz megfelelő felszerelésre, s mielőtt visszavisznek a Földre, pontosan tudnom kell, hogyan működik, hogyan kell kezelni.

– Miért lesz rá szüksége? – kérdezte Hoxian.

– Majd ha bejutok a miniszterek vagy államelnökök irodájába, valamivel bizonyítanom kell Földön túli kapcsolataimat, mert különben nem fognak hinni nekem. Az emberek nem mindig hiszik el, amit mások állítanak, különösen akkor nem, ha üreemberekről van szó. Egyébként nem lesz könnyű, mert a vezetők nem szokták csak úgy az utcáról beengedni az átlagembereket az irodájukba – feleltem. – Szóba sem állnak velük. De én azért valahogy be fogok jutni.

– Miért nehéz önöknél bejutni hozzájuk? – kérdezte Helva.

– A vezetők vannak a népért, s nem fordítva – szólt közbe Pankris. – Emiatt mindig fogadniuk kell az állampolgárokat. Ha nálunk valamelyik vezetőhöz nem tudnánk bejutni, azt azonnal leváltanánk.

– Az Bardániában van – feleltem. – A Földön a legtöbb vezető meg van győződve, hogy a nép van őérte. Az emberek pedig nagyon gyakran nem mondanak igazat, rendszerint fegyelmetlenek, és akkor is a miniszterrel akarnak beszélni, amikor valamelyik beosztott hivatalnok is el tudná intézni az ügyüket. Egyébként ez az oka, hogy a nagyvállalatok vezetőihez sem lehet csak úgy simán bejutni.

– Nehéz lehet maguknál üzletet kötni – jegyezte meg Pankris.

Bólintottam.

– Milyen felszerelésre gondolt? – váltott témát Elcar.

– Megpróbálom elmagyarázni – feleltem. – Egyrészt kellene valami a személyi biztonságom érdekében, hogy meg tudjam magamat védeni. Másrészt valami, amivel bizonyítani tudom az önök technikai fölényét.

– Nos, Elcar? – kérdezte Helva. – Mit javasol?

– Körülnézek a fegyvertárunkban – felelte Elcar szakemberhez méltó higgadtsággal, mint aki nem akar elhamarkodott véleményt mondani. – Holnap megadom a választ.

Helva kérdőleg nézett rám.

– Nekem mindegy – feleltem. – Ha eddig ráért, egy nap ide, vagy oda már nem számít.

– Rendben – mondta Helva. – Akkor huszonnégy óra múlva ugyanitt találkozunk. A viszontlátásra.

Ezzel mind az öt bardán felállt, és elindult az ajtó felé. Mielőtt kimentek a teremből, megálltak, felém fordultak, és széttárt karral földig hajoltak. Amikor magunkra maradtunk, Maribon úgy nézett rám, mintha két fejem lett volna.

– Valami baj van? – kérdeztem.

– Ilyet még nem láttam – felelte Maribon zavartan. – Úgy búcsúztak, ahogy a főpapoktól szokás. Egy bardántól ez a legnagyobb megtiszteltetés. Szerintem nagyon jó benyomást tett rájuk.

– Gondolja? Mindenesetre igyekeztem – válaszoltam.

4. FEJEZET

Miután a biztonsági őrök kíséretében az átriumon keresztül visszamentünk a négyszögletes terembe, Maribon elővett a zsebéből egy távirányítót, majd megnyomott rajta néhány gombot. Legnagyobb meglepetésemre az egyik ajtó néhány másodperc múlva teljes nagyságában elkezdett sárgán villogni.

– Itt a taxi – mondta Maribon.

Búcsúzóul a két ürember széttárt karral földig hajolt.

Az ajtónyíláson átlépve ugyanolyan keskeny folyosón kellett végigmennünk, mint idefelé jövet. A rövid peron mellett már valóban várt bennünket a sárga-fekete csíkos taxi. Miután beszálltunk, a jármű hangtalanul elindult.

– Most nem ellenőriz bennünket a gép? – kérdeztem, mert arra számítottam, hogy ismét be kell gépelnem a személyi számomat, s megint bele kell néznem a távcsőbe.

– Visszafelé nem – felelte röviden Maribon.

Mivel sok mindenre kíváncsi voltam még, elhatároztam, hogy tovább kérdezősködöm.

– Miért van kis háromszög egyesek homlokán?

– Ez jelzi, hogy sikerrel vizsgáztak vezetésből – válaszolta Maribon.

– Miből?

– Bizonyos állásokat csak azok tölthetnek be, akik levizsgáztak a vezetés tudományából. A választásokon sem lehet fellépni enélkül – magyarázta Maribon.

– Képzelem, milyen nehéz lehet a vizsga. Biztos nagyon sokat kell tanulni rá, mert csak néhány bardánon láttam háromszöget.

– Téved – felelte Maribon. – A bizottság nem a jelölt tudását, nem a felkészültségét vizsgálja, hanem az intelligenciaszintjét és az egyéniségét.

– És ki próbálkozhat a vizsgával? – kérdeztem.

– Bárki. Tavaly én is megpróbáltam, de megbuktam – válaszolta Maribon.

– És mikor jelentkezhet újra? – faggattam.

– Semmikor. Csak egyszer kísérlehetjük meg.

– Miből áll a vizsga? – folytattam a kérdezősködést.

– Két részből. A jelentkezők legtöbbször már az írásbelin megbukik. Nekem azonban sikerült kitölteni az ötszáz kérdést tartalmazó űrlapot. Ezért helyeztek ebbe a bizalmi és rendkívül felelősségteljes munkakörbe – magyarázta Maribon. – A szóbeli elején a vizsgázót rákapcsolják egy poligráfra, és az első hazugságnál azonnal megbuktatják. Ezenkívül nagyon sok mindenre kíváncsiak. Többek között arra, hogy amikor valakinek fontos dologban kell döntenie, akkor mennyire befolyásolják az érzelmei. Én emiatt buktam meg. A legtöbbször viszont amiatt buknak meg, hogy képtelenek kompromisszumot kötni, és nem eléggé megértők.

– Szerintem a Földön szinte senki sem menne át egy ilyen vizsgán – jegyeztem meg. – Bizonyos országokban különösen nem.

– Nálunk is csak nagyon kevésnek sikerül – nyugtatott meg Maribon. – Egyébként vannak, akik nem viselik a háromszöget, pedig levizsgáztak.

– Miért nem?

– Nem akarnak kérkedni. Egyébként azok viselhetnek fehér háromszöget, akik letették a vizsgát, ezüstöt azok, akiket megválasztottak valamilyen tisztségre, aranyat pedig azok, akiket újraválasztottak – magyarázta Maribon.

– Ezek szerint Bardániában is előfordul, hogy ugyanaz a személy több ciklusban is fellép a választásokon?

– Igen, de a szabály kimondja, hogy ugyanarra a posztra nem jelentkezhetsz kétszer – felelte Maribon.

– Úgy látszik, a bardánok alaposan ismerik a politikai élet útvesztőit. Ezért akarják, hogy politikaik feddhetetlenek legyenek. A Földön sem ártana hasonló megoldás – jutott eszembe.

– Van kedve megnézni Bardánia nevezetességeit? – kérdezte Maribon.

– Amíg nem dolgoztam ki a feladat részleteit, nem szeretnék mással foglalkozni – válaszoltam, mert nem akartam megbántani, s azt mondani, hogy őszintén szólva nem érdekelnek Bardánia látványosságai.

– Ahogy gondolja – felelte Maribon. – Akkor holnap reggel találkozunk.

Észre sem vettem, hogy megérkeztünk.

– A holnapi vizionlátásra – mondtam, miután kiszálltunk.

Kezet akartam fogni kísérőmmel, de ő is földig hajolt. Látva a többieket, bizonyára Maribon is kötelességének tartotta, hogy a csak főpapoknak kijáró köszöntéssel búcsúzzon.

A zsilip felé menet elhatároztam, hogy másnap megkérem a bizottságot, ne csapjanak körülöttem ekkora hűhót. Aztán eszembe jutott, hogy amikor az egyik csendes-óceáni szigetországban, Tongán dolgoztam, színvonalas teniszmérkőzéseinkért cserébe a helybeli uralkodó – öfelsége, a király – főnemesi címet adományozott. Ettől kezdve a vámosok egyszer sem kellemetlenkedtek, a minisztériumi tisztviselők mindig készségesek voltak, s határidőre elkészültem a repülőtértől Nukualofáig, a főváros központjáig vezető aszfaltozott úttal. Meggondoltam tehát magamat, s úgy döntöttem, nem szólok.

– Később talán még jól jön a bardánok túlzott tisztelete – mondtam magamban.

A zsilipből kilépve levettem a maszkomat. Mivel a kolónia halljában egy lélekkel sem találkoztam, egyenesen a szobámba mentem. Tökéletes rendben találtam mindent. Valaki eltüntette a reggeli maradványait, bevetette az ágyamat.

Ledőltem, és azon kezdtem töprengeni, miként tudnám elintézni a bardánok ügyét úgy, hogy mindenki jól járjon. Hogy a káposzta is megmaradjon, és a kecske is jóllakjon, ahogy mondani szokás. Van, akinek a fürdőkádban jutnak eszébe a legjobb gondolatok, van, akinek a vécékagyló ülőkéjén. Nekem csakis az ágyban. Egy darabig vadabbnál vadabb ötletek kergézték a fejemben, majd hirtelen megszállt az ihlet, s pillanatok alatt megoldottam a bardánok problémáját.

Felkeltem. Nyújtózkodtam, majd lazítottam egy kicsit, aztán csináltam egy pár fekvőtámaszt, lezuhanyoztam, felvettem tartalék úrruhámat, és kimentem a hallba. Azinta izgatottan fogadott.

– Valami baj történt? – kérdeztem. – Hol vannak a többiek?

– Nincs semmi baj. Ilyenkor mindenki a szobájában szokott lenni. Olvasgatnak, tévét néznek, zenét hallgatnak. Ketten pedig még a laboratóriumban vannak – felelte Azinta. – Csak azt szeretném tudni, hogy mit kér ebédre.

– Az attól függ, hogy mi van az étlapon.

Azinta elmosolyodott:

– A szobai automatákba csak a BacDonald’s menü van betáplálva, mert azoknak kicsi a teljesítőképességük. Nem tudnák elkészíteni a bonyolult recepteket. A konyhai automata viszont bármit meg tud csinálni, csak be kell programozni.

– Amit beprogramoznak, azt megcsinálja? – csodálkoztam.

– Igen – felelte Azinta. – Kipróbálhatjuk a kedvenc receptjét.

Hirtelen nem tudtam, mit mondjak. Világéletemben antitalentum voltam a főzésben. Még tojásrántottát sem tudtam igazán sütni. Pedig Azinta bizonyára valamilyen különleges ételt várt tőlem, hogy később elkápráztassa vele a vendégeit. Megráztam a fejemet:

– Ne haragudjon, nálam ügyetlenebb szakács kevés született. Egyébként sem ismerem az itteni nyersanyagokat.

– Azzal ne törődjön! – nyugtatott Azinta. – Itt minden a napraforgóolajhoz hasonló alapanyagból készül. Mindazt tartalmazza, ami az embernek kell. Ugyanakkor a benne lévő természetes vegyület a szervezet szükségleteinek kielégítése után megakadályozza a fölösleges kalória felvételt. Nyugodtan ehetünk bármennyit, a többletkalória nem raktározódik el. Miután elértük ideális testsúlyunkat, nem hízunk meg, nem fogyunk le.

– Jó lenne megszerezni a vegyület képletét! – jelentettem ki üzletemberi érzéssel. – Egy ilyen csodaszer milliárdokat ér.

– Állítólag nagyon egyszerű. A bardánok szerint azonban nem lehet előállítani a Földön – válaszolta Azinta. – Szóval, mi a kedvenc étele?

– Nem tudom a receptjét – feleltem.

– Az nem baj – mondta Azinta, majd odament a beépített szekrényhez, és elővett egy fekete drótkarikát rajta két kis háromszög alakú lemezzel, valamint egy műanyag zacskóba csomagolt, cipőkanál formájú nikkelezett tárgyat.

– Hát ez mire való? – kérdeztem.

– Tegye fel a fejére a pántot, vegye a szájába az érzékelő lemezt, s közben gondoljon valamilyen ételre! Az ízt nyelvének érzőidegei valószínűleg fogják vélni, s továbbítják az agyába. Onnan a komputer azonnal rögzíti az adatokat, az automata pedig pillanatok alatt előállítja az ételt.

– Megáll az ész. A bardán tudósok az aranytól kezdve a legfinomabb ételekig mindent elő tudnak állítani a bolygójukon található anyagokból, ugyanakkor csak emberi gének felhasználásával képesek megakadályozni szervezetük idő előtti elöregedését – jegyeztem meg.

– Kipróbálja? – kérdezte Azinta, miközben átnyújtotta a fejpántot.

Nem hittem, hogy sikerülni fog, de örömet akartam szerezni Azintának, mert úgy gondoltam, hogy a szerencsétlennek nagyon sivár lehet az élete.

– Ette fene – mondtam, s hátradőltem a fotelban.

Azinta először elélem állt, majd rövid gondolkodás után beleült az ölembe.

– Mondja azt, hogy ááá! – parancsolt rám.

Én, mint engedelmes kisgyerek, nagyra tátottam a számat, Azinta pedig a nyelvemhez nyomta az érzékelő lemezt.

– Most szorítsa össze a fogait, és gondoljon a kedvenc ételére! – folytatta ellentmondást nem tűrő hangon.

Becsuktam a szememet, és minden erőmmel arra a borjúpaprikásra gondoltam, amelyet a Gundel étteremben fogyasztottam legutolsó budapesti tartózkodásomkor. Szinte éreztem a hagymás-paprikás-tejfölös lében elkészített húsdarabkák porhanyósságát, a puhára főtt galuska rugalmasságát, s az enyhén fokhagymaízű tejfölös uborkasaláta ropogósságát. Rettenetesen megéreztem.

Azinta óvatosan kivette a számból az érzékelő lemezt, majd pár másodpercig még ott maradt az ölemben, s közben mélyen a szemembe nézett.

– Készen is vagyunk – mondta, s ezzel felkelt. – Mindjárt megyek, s megrendelek két adagot. Borzasztóan kíváncsi voltam, milyen lesz az automata főztje.

Ahogy letette Azinta a tálcát az ebédlőasztalra, a borjúpaprikás illata megcsapta az orromat. Legnagyobb meglepetésemre nemcsak uborkasaláta, hanem Gundel monogramos szalvéta is volt a tányérok mellett.

– Ezt nevezem! A technika csodája!

Hozzáálltunk az ebédhez. Néhány falat után éreztem, hogy valami nincs rendben. Talán a bardán alapanyag, vagy a hízást gátló vegyület tette. Sok helyen ettem borjúpaprikást életemben, így könnyűszerrel megállapítottam, hogy ez bizony nem volt a legjobb. De azért megettem, mert éhes voltam, mint a farkas.

– Rettenetesen ízlik – jelentette ki Azinta. – Ezentúl hetenként legalább kétszer ezt fogok ebédelni.

– Vajon mit szólna az eredetihez? – gondoltam, mert nem akartam elárulni csalódásomat.

Amikor befejeztük az ebédet, megköszöntem a szíves vendéglátást, majd visszamentem a szobámba, hogy kicsit aludjak, s aztán kidolgozzam a feladat részleteit. Egyszer csak kopogtak.

– Ki az? – kérdeztem meglepetten.

– Én vagyok, Azinta. Bejöhetek?

– Nyugodtan. Nem zártam be az ajtót – válaszoltam.

– Nem zavarok? – kérdezte.

– Ugyan, dehogy! – válaszoltam kényszeredett udvariassággal.

Rögtön sejtettem, mit akar Azinta. Látszott azonban, hogy nem tudja, hogyan fogjon hozzá. Nekem viszont eszem ágában sem volt elcsábítani, ezért elhatároztam, hogy inkább kifagatom Ogatundéról meg Jumáról, a két afrikairól. Biztos találkozott velük. Kíváncsi voltam, milyen elképzeléseik voltak, amikor elvállalták a bardánok megmentését célzó feladatot.

Azintából csak úgy ömlött a szó:

– Az őrmester, hogy az ördög vigye el, hazug disznó volt – kezdte. – A goromba fráter ráadásul meg akart erőszakolni. A többiek mentettek meg. Erre a pimasz kijelentette, hogy ezt még megkeserülöm, s hogy eljön még annak az ideje, amikor én fogok neki könyörögni. Hiába mondtam neki, hogy én ugyan nem megyek vissza a Földre, ő csak kötötte az ebet a karóhoz.

– És hogyan akarta teljesíteni a bardánok kérését? – tértem a tárgyra.

– Sehogy – válaszolta Azinta. – Azt tervezte, hogy ha visszamegy, eladja az aranyat, és bosszút áll az unokatestvérén, aki állítólag elcsábította a barátnőjét. Azt hajtogatta, hogy

nemcsak a nővel végez, hanem a nő egész családjával is. Azt mondta, hogy a gyilkosságok után lefizeti a rendőröket, s azok majd nemhogy nem tartóztatják le, hanem készségesen elszállítják a hullákat, hogy országúti balesetnek tűnjön mindegyik haláleset. Azt tervezte, hogy vesz magának egy kakaóültetvényt, egy elegáns autót meg három fiatal feleséget. Jó darabig hitegetni akarta a „háromnegyedeseket”, így hívta a bardánokat, hogy azok minél tovább hordják neki az aranyat.

– A bardánoknak is elmesélte ugyanezt? – kérdeztem.

– El. Persze nem hittek nekem – válaszolta Azinta. – Még szerencse, hogy pár nap múlva elpatkolt. Megérdemli az ilyen a sorsát.

– Tiszta szerencse – gondoltam magamban. – Amilyen naivak ezek a bardánok, bedőltek volna Ogatundénak, s talán még most is hordanák neki zsákszámra az aranyat.

– No és Juma? – kérdeztem.

– Ő egészen más volt. Említeni sem lehet egy napon a kettőt – felelte Azinta. – Csak azért nem mentem én is vissza vele a Földre, mert nem akart kitenni mindazoknak a nehézségeknek és veszedelmeknek, amelyekre az első időkben számított.

Beszéd közben Azinta arca egészen megváltozott. Juma lehetett élete nagy szerelme. Ezért hagytam, hadd meséljen.

– Legalább nem támadnak irántam romantikus vágyai – gondoltam.

Nem mintha féltém volna tőle, de érzelmek nélkül nem szeretek senkivel sem ágyba bújni. Szerintem csak a kielégülés kedvéért szeretkezni olyan, mint pusztán a részegségért inni. Mindkettő kellemetlen érzést hagy maga után.

Azinta hosszan ecsetelte Juma férfiúi erényeit.

– Ő legalább akart segíteni a bardánokon? – szóltam közbe.

– Sajnos, ő sem – rázta meg a fejét. – Azt mondta, hogy először le kell számolnia az ellenfelével, aztán fegyvereket kell szereznie a bardánoktól, hogy visszaállítsa Ugandában a királyságot. Meg akarta ugyanis koronáztatni magát. Ő is csak hitegette az üreembereket. Amikor rájöttem erre, teljesen kiábrándultam belőle. Az ágyban viszont olyan jó volt vele, hogy azt mondtam, megérné vele menni, legalább én tehessek valamit ezekért a szerencsétlenségért. Juma azonban hajthatatlan volt.

– Szóval, jól sejtettem. Mindketten ki akarták használni a bardánokat, segíteni pedig eszük ágában sem volt – állapítottam meg. – Jumáról is beszélt a bardánoknak?

– Amikor megemlítettem Helvának, hogy miket mondott Juma, az a mafla elnök azt válaszolta, hogy nem szabad mások szavát kétségbe vonni. Nagyon mérges lettem. Olyan hiszékenyek, hogy megáll az ember esze. S amikor valaki figyelmeztetni akarja őket, még nekik áll feljebb.

– Tudom – sóhajtottam.

– Nem haragszik, ha ezek után megkérdézem, magának mik a tervei?

– Akár hiszi, akár nem, én tényleg akarok rajtuk segíteni. Megfogadtam, ha nem tudom teljesíteni a kérésüket, őszintén megmondom nekik.

– Gondolja, hogy menni fog? Nem fél, hogy elteszik láb alól? – kérdezte Azinta.

– Ha abból indulok ki, hogy a bardánok nélkül már alulról szagolnám az ibolyát, minden nap, amit majd élve töltök a Földön, tiszta nyereségnek számít.

– Igaza van – mosolyodott el Azinta. – Szerintem is örülni kell minden percnak, és ki kell használni minden lehetőséget.

Ezzel hozzám simult. Nem volt mit tenni, megadtam magam.

Amikor reggel felébredtem, Azinta nem volt sehol. Viszont rögtön észrevettem a tálcát az asztalon. A termoszban friss kávé, a fedő alatt a tálban sült sonka tükörtojással, a kenyérbalán meleg pirítós. Megreggeliztem, lezuhanyoztam, majd kimentem a hallba.

– Maribon már várja a zsilip túlsó oldalán – mondta köszönés helyett Azinta.

Gyorsan begépeltem a személyi számomat, belenéztem a távcsőbe, majd búcsút intettem Azintának. Mintha semmi sem történt volna közöttünk, hideg mosollyal nézett felém. Közben felvettem a maszkomat a zsilipben, eszembe jutott, hogy a nigériai nőknél sosem tudtam eligazodni.

5. FEJEZET

A tárgyalóterembe érve Maribonnal már otthonosan mozogtunk, de a két ezüstruhás biztonsági ürember csak nem tágitott mellőlünk. Kényelmesen elhelyezkedtünk a két fotelban, s vártuk, hogy mikor jön a bizottság. Ezúttal azonban legalább tíz percig ültünk tétlenül, amíg végre nyílt az ajtó, s belépett az öt bardán. Most is ugyanolyan mélyen és szertartásosan hajoltak meg, mint előző nap. Maribon ülve maradt, én azonban felálltam, és biccentettem.

– Ennyi elég az udvariaskodásból – gondoltam.

Miután mind az öten helyet foglaltak, Helva szólalt meg elsőnek:

– Üdvözlöm, Steve – mondta. – Remélem, kipihente magát.

– Igen – feleltem. – Pompás éjszakám volt.

Valahogy az volt az érzésem, hogy pontosan tudták, mi történt köztem s Azinta között, sőt az is lehet, hogy minden mozdulatunkat felvették videóra. Ki tudja, miben rejlik az öregedés ellenszere, gondolhatták.

– Elcar, legyen szíves, ismertesse a lehetőségeket! – folytatta Helva.

A parancsnok megköszöri a torkát, s miközben az előtte fekvő aktatáskát fogta, így szól:

– Ön tegnap megfelelő felszerelést kért, hogy bizonyítani tudja a Földön technikai fölényünket. Osztályunk jobbnak tartja, ha nem olyan tárgyakkal próbálná bizonyítani Földön túli kapcsolatait, amelyeket könnyűszerrel magával vihet. Mi magunk szeretnénk bebizonyítani, hogy létezőnk.

– Hogyan? – kérdeztem.

– Úgy helyeznénk Föld körüli pályára kettőt a legmodernebb csatahajóink közül, hogy ön mindig beszélhessen valamelyikkel. Ideiglenesen kineveznénk a hajóraj admirálisának, s így bárhonnán bármire utasíthatná őket – válaszolta Elcar, miközben kinyitotta az aktatáskáját, és kivett belőle egy jelvény nagyságú kis tárgyat.

– Rendben. Nem bánom – mondtam. – De hogyan tudok velük érintkezésbe lépni?

– Ha feltűzi a ruhájára ezt a kommunikátort, az ügyeletes tiszt minden szavát azonnal hallja, s parancsait fenntartás nélkül teljesíti – válaszolta Elcar.

– És hogyan tudom meg a válaszát?

– A kommunikátor majd továbbítja a fordítógépként működő bioegységéhez, az pedig az agyába. Így csak ön fogja hallani az üzenetet – felelte a parancsnok.

– Jó, de mire képes egy ilyen csatahajó? Mert aszerint tárgyalok majd az államfővel – jegyeztem meg.

– Szinte mindenre – válaszolta Elcar.

– Mivel nem szeretnék teljesíthetetlen kérésekkel előállni, pontosan tudnom kellene, mit bírnak megcsinálni ezek a csatahajók – erősködtem.

– Ha van kedve, menjen el az egyikre! A személyzet majd mindent elmagyaráz. De úrhajókapitánynak is kiképezhetjük, ha akarja.

– Még hogy évekig tanuljak itt Bardániában? Untig elég volt, amíg egyetemre jártam. Inkább kikérdezem a kapitányt, majd csak rájövök, miként tudom elhítni a Földön, hogy nem vagyok bolond, és tényleg az űremberek küldtek – jutott rögtön az eszembe, de nem akartam elkapkodni a döntést, így csak ennyit mondtam: – Majd még gondolkodom rajta.

– Ami a személyes biztonságát illeti, legjobb, ha ön is visz magával egy lézerpisztolyt. Ezenkívül kap egy pajzsot is. Ilyesmire ugyan Bardániában már legalább ötven éve nincs szükség, de a hadtörténeti múzeum vezetője őriz belőlük néhányat – mondta Elcar, majd ismét belenyúlt az aktatáskájába, és kivett egy pecsétgyűrűt. – Persze, a méretén még igazítani fogunk. Amikor majd viseli, nyomja meg a gyűrűnek a tenyere felőli részét, hogy működésbe hozza az energiapajzsot. A kúp alakú láthatatlan pajzs a mellkasánál körülbelül egy méter átmérőjű lesz, tehát nem nagyon fogja tudni mozgatni a karjait, viszont menni, futni fog tudni. Nem hiszem, hogy a Földön van olyan hordozható fegyver, amelynek a lövedéke áthatolna rajta.

– És hogy lehet kikapcsolni? – kérdeztem.

– Ahogy bekapcsolja. Figyeljen csak!

Elcar felhúzta a pecsétgyűrűt. Amikor a hüvelykujjával megérintette a gyűrű belső felét, furcsa, kékes fény kezdett sziporkázni körülötte. Aztán újra megnyomta a gyűrűt, s ekkor eltűnt a fény.

– Nagyszerű – feleltem. – De gondolom, rengeteg energiát fogyasztanak ezek a csodás szerkezetek. Mit csinállok, ha kimerül bennük az elem?

– A kommunikátort három hónapig használhatja, a pajzsot kétszáz óráig. De ne féljen, a csatahajók majd figyelik az elemeket, és automatikusan bekapcsolják a töltőt, ha az energiaszint csökken.

– Ez megnyugtató – válaszoltam.

– Amint mondtam, önnek is adunk egy lézerpisztolyt – folytatta Elcar, de közben egy karórát vett elő a táskájából. – Ez nemcsak az időt mutatja, hanem személyek és épületek ellen egyaránt használható lézerpisztoly is egyben. Három fokozata van. Az első nem halálos, de a másodikat már nem élné túl az emberek többsége. A harmadik fokozat komoly pusztítást okoz az épületekben. Tíz másodperc alatt majdnem akkora rombolást végez, mint egy közönséges száz kilós bomba. Egyébként a lézerpisztollyal harminc percig tüzelhet.

– Remélem, nem lesz rá szükségem, bár ki tudja – feleltem.

– Majd mindegyikre ráégetjük a DNS adatait, hogy csak ön tudja őket használni – mondta végezetül Elcar.

– Ezekkel az apró tárgyakkal akár világhatalomra is juthatnék a Földön – villant át az agyamon. – Bármit elérhetnék. Akár azt is kierőszakolhatnám, hogy az emberek teljesítsék a bardánok kívánságát. Viszont cezaromániás diktátorrá is válhatok, ha nem vagyok óvatos.

Eszembe jutott Idi Amin esete. Egészen véletlenül ismertem meg, amikor elsőéves egyetemista koromban hátizsákos turistaként Ugandában jártam. Akkor még csak ezredes volt. A mindig jókedvű, bohém fickót csupán az ital meg a nők érdekelték. Jópár kellemes órát töltöttünk együtt a klubban. Később megtudtam, hogy uralkodásának első hónapjaiban még viszonylag normális volt, egy év múlva azonban már teljesen elborult az elméje, s attól kezdve véres kezű diktátorként tartott rettegésben mindenkit.

– Uraim – szólaltam meg –, a személyes biztonságomat szolgáló fegyverek felülmúlják minden elképzelésemet. Ennél többre csak akkor lenne szükségem, ha valamelyik nagyhatalom hadseregével kellene szembeállnom. Arra pedig nem vállalkozom.

Elcar szemmel láthatóan fellélegzett.

– Jó volna, ha részletesen elmagyaráznák, hol tartanak a kutatásaikban. Ha tudom, akkor talán könnyebb lesz meggyőzőnöm a piros zóna politikai vezetőit – folytattam.

– Kutatásaink igen jól haladnak – válaszolt Hoxian. – Már tudjuk, miből lehet az öregedési folyamatot lelassító szérumot előállítani. Az ehhez szükséges nyersanyagot azonban csak a piros zónában élő emberek egy részének génjeiből lehet kitenyészteni. Számításaink szerint minden ötödik ember felel meg céljainknak.

– Ezek szerint önkéntes jelentkezőket nem lenne érdemes toboroznom – jegyeztem meg.

– Nem bizony – mondta Hoxian. – Félő ugyanis, hogy csak olyanok jelentkeznének, akiknek valamilyen komoly betegségük van, s emiatt nem tudnánk őket használni. Egyébként ha jónak látja, elmondhatja, hogy először szövetmintát veszünk az emberek szívműzéből. Azoknak a májából meg a lépéből kell néhány gramm tenyésztési anyag, akiknek megfelelő a gén-kombinációja.

– Akármilyen kecsegtető az ajánlatuk, ebbe egyik államfő sem menne bele a nyilvánosság tudtával – válaszoltam. – A legfőbb kifogás az lesz, ebben szinte biztos vagyok, hogy ez felér a rabszolga-kereskedelemmel. Legfeljebb titokban írnák alá a szerződést.

– Magára bízunk – jegyezte meg Helva.

– Nem kell sokat teketóriázni! – szólt közbe Modron. – Mondja meg nekik, hogy bizonyos területekről rendszeresen elhozunk ennyi meg ennyi embert, és kész! Ha megtámadnak bennünket, csatahajóink olyan pusztítást végeznek a Földön, amelyet még nem láttak.

– Nem szabad erőszakhoz folyamodnunk – vágott közbe Helva.

– Miért? Most is elraboljuk őket, legfeljebb jóval kevesebbet, mint amennyire szükségünk lenne. Meg kell akadályozni a bardánok kihalását. A cél szentesíti az eszközt. Ha szép szóval nem egyeznek bele, akkor kényszeríteni kell őket. Megjegyzem, a képviselők negyven százalékanak ugyanez a véleménye – fakadt ki Modron.

– Tudom. Bár helytelenítem az erőszakot, elismerem, hogy talán ez az egyetlen járható út – felelte Helva.

Modron szavai megijesztettek.

– Nem elég, hogy nekem kell megmentenem a bardánokat, még az emberiség, sőt az egész Föld jövője is tőlem függ – döbentem rá hirtelen, de aztán megnyugodtam: – Ezer szerencse, hogy én ülök most itt, nem pedig valaki, aki csak a saját pecsenyéjét akarja sütögetni, vagy valaki, aki füt-fát megígér, aztán nem csinál semmit. Mindenképpen jobb, ha elvállalom ezt a szinte lehetetlen feladatot, minthogy a jövőmet valami ökörré bízom.

Vettem egy mély lélegzetet.

– Mindent megteszek, hogy békés úton sikerüljön az akció. Szóval honnan mennyi embert akarnak elszállítani? – kérdeztem.

– Az elkövetkező három évben a piros zónából a gének tenyésztéséhez évente legfeljebb tíztizenötezer emberre lenne szükségünk. Utána már évi ezer ember is elég lesz a tenyésztendő anyag felfrissítéséhez. A zöld zónából eddig is annyi embert tudtunk szerezni, amennyit akartunk. Ők adják a tenyésztéshez szükséges tápanyagot – magyarázta Hoxian.

– Értem – feleltem.

- Ahogy tegnap említettem, természetesen semmit nem kívánunk ingyen – szólt közbe Helva.
 - Az embereket makkegészséges állapotban küldjük vissza. Ezenkívül eljuttatjuk az orvosokhoz a daganatos megbetegedések gyógyításának leírását.
 - Rendben. Most már minden világos – jegyeztem meg.
 - Ennek nagyon örülök. Még azt szeretném hozzáfűzni, hogy cselekedjen legjobb belátása szerint. Szabad kezet kap tőlünk. Biztos vagyok benne, hogy ezzel a parlament is egyetért majd – mondta Helva.
 - Nagyon köszönöm a bizalmukat – feleltem. – Mihelyt megérkezem a Földre, valamilyen úton-módon kapcsolatba lépek a vezető országok államfőivel. Hogy hogyan, azt egyelőre még nem tudom, de bízzanak bennem, mindent megteszek az önök érdekében. Egyébként jó volna, ha valamelyik csatahajón rögzítenék a tárgyalások menetét. Amennyiben valami miatt nem fejezhetem be a küldetésemet, a következő jelentkező legalább tudja, mire jutottam.
 - Félek, hogy nem akadna senki – jegyezte meg Helva. – Ha nincs több kérdése, akkor azt javaslom, menjen vissza a szállására ebédelni. Maribon majd elkíséri.
 - Nagyszerű ötlet – válaszoltam gyorsan, mert elegendő volt a megbeszélésből. – Délután kipróbálnám a lézerpisztolyt meg az energiapajzsot, és valamikor a csatahajók berendezését is szeretném tanulmányozni, mielőtt útnak indulok – tettem még hozzá.
 - Elcar, legyen szíves, intézkedjen! – szólt Helva, majd felém fordulva megkérdezte: – Ma is borjúpaprikást fog rendelni?
 - Jól nézünk ki! Ezek minden lépésemet figyelik – villant át az agyamon, de csak ennyit mondtam: – ma inkább bifszteket.
 - Azonnal szólok, hogy készítsenek elő mindent – mondta Elcar. – Maribon, két óra múlva legyenek az irodámban! Célszerűnek tartom – folytatta –, hogy a visszautazás előtt Steve még egyszer találkozzon a bizottsággal. Hátha akad valamilyen kérdése, problémája. Addigra tudni fogjuk, a képviselőknek van-e valamilyen kifogása az ellen, hogy barátunk legyen teljhatalmú megbízottunk.
 - Egyetérték – mondta Helva, majd felállt, s elindult.
- A többiek követték példáját. Erre én is felálltam. Az ajtóban megálltak, és ugyanúgy búcsúztak, mint tegnap. Én is meghajoltam. Megbecsülésük rendkívül jólesett.
- Visszafelé menet eszembe jutott, amit Elcar mondott, ezért megkérdeztem Maribont:
- Igaz, hogy a bardánok már évtizedek óta nem gyártanak lézerpisztolyt meg energiapajzsot?
 - Persze, hogy igaz. Minthogy bolygónkon mindenki ugyanannak az országnak az állampolgára, nem háborúskodunk egymással.
 - Vadászatra sem szokták használni? – kérdeztem.
 - Nem. Vadászni még mindig ugyanúgy íjjal vagy nyílpuskával vadászunk, mint több száz évvel ezelőtt, mert meg akarjuk adni az állatoknak az esélyt a menekülésre – magyarázta Maribon.
 - Értem, de mit használnak a bűnözők? – kérdeztem.
 - Először is nálunk alig van bűnöző, másodsor pedig legfeljebb kést vagy bunkósbotot – válaszolta kísérőm.
 - Hogyhogy? A bardánok ennyire becsületesek? – csodálkoztam.
 - Igen. Ahhoz azonban, hogy megértse, el kell mondanom néhány dolgot – felelte Maribon.

- Erre nagyon kíváncsi vagyok – válaszoltam.
 - Amióta a büntetőtörvénykönyv alapján csak kétféle büntetés szabható ki, százszor meg-gondolják az állampolgárok, hogy elkövessenek-e valamilyen büntettet. Sok esetben ugyanis a lehetséges haszon nem áll arányban a kockázattal.
 - Ezen mit ért? – jegyeztem meg.
 - Minthogy az erőszakon alapuló büntettek, vagyis nemi erőszak, verekedés, rablás és más brutális cselekedetek elkövetői között sok volt a visszaeső, körülbelül száz évvel ezelőtt úgy határoztak a vezetők, hogy meg kell fosztani az ilyeneket az életüktől – magyarázta Maribon.
 - Vagyis halálra kell őket ítélni – jelentettem ki.
 - Nem egészen. A törvény azt írja elő, hogy örökre töröljék ki emlékezetükből addigi életüket, majd száműzzék őket a Lanlate nevű bolygónak arra a holdjára, ahol a társadalom máig nem jutott túl az őskoron. Az elítéltek azóta is igen primitív körülmények között élnek, mert gondoskodunk róla, hogy ott rendkívül lassú legyen a fejlődés – mondta Maribon.
 - És mit ír elő a törvény azokkal kapcsolatban, akik nem erőszakos bűncselekményt követtek el? – kérdeztem.
 - A bíró megállapítja, hogy mekkora kártérítést kell fizetnie a tettesnek, továbbá az illető vagyoni helyzetét figyelembe véve úgy szabja ki a pénzbüntetést, hogy az másoknak is elvegye a kedvét az ilyesfajta bűncselekmények elkövetésétől – magyarázta Maribon.
 - És ha valakiről kiderül, hogy ártatlanul ítélték el?
 - Kizárt dolog – válaszolta kísérom. – A tanúkihallgatáson mindenki igazat mond, így a bíró nyugodt lelkiismerettel szabja ki a büntetést.
 - És honnan tudja a bíró, hogy nem tévesztik meg? – kérdeztem.
 - A tanúknak is, meg a vádlottnak is beadnak egy injekciót. Ettől annyira elgyengül az akarat-erejük, hogy képtelenek hazudni.
 - És a vádlott ügyvédje ilyenkor nem tesz valamit? – kérdeztem.
 - Amióta leegyszerűsítettük a bíróság munkáját, semmi szükség ügyvédekre – felelte Maribon.
 - Bárcsak itt tartanánk már mi is! Akkor nem húzhatna hasznot az a rengeteg jogász abból, hogy mások bajba keverednek – jegyeztem meg szomorúan.
 - Megérkeztünk – mondta Maribon, s ezzel véget vetett beszélgetésünknek. – Másfél óra múlva a szokott helyen várom. Nagyon kérem, legyen pontos, mert Elcar nem szereti, ha megvárakoztatják!
- Amikor a zsilipnél láttam, hogy kísérom is mélyen meghajolva búcsúzik, kényszeredetten követtem példáját.
- Ne féljen, nem fogok elkésni – ígértem.
- Azinta a hallban foglalatoskodott. Amikor meglátott, rögtön megkérdezte:
- Ma is borjúpaprikást kér ebédre?
 - Ha lehet, inkább egy jó bifszteket ennék.
 - Talán nem ízlett a főztje? – kérdezte mosolyogva.
 - Hogy őszinte legyek, nem – válaszoltam szemlesütve.

– Sejtettem. Elsőre rendszerint nem sikerül a gondolatátvitel. Nekem viszont annyira ízlett a tegnapi ebéd, hogy én ma is borjúpaprikást fogok ebédelni.

Ezzel eltűnt. Pár perc múlva tálcával a kezében visszatért.

– Remélem, ezzel meg lesz elégedve. Jumától származik a receptje – mondta Azinta.

– Még soha nem ettem ilyen finomat – jelentettem ki, miután az utolsó falatig elfogyasztottam mindent, ami a tányéromon volt.

Ebéd után pihenni akartam kicsit, így bementem a szobámba. Pár perc múlva kopogtatás nélkül bejött Azinta, sebtében kibújt a ruhájából, és odafeküdt mellém.

– Nem lehetne inkább este? Akkor nem kellene sietnünk. Most alig van időm. Maribon a lelkemre kötötte, hogy ne késsek el az Elcarral való megbeszélésről. Szinte belekezdeni sem érdemes – próbáltam Azintát lebeszélni, de ő hajthatatlan volt.

– Nem kell annyit magyarázni – mondta, miközben gyakorlott mozdulatokkal hozzálátott célja eléréséhez.

Életemben nem éreztem még magamat ilyen kellemetlenül. Egész idő alatt arra gondoltam, hogy az üremberek figyelnek bennünket a rejtett kamerákkal, és közben felveszik minden mozdulatunkat.

Miután Azinta végre felöltözött, nem tudtam megállni szó nélkül:

– Az előbb még arra szerettem volna figyelmeztetni, hogy a bardánok minden lépésemet figyelik.

– Tudom – mondta Azinta a világ legtermészetesebb hangján. – Amikor nincs jobb dolgom, meg szoktam nézni a kedvenc vendégeim szobájában készített felvételeket, hogy könnyebb legyen felidézni a szép emlékeket.

– Na, még csak ez hiányzott! Nem vagyok szemérmes, de mindennek megvan a határa! Legokosabb, ha minél gyorsabban elmegyek innen, még mielőtt Azintának meg az ürembereknek egész ládára való videofelvételük lesz rólam – gondoltam.

Mihelyt egyedül maradtam, gyorsan felöltöztem, és kimentem a hallba. Szerencsére Azinta nem volt ott. A szükséges formások elvégzése után már benn is voltam a zsilipben. Hirtelen eszembe jutott a jubai híd a Nílus fölött.

– A fene egye meg! Ha nem sajnálom a szerencsétlen őrparancsnoktól a nyavalyás két dollárt, akkor nem kellett volna olyan korán elindulnom, s most nem lennék itt – mérgelődtem. – Viszont lehet, hogy akkor is karamboloztam volna, a bardánok pedig nem találják meg. Na, mindegy, a sors útjai kiszámíthatatlanok.

Maribon hamarosan megérkezett. Nem szállt ki, csak intett, s én beugrottam. A megszokott sárga-fekete csíkos taxival simán haladtunk a folyosók rengetegében. Már jó ideje utaztunk, amikor járművünk egyszer csak lelassított, majd megállt egy széles alagútban.

– Itt át kell szállnunk – mondta kísérem.

A peronon várakozva észrevettem, hogy nem mindegyik taxi sárga-fekete csíkos.

– A piros, a fehér illetve a kék taxik csak az azonos színű épületek központi megállójához visznek – mondta Maribon, még mielőtt bármit kérdezhettem volna. – A piros-fekete, a fehér-fekete illetve a kék-fekete csíkos taxikkal viszont a megfelelő épületeken belül bárhova el lehet jutni. Ezért nekünk egy kék-fekete csíkos lenne a legjobb, de egy kék is megteszi.

Szerencsénk volt, mert hamarosan megállt a közelünkben egy kék-fekete csíkos taxi. Két bardán szállt ki belőle. Rögtön tudtam, hogy kezeslábasukon miért kék színű a mellény. Maribon kinyitotta a taxi ajtaját, és igazolta magát. Mint egy vérbeli bardosi, gyorsan én is beütöttem a számomat, majd belenéztem a távcsőbe. A kék mellény rajtam is megjelent. Maribon begépelte úti célunk adatait, majd elindultunk. Kis idő múlva már kék színű alagutakban száguldott velünk a taxi, s alig tíz perc elteltével megérkeztünk.

Meglepetten tapasztaltam, hogy a peron méretétől kezdve a szűk folyosón át az átriumig minden pontosan úgy nézett ki, mint az elnöki hivatalban. Azzal a különbséggel, hogy itt nem ezüst, hanem kék volt minden. A kék egyenruhát viselő biztonsági üremberek egy teljesen üres terembe vittek bennünket.

Kezében aktatáskájával pár perc múlva belépett Elcar. Gombnyomással kisméretű asztallapot varázsolt elő a falból, majd kivette a táskából az aranyszínű pecsétgyűrűt, s átnyújtotta. Most láttam csak, hogy sárkányfejre emlékeztető minta díszítette.

– Ez a bardán oroszlán – jegyezte meg Elcar.

– Megnézhetem? Ilyet csak a legmagasabb rangú főpapok viselhetnek – szólt közbe Maribon.

– No tessék! A végén még szentté avatnak, halálom után a bardán mennyországba jutok, ott pedig mindenki felnéz majd rám – gondoltam.

Óvatosan felhúztam a pecsétgyűrűt a bal kezem gyűrűsujjára.

– Pont jó a mérete – mondtam.

– Akkor most kapcsolja be az energiapajzsot! – utasított Elcar.

Mihelyt megnyomtam a hüvelykujjammal a gyűrű belső felét, kékes fény vett körül. Megpróbáltam kitárni a karjaimat, de tényleg nem tudtam, viszont ide-oda járkálni lehetett az áttetsző páncélzatban. Legnagyobb megdöbbenésemre, még mielőtt bármit mondhattam volna, Elcar se szó, se beszéd többször rám lőtt egy közönséges pisztollyal. Hallottam, amint a golyók becsapódnak, de sértetlen maradtam.

– Most már kikapcsolhatja – mondta Elcar.

– Figyelmeztethetett volna, mielőtt lő – jegyeztem meg sértődötten.

– Szándékosan tettem. Ha felkészítem, az utolsó pillanatban megijedt volna. Így viszont tudja, hogy a pajzs valóban tökéletes védelmet nyújt – mondta Elcar.

– Van benne valami, de azért mégis szólhatott volna – mormogtam.

Elcar ügyet sem vetett rám, táskájából elővette a karórát. A bűvárok szoktak ilyesmit viselni.

– Nyugalmi állapotban az óra mindig a helyi időt, hónapot és napot, valamint a bolygón való helyzetének koordinátáit mutatja – magyarázta Elcar. – Ha most azt szeretnék tudni, hogy a Föld valamelyik városában éppen mennyi az idő, először megnyomjuk a piros gombot. Így. Akkor az óra átvált a másik időszámításra. A Földön ugyanezt kellene tennie, ha azt akarná tudni, hogy a Bardoson hány óra van. Ezután meg kell nyomni a sárga gombot és a parányi mikrofonba be kell mondani a város nevét. Mondjuk, Toronto. A Földön természetesen csak a sárga gombot kell majd használnia, ha azt akarja tudni, hogy hány óra van egy távoli városban. A fekete gombbal nagyon vigyázzon, mert ez hozza működésbe a lézerpisztolyt!

Ahogy felcsatoltam a karórát a bal csuklómra, láttam, hogy a bardánok harminchat órára osztanak be egy napot, így nehéz volt megérteni az időszámításukat.

– Most nyomja meg a sárga gombot, és mondja azt, hogy Lon-va-lor! Ez a bolygó másik oldalán van – javasolta Elcar.

Az óra valóban egészen más időt mutatott. De hogy jobban érzékeljem, mi mindenre képes, lenyomtam a piros gombot, majd a sárgát, és azt mondtam, hogy Juba. A megjelenő dátumból meg az időpontból könnyű volt kiszámítani, hogy pontosan öt nap telt el azóta, hogy karamboloztam. A számlap felső sarkában ott volt a hosszúsági és a szélességi fok is. Minden valamirevaló útépítő mérnök először ezeket az adatokat méri be a teodolittal, amikor a munkáját megkezdi a sivatagban vagy a dzsungelben. Így könnyű volt ellenőrizni, hogy az óra nem tévedett.

– Ezt nevezem! – mondtam.

– Most elmagyarázom, hogyan kell használni a pisztolyt – folytatta Elcar. – Látja a terem végében az emberi alakot meg a céltáblát? Majd azokat kell eltalálnia. Miután megnyomta az órán a fekete gombot, vállmagasságban hajlítsa be a bal könyökét! A csuklója fölött megjelenő optikai fonálkeresztet tegye rá a céltábla közepére, és a jobb kezével alulról nyomja meg az óra számlapját! Ügyeljen rá, hogy az órát még véletlenül se vegye fel befelé fordítva, nehogy saját magát lölje le!

– Fekete gombot megnyomni, könyököt behajlítani! – mondtam magamban az egyes lépéseket. Valóban megjelent egy négyszögletes keret, benne piros fonálkereszttel. Céloztam. – Számlapot megnyomni! – A karóra abban a pillanatban vékony, vörös színű fénysugarat lövellt a céltáblába.

– A céllovést még gyakorolnia kell – jegyezte meg Elcar. – Kissé mellétalált. Ne izguljon, legyen nyugodt!

Minden figyelmemet a tábla közepére összpontosítottam, és újra elsütöttem a lézerpisztolyt.

– Na látja! – mosolygott Elcar –, tud maga löni, ha akar. Ez telitalálat volt.

A sikeren felbuzdulva egészen addig löttem hol a táblára, hol az emberi alakra, amíg Elcar azt nem mondta, hogy elég.

– Megy ez, mint a karikacsapás. Most megmutatom, hogyan kell az első fokozatról a másodikra, illetve a harmadikra állítani a pisztolyt. Százhusz fokos szögben fordítsa el a számlap keretét jobbra! Érezte a kattantást?

– Igen – válaszoltam.

– Ez a második fokozat. Ez már öl. Most újabb százhusz fokkal fordítsa tovább! Kattant?

– Igen – mondtam kissé ijedten, mert tudtam, hogy ez a harmadik fokozat, amellyel már épületeket is romba dönthetnék.

– Fordítsa megint ütközésig a keretet, hogy visszategye az első fokozatba!

Kimondhatatlan biztonságérzetet nyújtott a tudat, hogy saját lézerpisztolyom és energiapajzsom van. Pillanatok alatt megszoktam őket. Úgy éreztem, mintha egész életemben hozzám tartoztak volna.

– A többieknek is ilyen úrfegyvereket adtak? – kérdeztem.

– Energiapajzsot eddig senki sem kapott. Viszont azért csak négyen vittek magukkal lézerpisztolyt, mert sem Ogatundének, sem Michelle-nek nem kellett – válaszolta Elcar.

– Azt hiszem, rájöttem, miért nem tudta egyik sem megvédeni magát a csodafegyverével – jegyeztem meg.

– Miért? Erre kíváncsi vagyok – szólt Elcar.

- Bár a lézerpisztollyal nagyon könnyű hatástalanítani a célpontot, a közönséges pisztolyt sokkal hamarabb el lehet sütni – magyaráztam.
- Ezt jó tudni – jegyezte meg Elcar. – Egyébként legyen szíves, adja vissza a fegyvereket, hogy ráégethessük a DNS adatait!
- Most már csak a csatahajók tanulmányozása van hátra. Mikor foghatok hozzá? – kérdeztem.
- Akár most rögtön – mondta Elcar. – De számítson rá, hogy nagyon sokáig fog tartani!
- Gondoltam, hogy nem megy az olyan gyorsan. De még mindig hamarabb végeznék, mintha meg akarnám tanulni mindazt, amit egy űrhajó kapitányának tudnia kell – válaszoltam.
- Téved. Ha a Földön legfeljebb három hónapig lesz szüksége az ismeretekre, tíz perc alatt ki tudjuk képezni. Később viszont mindent el fog felejtetni – mondta Elcar.
- Nem baj – feleltem. – Ha tényleg mindent megtanítanak, akkor inkább nem nézem meg a csatahajókat. Remélem, nem fog nagyon fájni.
- Ne féljen! – biztatott Elcar.
- Mielőtt elkezdjük, elmagyarázná, hogyan jut a fejembe a tudomány?
- Nagyon szívesen, de előbb azt mondom el, miért dolgoztuk ki ezt az eljárást – válaszolta Elcar. – Minthogy egyre rövidebb ideig élünk, a tudományok pedig egyre jobban fejlődnek, azelőtt szinte egész életünkben tanulnunk kellett, és másra nem jutott időnk.
- Értem.
- Ezért kutatóink le akarták rövidíteni a tanulásra fordított időt. Bizonyos tudományágakat ma már elektronikus úton is el lehet sajátítani. A bonyolult műszerekkel végzett művelet során a szükséges ismeretek azonnal eljutnak azokhoz az agysejtekhez, amelyek az adott tudományágot tárolják. Mint mondtam, ez azonban nagyon rövid életű tudás lesz – magyarázta Elcar.
- Akkor is fantasztikus – jegyeztem meg.
- A művelet teljesen fájdalommentes, és nem törli ki a hagyományos módon szerzett ismereteket, mivel az agynak nagy a befogadóképessége.
- S hogy lehet, hogy az elektronikus úton szerzett ismeretek csak pár hétig maradnak meg az agyban?
- A hagyományos tanulás azért lassú, mert időbe telik, amíg beledöngöljük, belekalapáljuk, belesulykoljuk agyunkba az ismereteket. Viszont az így szerzett tudás akkor is a fejünkben marad, ha nem használjuk minden nap.
- Értem – válaszoltam. – Ezzel szemben az elektronikus úton szerzett ismeretek olyanok, mint a porcukor a sütemény tetején. Könnyű rászórni, viszont hamar eltűnik.
- Valahogy így van – nevetett Elcar.
- No, akkor ne húzzuk az időt! Úgysem akarok űrhajókapitányként nyugdíjba menni – mondtam.
- Teljesen igaza van – jegyezte meg Elcar. – Mivel szinte biztos voltam benne, hogy az egyszerűbb megoldást választja, szóltam az orvosnak, hogy mindent készítsen elő. Máris indulhatunk.
- Remélem, nem nyitja fel a koponyámat – nyögtem.

– Mondtam már, hogy ne féljen. Nem fogják meglékelni. Egyszerű gépi eljárás az egész. Mire észbekap, már vége. Egyébként így képzik tovább háromhavonként az űrhajók kapitányait is – nyugtatgatott Elcar.

– Köszönöm szépen – gondoltam. – Biztos bedugják a fejemet valamilyen gépbe, aztán ki tudja milyen ártalmas sugarakkal bombázzák, hogy okosabb legyek.

Mint ahogy életemben jó párszor, egy pillanatra ismét fellázadtam a sorsom ellen, de aztán erőt vettem magamon.

– Amit megígértem az üreembereknek, megteszem, de aztán nyugdíjba megyek. Remélem, lesz bennük annyi becsület, hogy tisztességesen megfizetik a fáradozásomat – gondoltam.

– Mehetünk? – hallottam Elcar hangját.

– Természetesen – feleltem kissé bizonytalanul.

Maribon, aki mindeddig némán figyelt az egyik sarokból, csatlakozott hozzánk. Nem mentünk sokáig. A gyakorlóteremtől balra a második ajtón ez állt: „orvosi rendelő”. Beléptünk. A várószobában ügyet sem vetett ránk a három, kék egyenruhás bardán.

– Nyilván a tudásukat jöttek felfrissíteni az űrhajókapitányok – gondoltam.

– Szólok, hogy megérkeztünk – mondta Elcar, s ezzel eltűnt a szomszéd szobába vezető ajtó mögött. Kis idő múlva kinézett, és intett, hogy menjek be. Maribon hűségesen követett.

– Üljön le! – parancsolta Elcar.

A szoba közepén álló székről a fogorvosi rendelők jutottak eszembe. Először ez is szűk volt egy kicsit, de aztán gyorsan hozzáidomult az alakomhoz. Hamarosan odajött az orvos. Úgy bánt velem, mint egy zsák krumplival, amelyet meg kell hámoznia.

– Akkor most megkapja a 412-BB sorozatból a tizenhatost meg a bővített tizennyolcast – mondta, miközben a fiókból elővett három fekete pántot.

Láttam, hogy a belső felükön ezüstgombok díszelnek.

– Ezek a szenzorok. Kettőt a csuklójára, egyet pedig a homlokára teszek. Az agyának a befogadóképessége szerint szabályozzák majd az adatátvitel sebességét – magyarázta az orvos gépiesen, miközben odalépett a fali kapcsolótáblához. – Most jó erősen fogja meg a karfák végén lévő fém gömböket, és addig ne eressze el őket, amíg nem mondom! Ne féljen! Olyan lesz csak, mintha kihúznák a fogát!

– Csak ezt ne mondta volna! – nyilallt belém a félelem.

A fogorvosnál amúgy is mindig pánikba esem, de amikor tudom, hogy fogat kell húzatni, elfog a rémület. Azonnal felálltam.

– Üljön vissza! – mondta Elcar nevetve. – Az orvos csak viccelt. Semmit sem fog érezni.

Kissé megnyugodva helyet foglaltam, és görcsösen belekapaszkodtam a fém gömbökbe.

– Kezdhetjük – mondtam.

Egy leendő űrhajókapitányhoz méltón akartam beleegyezésemet adni a művelethez, legnagyobb meglepetésemre azonban nem egy oroszlán, hanem egy kiscica hangja jött ki a torkomon.

Mihelyt megnyomott az orvos néhány gombot a kapcsolótáblán, rettenetes bágyadtság vett erőt rajtam, majd hihetetlen gyorsasággal lepergett lelki szemeim előtt az életem. A legapróbb részletekig magam előtt láttam mindent. Aztán úgy tűnt, hogy vörös köd vesz körül, majd lassan felébredtem. Görcsösen kapaszkodtam.

– Most már elengedheti a gömböket – mondta az orvos, miközben leszedte a pántokat. – Nagyon derekasan viselkedett.

Zúgott a fejem, bizonytalannak éreztem magamat, azonban pár perc múlva teljesen rendben voltam.

– Már kész is? – kérdeztem meglepetten.

– Persze – felelte Elcar.

– Ha már itt vagyok a rendelőben, szeretnék kérni valamit – fordultam az orvoshoz. – Az úr-állomáson belém operáltak egy fordítógépként működő bioegységet. Minthogy innen a Földnek egy olyan országába megyek, amelynek szintén ismerem a nyelvét, időnként majd szeretném kikapcsolni a bioegységet, hogy ne magyarul halljak mindent, hiszen angolul fogok beszélni mindenkiel.

– Ennek semmi akadályja – felelte az orvos. – Ha akarja, most rögtön befecskendezek a bioegység közepébe egy gyöngyszemnyi szilikont. Csak meg kell nyomnia, s a fordítógép nem fog működni.

– Szeretnék minél előbb túlesni rajta – mondtam. – Nem szívesen járok orvoshoz.

– Akkor szabadítsa ki a bal vállát!

Kicsit körülményesen ment a vetkőzés, mert vigyáznom kellett, hogy ne csússzon le a maszkom. Az orvos eközben előkészítette a fecskendőt. Megtapogatta a karomat.

– Kontár munka. Túl mélyen helyezték el az egységet – jegyezte meg.

– Úgy látszik, az orvosok itt sincsenek soha megelégedve a kollégáik munkájával – jutott eszembe.

Szinte észre sem vettem, hogy közben megkaptam az injekciót.

– Talán mégsem volt a bioegység olyan mélyen – tűnődtem.

– Próbáljuk ki! – mondta az orvos. – Ha nem működne, kicserélem a szilikont.

Ujjammal kitapintottam a dudort, és megnyomtam.

– Mondjon valamit! – kértem.

Az orvos elkezdett beszélni, de egy kukkot sem értettem az egészből.

– Nem hittem volna, hogy ilyen ritmikus és dallamos a bardán nyelv – jelentettem ki. Miután ismét megnyomtam a dudort, már magyarul hallottam az orvos szavát. – Tökéletesen működik. Végtelenül hálás vagyok – mondtam búcsúzóul.

– Akkor mehetünk is – szólta Elcar.

Az orvos széttárta a karját, és földig hajolt. Tudtam, hogy a bardánok túlzott tiszteletének nem szerény személyem az oka, hanem az, hogy bennem van minden reményük. Ezért szerettem volna minél előbb segíteni rajtuk.

Ahogy kiértünk a folyosóra, Elcar megállt:

– Mielőtt visszamegy a 104-es úrállomásra, s onnan a Földre, még összehívunk egy értekezletet, ahogy délelőtt megállapodtunk.

– Nem lehetne holnap reggelre? Minél előbb szeretnék elindulni – mondtam.

– Miért olyan sürgős? Még meg sem nézte Bardánia nevezetességeit – válaszolta Elcar.

- Hajt a kötelesség. Ha egyszer valamit megígérek, azt szeretem minél gyorsabban megcsinálni.
 - Csak nincs terhére Azinta társasága? – faggatott Elcar.
 - Hogy őszinte legyek, nem az esetem – válaszoltam zavartan.
 - Szóval, erről van szó! – mondta Elcar. – Beszéljek veled?
 - Nem érdemes. Még félreérti a dolgot. Esetleg megsértődik. Egy-két napnál tovább ügyem akarják, hogy maradjak, nem? – mondtam.
 - Ha annyira sietős a dolga, holnap délután akár indulhat is – felelte Elcar.
 - Az nagyon jó volna – válaszoltam.
 - Mihelyt visszaérek az irodámba, szólok Kordalnak, hogy készüljön fel – mondta Elcar.
 - Ha lehet, Azintáról ne beszéljen a többieknek – kértem.
 - Megígérem – mondta Elcar halálos komolyan.
- Fellélegeztem.

6. FEJEZET

Miután elköszöntünk Elcartól, a biztonsági üremberek egészen a peronig kísérték bennünket. Ezúttal nem volt szerencsénk, mert egyszínű kék taxi állt meg előttünk. Minthogy ezzel csak az épület központi megállójáig jutottunk, ott inkább megvártunk egy sárga-fekete csíkos taxit, hogy ne kelljen megint átszállnunk. Volt tehát bőven időm Maribont kérdezgetni.

– Elárulná, miről lehet megismerni a bardán nőket?

– Fogas kérdés. Tudom, hogy a kívülálló számára látszólag egyformák vagyunk, mert egyik nemnek sincsenek olyan szembetűnő ismertetőjegyei, mint például az embereknél – mondta Maribon.

– Valóban – jegyeztem meg.

– Ha hosszabb időt töltene nálunk, lassan észrevenné, hogy a bardán nőknek azért mégiscsak mások az arcvonásaik, más az alakjuk, és más a mozgásuk – magyarázta Maribon.

– Ismeri Garan ezredest, a 104-es úrállomás parancsnokát? Időnként az volt az érzésem, hogy nő, érces hangja miatt viszont sokszor azt gondoltam, hogy csak férfi lehet – mondtam.

– Garan ezredes nemcsak hogy nő, de bardán szemmel nézve csodálatosan szép is. Modellnek vagy színésznőnek is elmehetett volna, de mert ráadásul rendkívül okos és tehetséges is, inkább a katonai pályát választotta. Szerintem egy-két év múlva bekerül az elnöki bizottságba. Egyébként a bardán nőknek azért érces a hangjuk a bardán férfiak lágy hangjával szemben, mert általában sokkal többet beszélnek, s emiatt megerősödnek a hangszálaik – magyarázta Maribon.

– Érdekes. Az embereknél pont fordítva van, bár a nők a Földön is többet beszélnek, mint a férfiak.

– Megérkeztünk. Mihelyt megtudom, hány órára hívta össze Helva a bizottságot, értesítem. Mindenesetre számíton rá, hogy korán kell kelnie! – mondta Maribon, mielőtt elköszöntünk egymástól.

A zsilipből kilépve egyenesen a szobám irányába tartottam. Mivel a Bardániában élő emberek közül eddig csak Azinta állt velem szóba, ügyet sem vettem az egyébként üres hallban tartózkodó, magas termetű férfira. Meglepődtem tehát, amikor váratlanul megszólított.

– Még nem ismerjük egymást. Ranjit Subramanian vagyok Indiából – mondta, s hindu szokás szerint két tenyerét az álla alatt egymáshoz érintve kissé meghajolt.

– Örvendek. Engedje meg, hogy én is bemutatkozzak. Steve Tanner vagyok Kanadából – mondtam.

– Bizonyára meglepte, hogy eddig senki sem beszélgetett önnel – folytatta az indiai.

– Hogy őszinte legyek, nem tudtam mire vélni – motyogtam.

– Nem akarunk tolakodók lenni, s mielőtt szóba elegyedünk valakivel, megvárjuk, amíg Azinta elmeséli, hogy ki az illető – menteteődözött.

– Igazuk van – hagytam rá. Végül is nem hiányzott a társaságuk.

– Ha nem siet, foglaljon helyet – mondta az indiai, és az egyik fotelre mutatott. – Azintától tudjuk, hogy vissza akar menni a Földre.

– Megígértem a bardánoknak, hogy teljesítem a kérésüket – feleltem.

– Ne tegye! – mondta Subramanian. – A vesztébe rohan. Eddig hatan próbálkoztak vele, de egyiknek sem sikerült. Megölték őket.

– Hallottam – mondtam röviden, mert nem akartam, hogy tőlem tudja meg a részleteket.

Nem akartam az orrára kötni, hogy én nem vagyok az a fajta, aki kihasználja a bajbajutottakat.

– Maradjon velünk! El sem tudja képzelni, milyen jó dolgunk van – folytatta. – Azt ehetünk, ihatunk, ami csak az eszünkbe jut. Kedvünkre sportolhatunk, olvashatunk, tévézhetünk.

– Nem mondom! – tértem ki a határozott válasz elől.

– Attól ne féljen, hogy szerzetesi életet kell élnie! Érti, ugye? Azintát már ismeri. Majd bemutatom a többi hölgynek. Már hallottam, amint önről sustorogtak.

– Igazán? Sajnos azonban már megkértem a bardánokat, hogy készítsenek elő mindent – próbáltam valahogy kibújni.

– Mondja nekik azt, hogy meggondolta magát! – felelte az indiai.

Mivel láttam, hogy úgysem tudnám meggyőzni, felálltam.

– Köszönöm a jó tanácsot, Subramanian úr – feleltem. – De inkább alszom rá egyet.

– Jól gondolja meg! Ilyen élete sosem lesz a Földön – mondta, és ő is felállt. Mielőtt kezét foghattam volna vele, két tenyerét összetéve meghajolt.

– Megértem őket – gondoltam a szobám felé menet. – A Földön csupa megaláztatás, nélkülözés meg kilátástalan robot volt az életük. Magukból indulnak ki, s azt hiszik, hogy irigylésre méltó most a sorsuk.

Mihelyt becsuktam magam mögött az ajtót, levetkőztem, és bementem a fürdőszobába zuhanyozni. Szokásomtól eltérően sokáig folyattam magamra a vizet. Felfrissülve mentem vissza a szobába.

Legnagyobb megdöbbenésemre Azinta ott ült az ágyamon. Maga elé meredt, és akkor sem mosolyodott el, amikor meglátott.

– Mi baj van? – kérdeztem ijedten.

– Nem akarom, hogy visszamenjen a Földre. Higgycsiga el, itt sokkal jobb dolga lenne! Ha megun, ott a többi nő. Kell ennél több? – könyörgött.

Hirtelenjében nem is tudtam, mit válaszoljak. Megértettem Azintát. Minden, ami szép és jó volt az életében, az Bardániában történt. Nem akartam magyarázkodni, mert tudtam, úgysem hinné el, amit mondok. Viszont becsapni sem akartam.

– Azinta – kezdtem –, el kell búcsúznunk egymástól. Holnap kora reggel még találkozom a bizottsággal, aztán egyenesen megyek a 104-es úrállomásra, onnan pedig a Földre.

– Micsoda? Azt hittem, hogy legalább egy-két hétig még itt marad – kiáltott fel Azinta rémülten.

– Értse meg, elvállaltam, hogy segítek ezeknek a szerencsétleneknek! – mondtam.

– Miért olyan fontosak magának a bardánok? – faggatott Azinta.

– Ha nem sikerül rávennem a vezető országok államfőit az együttműködésre, az üremberek megszállják a Földet, és annak nem lesz jó vége – magyaráztam.

– Milyen egy önző alak maga! Az, hogy velem mi lesz, egyáltalán nem érdekli? – folytatta Azinta.

– Dehogynem. Tudom, hogy a Földön soha nem lenne olyan jó sora, mint itt – próbáltam megnyugtatni.

– Az igaz – vágta rá Azinta.

– Na látja. Most menjen szépen vissza a szobájába, és próbáljon megnyugodni! Szeretném kipihenni magam, mert holnap nagyon nehéz napom lesz – mondtam.

– Akkor mégsem fogok magánál aludni.

– Kár – csúszott ki a számon.

– Ha annyira akarja, még meggondolhatom magam – mondta Azinta, s ezzel kiment.

– Amilyen az én szerencsém, még visszajön! – sóhajtottam.

Amikor végre magamra maradtam, végignyúltam az ágyon, és azon kezdtem törni a fejemet, hogy miként kerülhetnék kapcsolatba az államfőkkel. Többféle megoldás is eszembe jutott, mielőtt azonban eldönthettem volna, melyik a legcélszerűbb, megszólalt a telefon.

– Tessék – mondtam a kagylóba.

– Itt Maribon beszél. Elcar azt üzeni, hogy minden rendben. Szólt Kordalnak, és Helva összehívja holnap reggelre a bizottságot. Húsz órákor találkozunk a megszokott helyen.

– Mikor? Nem értem – feleltem.

– Elnézést. Bardán időszámítás szerint, természetesen. Majd beállítatom az ébresztőjét – mondta Maribon.

– Köszönöm szépen – válaszoltam. – Jó éjszakát.

– Aludja ki magát, holnap nehéz napja lesz! – búcsúzott Maribon.

Hirtelen eszembe jutott, hogy még nem is vacsoráztam. Azonban semmi kedvem nem volt Azintával találkozni, ezért nem mentem ki a hallba, pedig a központi konyhának rendkívül bőséges volt a kínálata. Nem volt más választásom tehát, mint a fali automata a szobában. A tányérral épp letelepedtem az ágy szélére, amikor nyílt az ajtó. Azinta volt, kezében tálccával.

– Még nem vacsoráztam. Olyasmiket hoztam, ami máskor a legjobban ízlett – mondta mosolyogva, s ezzel odaült mellém.

– Igazán kedves, hogy gondolt rám – mondtam, s közben az jutott az eszembe, hogy ebből nem lesz korai elalvás.

Nem tudom, mikor hagyott magamra Azinta, mindenesetre remekül átaludtam az éjszakát.

Világéletemben magamtól felébredtem azokon a napokon, amikor utaznom kellett valahova. Most is ez történt. Azonban nem keltem fel rögtön. Vártam, hogy megszólaljon az ébresztő. Akkor rendbe szedtem magam, megreggeliztem, majd kimentem a hallba. Azinta az egyik fotelban kuporgott.

– Szóval mégis itt hagy? – kérdezte szemrehányóan.

– El kell mennem – válaszoltam.

– Jöjjön vissza, ha elintézte a dolgát! – mondta szinte könyörögve.

– Ha tudok, eljövök – mondtam vigasztalásképpen. – De miért nem látogat el maga a Földre? Higgye el, nem olyan rossz ott, ha van pénze. Kérje meg a bardánokat, hogy adjanak néhány kiló aranyat. Érdeemes volna körülnéznie.

– De akkor a Földön majd találkozunk? – kérdezte Azinta.

- Persze – válaszoltam, s ezzel odaléptem az ellenőrző asztalkához.
 - A viszontlátásra. Vigyázzon magára! – mondta Azinta, majd átölelt és megcsókolt.
- Némán megfordultam, és beléptem a zsilibbe. A másik oldalon már várt Maribon.
- Megmondta Azintának, hogy ma délután utazik? – kérdezte.
 - Meg.
 - Gondolom, nem örült – jegyezte meg Maribon.
 - Nem bizony – feleltem röviden.

A bardának a tanácsteremben vártak bennünket.

- Mindenekelőtt egész Bardánia nevében köszönöm, hogy vállalta ezt a sorsdöntő megbízást – mondta Helva. – Némi vita után a parlament egyhangúlag elfogadta javaslatunkat. Bár egyesek a hajóraj parancsnoki tisztségét is elegendőnek tartották volna, Modron megmagyarázta, hogy önt azért kell teljhatalommal felruházni, hogy szükség esetén azonnal és önállóan intézkedhessen. Bízunk tehát benne, hogy legjobb belátása szerint fog cselekedni.
- Igyekszem – feleltem. – Remélem, sikerülni fog a tervem.
- Hallottam – folytatta Helva –, hogy kipróbálta az energiapajzsot meg a lézerpisztolyt, és átesett az elektronikus kiképzésen.
- A két űrhajó már útban van a 104-es űrállomásra – szólt közbe Elcar.
- Melyik kettő? – kérdezte Helva.
- A Kaleng meg a Sagan – közölte Elcar. – Az előbbi minden percben odaérhet. Az utóbbi kicsit később, mert a Lanlatéról jön.

Mihelyt meghallottam a neveket, magam előtt láttam két hatalmas, fekete űrhajót. Legnagyobb meglepetésemre azonnal fel tudtam volna sorolni az összes műszaki adataikat.

- Úgy látszik, érdemes volt részt venni a gyorstalpaló tanfolyamon – mondtam. – Mindent tudok az űrhajókról. Azt hiszem, megfelelnek a célnak.
- Segíthetünk még valamiben? – kérdezte Helva.
- Igen – mondtam. – Szeretném ismertetni a tervemet, de ehhez szükségem volna a Föld egyes zónáit ábrázoló térképre.
- Semmi gond – mondta Helva, s intett az egyik biztonsági őrnök.

Pár pillanat múlva a szemközti falon megjelent a térkép. Felálltam, hogy odamenjek, de Maribon a hátunk mögé mutatott. Ott is volt egy.

- A lézersugárral majd mutasson rá a megfelelő helyre – mondta a biztonsági őr, miközben kezembe adott egy fém rudacskát. – Csak meg kell nyomni a végét.
- De melyik térképen? – kérdeztem Maribont.
- Ami ott van szemben. A bizottság a másikon ugyanazt fogja látni – felelte.

Ülve maradtam tehát, s kezemben a fém rudacskával nekikezdttem mondanivalómnak:

- Bár önök elég nagy területeket soroltak a piros zónába, bizonyos helyekről nagyon nehéz volna embereket szerezni. Ez itt az Európának nevezett kontinens – mondtam, s közben a térképen rámutattam a földrészre. – Amint látják, aránylag kicsi, viszont legalább két tucat önálló országra van szabdalva. Kizárt dolog, hogy meg tudják egyezni valamennyinek az államfőjével.

- Értjük – mondta Hoxian.
- Ázsiának ezt a részét Közel-Keletnek hívják – folytattam, s megmutattam az ürembereknek, hogy a Földnek melyik részéről beszélek. – Ez azért nem jöhet számításba, mert ott állandó a háborúskodás – folytattam.
- Miért nem egyeznek meg? Nincs az a vitapartner, akivel ne lehetne dűlőre jutni – jegyezte meg Helva.
- Azt csak hiszi! Ezek az emberek végtelenül makacsok – mondtam.
- Örültség – szólt közbe Modron.
- Sajnos az emberek a legritkább esetben szokták higgadtan, nyugodtan és praktikusán megoldani a dolgokat – válaszoltam.
- A sárga meg a zöld zónában is azt tapasztaljuk, hogy az emberek gyakran lövöldöznek – mondta Elcar.
- Ilyenek az emberek – jegyeztem meg.
- Milyen kár – sóhajtott Helva.
- Ezeket a szigeteket Ausztráliának meg Új-Zélandnak hívják – mutattam rá a Csendes-óceán déli részére. – Itt viszonylag kevesen élnek, ezeknek az országoknak a vezetőivel nem érdemes felvennem a kapcsolatot. Szerintem onnan mindenféle megegyezés nélkül is elhoznának időnként embereket – folytattam.
- Veszélyes lehet – jelentette ki Elcar. – Nem merjük megtenni.
- Mindent figyelembe véve arra gondoltam, hogy a két észak-amerikai országnak, vagyis az Egyesült Államoknak meg Kanadának, továbbá Oroszországnak és Japánnak az elnökét próbálom meggyőzni – folytattam, s közben megjelöltem a szóban forgó országokat.
- Ha sikerül elintéznie, hogy elhozzunk évente tizenötezer embert a következő három évben, ami azt jelenti, hogy meglenne a szérumunk, Bardániában az egyik várost önről fogjuk elnevezni – mondta Helva. – Ezenkívül persze majd megtaláljuk a módját, hogyan jutalmazzuk még meg, hiszen tudjuk, hogy a Földön mindenhez pénz kell.
- Nagyon megtisztelő – jegyeztem meg. – Előre is köszönöm. Egyébként már most szeretném megmondani, mire lesz szükség, ha eredménnyel járnak a tárgyalások. Tudom, hogy az úrcsatahajókon keresztül is megüzenhetném, de az sokkal körülményesebb, mintha most személyesen beszélénk meg.
- Igaza van – mondta Helva.
- Azt ígérték, hogy az emberekért cserébe elárulják, hogyan kell kezelni a daganatos megbetegedéseket. Arra gondoltam, hogy a szükséges ismereteket a legegyszerűbben és a leggyorsabban azzal a módszerrel tudnák átadni az orvosoknak, amellyel engem is kiképeztek űrhajókapitánynak.
- Jó ötlet – mondta Elcar. – Majd szólok az egészségügyi részlegünknek, hogy az elektronikus adattárból kérjék ki az idevágó elméleti ismereteket és az összes gyakorlati bemutatót. Ennek alapján már gyerekjáték lesz elkészíteni a kiképző programot.
- A Földön nem fogják tudni használni, mert ehhez megfelelő berendezés is kell – szólt közbe Hoxian.
- Erre én is gondoltam. Majd el kellene hozni az orvosokat Bardániába – feleltem.

– Vagy a 104-es űrállomásra – mondta Elcar. – Ott is van elektronikus kiképzésre alkalmas rendelő. Majd elküldjük Garannak az anyagot.

– Ha sikerül a tervem – folytattam –, az említett országokban létrehozzák az emberek csoportos elszállítását megszervező titkos irodákat. Mivel ezek vezetőivel állandó kapcsolatban kell állniuk, el kell őket látni olyan kommunikátorral és fordítógépként működő bioegységgel, amelyet én is kaptam. A biztonság kedvéért jó volna, ha energiapajzsot is kapnának.

– Megoldható. Majd őket is felhozzuk – válaszolta Elcar.

– Másra nem lesz szükség? – kérdezte Helva.

– De igen. Kellene írni egy bizonyos programot a Földön jelenleg használatos számítógépek nyelvén.

– Mi sem egyszerűbb ennél. A levéltárban megtalálhatók az ősi leírások. Programozóink élvezni fogják a feladatot – válaszolta Elcar.

– Itt a vázlata – mondtam, s átnyújtottam a szobámban talált jegyzetpapírt, amelyre előző délután lefirkantottam a lényegét. – Arra kellene, hogy az említett irodák adataihoz még véletlenül se férhessen hozzá senki.

– Ez nekünk is érdekünk – jegyezte meg Elcar. – Nyugodjon meg! Mire szükség lesz rá, elkészítjük.

– Egyéb kérdése, kívánsága? – szólt Helva.

– Nincs, köszönöm. Ezek voltak a legfontosabbak – válaszoltam.

– Akkor átadnám az energiapajzsot meg a lézerpisztolyt. Beleégettük a DNS adatait. Tehát ne ijedjen meg, ha elvesztené, vagy ha erőszakkal elvonnák! Nem tudnák használni. Még egyszer köszönöm, hogy elvállalta a feladatot – mondta Elcar.

Rögtön felcsatoltam a karórát, s felhúztam ujjamra a bardán oroszlán képével díszített pecsétgyűrűt.

– Végtelenül hálásak vagyunk – mondták az űremlékek, miközben elköszöntünk egymástól.

Maribon az elnöki hivatalból egyenesen a repülőtérre vitt. A főbejáratnál megálltam, hogy elbúcsúzzak tőle.

– Egyedül akar továbbmenni? El fog tévedni. Nem fogja megtalálni az űrflottát – mondta kísérem.

– Pontosan tudom, merre kell menni, de ha nem hiszi, jöjjön velem – válaszoltam.

Maribon nem győzött csodálkozni, amikor magabiztos léptekkel vezettem a hosszú folyosón. Amikor odaértünk az űrflotta feliratú kijáratához, elismerően gratulált.

– Jó utat. És vigyázzon magára! – mondta.

– Köszönöm. Remélem, sikerül a tervem – válaszoltam.

Kordal régi ismerősként üdvözölt, amikor beszálltam a Stratosba. Bár nem volt ismeretlen számomra az űrhajó, hiszen néhány napja ezzel érkeztem Bardániába, most nemcsak azt tudtam, mire valók a különféle gombok meg fogantyúk, hanem azt is, hogyan kellene őket kezelni, ha én lennék a kapitány. A másodpilóta székében ülve már idefelé jövet is láttam magam előtt a műszerfalba épített kis képernyőn a számokat, most azonban értettem is őket. Pontosan tudtam, hova kell tenni az optikai mérőműszereket, s azt is, hogy négy utasnak van hely az űrhajóban.

– Úgy érzi magát, mintha egész életében ilyet vezetett volna? – kérdezte Kordal.

– Honnan tudja? – kérdeztem vissza.

– Gondolatolvasó vagyok – nevetett Kordal. – Hallottam, hogy elvégezte a gyorstalpaló tanfolyamot – tette hozzá.

– Igen. Ez sokkal egyszerűbbnek látszott, mint megkérni valakit, hogy magyarázza el az űrszatahajók működését – mondtam.

– Akkor táplálja be a navigációs komputerbe az útvonalat! Én meg ellenőrzöm a motorokat – adta ki az utasítást.

– Igenis – feleltem, miközben villámgyorsan begépeltem az adatokat.

– Hű, de gyorsan végzett! – jegyezte meg Kordal, amikor ő is kész lett a feladatával. – Ja persze annak könnyű, akinek ennyi ujja van.

Felszálltunk, majd nem sokkal később elhagytuk Bardánia vonzáskörét. Egy darabig kézi irányítással repültünk. Akkor láttam igazán, mennyire ért Kordal a szakmájához.

– Mivel nincs utasunk, kicsit nagyobb gravitációval dolgozhatunk. 2.85 G gyorsulást táplálok be az automatába. Rendben? – mondta Kordal.

– Persze. Így hamarabb odaérünk – feleltem a világ legtermészetesebb hangján. – Egyébként nagyon messze van a Föld a 104-estől?

– Nem veszélyes. 4 és 5 G közti gyorsulással néhány óra csupán. Ennyivel szoktuk megtenni az utat oda is, vissza is. Az elektronikus kiképzés során arra is felkészítenek bennünket, hogy kibírjunk ekkora gyorsulást. A mintadaraboknak pedig mindegy, azokat úgymint lefagyasztjuk.

– Milyen típusú hajókkal szoktak menni gyűjteni? – kérdeztem.

– Én a kis Moliant szeretem a legjobban – felelte Kordal. – Szép lassan meg tudom vele közelíteni a kiválasztott egyéneket, utána pedig villámgyorsan fel tudok vele szállni. S ezzel is el lehet hozni nyolc, ha kell, tíz mintadarabot.

Ahogy kimondta Kordal az űrhajó nevét, rögtön tudtam, hogy az úgynevezett repülő csészealjrról van szó.

– Tudja, hogy ezeket az űrhajókat többször is megpróbálták lefényképezni, de senkinek sem sikerült elfogadható képet készíteni? – kérdeztem.

– A különleges bevonat miatt – magyarázta Kordal. – Azt javaslom, hogy aludjunk egy kicsit.

Most sem akartam felvenni az altatómaszkot, mert nem voltam álmos. Hirtelen rádöbentem, hogy milyen természetesnek tűnt, amikor Kordal az imént mintadaraboknak nevezte az embereket, én meg gyűjtésnek az elrablásukat.

– Nyilván az elektronikus kiképzés az oka ennek is. Na, mindegy. Mindenesetre az lesz a legjobb, ha Moliannal megyek vissza a Földre, s azt Kordal vezeti. Kellemes útitárs és kiváló pilóta – szögeztem le.

7. FEJEZET

Körülbelül három óra múlva kezdtem magam kicsit kényelmetlenül érezni. Azonnal megnéztem a műszerfalba épített kis képernyőt. 4.6 G-t mutatott. Az űrhajó tehát elkezdett lassítani.

– Hamarosan leszállunk. Vegye át a kormányzást – utasított Kordal.

– Nem fél, hogy tönkreteszem a hajót vagy a dokkot? – kérdeztem.

– Azzal a szaktudással, amit kapott? Ne legyen már olyan kishitű! – mondta Kordal.

– Rendben. De ha elrontok valamit, lépjen közbe! – kértem.

Az egyik kezemmel megfogtam a botkormányt, a másikkal pedig begépeltem a komputerbe a leszálláshoz szükséges adatokat. Furcsa érzés volt tudni, hogy mit hogyan kell csinálni, bár soha életemben nem dokkoltam űrhajót. Amikor az ablakon kinézve megláttam az űrállomás fényeit, 7 G negatívra állítottam a főhajtóművet, hogy az űrhajó a megengedett leglassúbb dokkolási sebességgel haladjon.

– Nem mondom! – csúszott ki Kordal száján.

A hirtelen lassítástól a kis Stratos szinte orra bukott. Amikor láttam, hogy már egészen közel vagyunk az űrállomáshoz, a sebességet 0.0067-ra csökkentettem, majd üresjáratba tettem a főhajtóművet.

– A négyes dokkhoz menjen! – szólt Kordal.

– Négyes dokk – mondtam, s felkattintottam a megfelelő billentyűt, hogy kinyíljon a négy kapaszkodó.

Ahogy vártam, kigyulladt a kis piros lámpa.

– Most szépen megcélozzuk a dokkot – mondtam.

Kordal kissé ijedtnek látszott, de nem szólt egy szót sem.

– Most jobbra egy kicsit, most meg balra, most vissza, így jó lesz – mondtam, s mindjárt lekattintottam a billentyűt, hogy bezáródjanak a kapaszkodók. Amikor kigyulladt a kis zöld lámpa, kikapcsoltam a motort. – Megérkeztünk – jelentettem ki.

– Gratulálok – mondta Kordal –, eddig nem hallottam, hogy így is lehet dokkolni.

– Az elektronikus kiképzésen ezt töltötték a fejembe – mentegetőztem.

Pár pillanat múlva kinyílt az űrhajó ajtaja. Kiszálltunk. A folyosó végén Garan már várt bennünket.

– Jól utaztak? – kérdezte, s kezet nyújtott. – A csatahajók is megérkeztek. Vogman és Gostor, a két kapitány, kérdezteti, hogy mikor jelentkezhetnek.

– Mihelyt felkészültem az útra – válaszoltam.

– Akkor én itt elköszönök, mert gondolom, ön most egyenesen a szobájába megy. Remélem, még találkozunk – mondta Kordal.

– Minden jót – mondtam röviden, mert nem akartam elárulni, hogy vele szándékozom visszamenni a Földre.

Akármennyire figyeltem Garant a zsilip felé menet, finom arcvonásait kivéve semmit nem találtam rajta nőiesnek. A járása meg egyenesen olyan volt, mint a páncélgránátosoké. Amikor a zsilip sárga falai elzöldültek, Garan felvette a maszkját, én pedig levettem az enyémet.

– Indulás előtt szeretnék egy pár dolgot kérni – mondtam.

– Nyugodtan mondja meg, mire van szüksége! – felelte Garan.

Amint beléptünk a szobámba, levettem a fogasról a baleset napján viselt, s azóta kitisztított holmimat. Nadrágom egyik rejtett zsebében most is ott volt az irattárcám, benne a kanadai meg az ENSZ útlevelem, a jogosítványom, a hitelkártyám, öt darab százdolláros utazási csekk és ötven dollár készpénzben. A másik rejtett zsebben ott lapult a malária elleni gyógyszerem meg a dobozhoz odaerősített, háromdekás kis aranylemezem, amelyet évekkal ezelőtt az egyik svájci bankban vásároltam.

– Kellene nekem ebből néhány tucat. Mikorra tudják elkészíteni? – kérdeztem, átnyújtva az aranyat.

– Elég lesz ennyi? A többiek egész tömböket kértek – mondta Garan.

– De nem is intéztek el semmit – válaszoltam.

– Félóra alatt meglesznek velem a műhelyben. Ezenkívül mire van még szüksége? – kérdezte Garan.

– Abban a ruhában, amelyben felhoztak, nem utazhatok, mert a Földnek azon a részén, ahova megyek, ilyenkor annyira hideg van, hogy megfáznék – mondtam.

– Utazzon a kezeslábában! Az tökéletesen szigetel – vágta rá Garan.

– Tudja, milyen feltűnést keltenék? Ha ebben az öltözékben meghallják, mi járatban vagyok, azt hinnék, hogy megbolondultam – feleltem. – De ha tudna csináltatni valamilyen kabátot, akkor nem fognak utánam fordulni az utcán.

– Ne haragudjon! Teljesen igaza van – szolt Garan. – Két óra alatt elkészül a kabátja. Milyen színű anyagból kéri?

– Sötétbarna lenne a legjobb.

– Kézitáskát nem akar?

– Dehogynem. Majdnem elfelejtettem – válaszoltam.

– Akkor azt is rendelek.

– Köszönöm.

– Más egyébre nem lesz szüksége? – kérdezte Garan.

– Szeretnék magammal vinni négy kezeslábást – mondtam.

– Akkor azokat is kikészíttetem.

– Igazán kedves. Egyébként arra gondoltam, hogy legjobb volna most mindjárt találkozni a kapitányokkal – mondtam.

– Mivel úgy illik, hogy lássák egymás arcát, a bardán zónában az egyik helyiséget kettéválasztattam egy átlátszó energialemezzel, s az egyik oldalra betettem egy földi levegőt előállító kis hordozható gépet. Így senkinek sem kell majd maszkot viselnie. Minthogy az energialemez a hangot is átengedi, nem fog észrevenni semmit. De vigyázzon, nehogy kezét akarjon velük fogni, mert beütné magát a láthatatlan válaszfalba! – magyarázta Garan. – Persze, koccintani sem fognak tudni.

– Nagyszerű! – jegyeztem meg. – Ön mindenre gondol. Egyébként mennyi idő múlva indulhat a két csatahajó? – kérdeztem.

– A Kaleng akár azonnal, a Sagant viszont még fel kell tankolni. Ha egyszerre hagyják el az űrállomást, körülbelül tíz óra múlva Föld körüli pályán lehetnek – felelte Garan, és elindult az ajtó felé.

Megfogtam a maszkomat, és utánaeredtem. A zsilip túlsó oldalán, a bardán zónában a dokkok felé vettük utunkat. Hamarosan egy vasajtóhoz értünk.

– Itt menjen be! – mondta Garan. – Odabent már földi a levegő, nyugodtan leveheti a maszkját.

– Köszönöm – feleltem, és kinyitottam az ajtót.

Félve levettem a maszkomat az aránylag kis helyiségben. Bár rögtön észrevettem az energia-lemez kékes fényének vibrálását, tisztán láttam a túloldalon helyet foglaló két kapitányt. Elegáns, sötétkék egyenruhájukra kitűzték az összes kitüntetésüket. Amikor megláttak, azonnal felálltak, és széttárt karral ők is földig hajoltak. Mind a ketten elég magasak voltak.

– Vogman vagyok – mondta a koromfekete hajú.

– Gostor vagyok – mondta a másik, akinek éppen olyan finom vonásai és szőke haja volt, mint Garannak. De hogy férfi volt-e, vagy nő, azt nem tudtam.

– Mindkettőjüket üdvözlöm – mondtam, s meghajoltam. – Steve Tanner vagyok. Örülök, hogy megismerhetem önöket.

– Már hallottunk önről – szólt Gostor. – A bizottságtól tudjuk, hogy ön lett az admirálisunk.

– Miben lehetünk a szolgálatára? – kérdezte Vogman.

– Mondják meg a tisztjeiknek, hogy amikor kiadok valamilyen parancsot, azt azonnal teljesítse az ügyeletes! Nem akarom azzal vesztegetni az időt, hogy megvárjam, amíg szólnak önöknek.

– Értettük – felelte Gostor.

– Továbbá mondják meg a rádiósuknak, hogy örökítsék meg minden szavamat! Ha valami miatt félbeszakadnak a tárgyalások, a bizottság tudni fogja, meddig jutottam – mondtam.

– Igenis – felelte Gostor.

– Mennyi időbe telik, amíg feltankolják a Sagant? – kérdeztem.

– Egy óra – válaszolta Gostor.

– Nagyszerű – feleltem. – Akkor a Kaleng azonnal induljon, a Sagan pedig akkor, amikor befejezték a tankolást! Én majd a Sagan egyik Molianjával megyek.

– Melyik pilótának szóljunk? – kérdezte Gostor.

– Kordálnak. Őt már ismerem. Mihelyt megérkezem a Földre, jelentkezem.

– Várni fogjuk az üzenetét – szólt Vogman.

– Szerencés utat – mondtam, s meghajoltam.

Miután elkészönt a két kapitány, felvettem a maszkomat, és elindultam kifelé. Garan a folyosón várt.

– Minden rendben? Mikor indulnak? – kérdezte.

– A Kaleng most rögtön, a Sagan egy óra múlva, én viszont előbb lefekszem egy kicsit pihenni. Mihelyt felébredtem, telefonálok. Remélem, addigra elkészül minden, amit kértem. Akkor viszont rögtön útnak indulok a Sagan egyik Molianjával. Kordal lesz a pilótám – mondtam.

– Értettem – válaszolta.

Garan a szobáig kísért, nehogy eltévedjek a folyosókon. Mielőtt lefeküdtem, még egyszer átnéztem a holmimat, mert az előbb nem találtam a V alakú gyűrűmet. Pedig úgy emlékeztem, hogy Jubában az ingem zsebébe dugtam. Az összejövetel előtt ugyanis le szoktam venni, nehogy bevágja a gyűrű éles szélé az ujjamat a gyakori kézfogások során. Azonban hiába kerestem, nem találtam. Sajnáltam, hogy elveszett, mert igen szép emlékek fűződtek hozzá.

Első ENSZ-megbízatásom Libériába, abba az országba szölt, amelyet 1849-ben alapítottak a felszabadított amerikai rabszolgák. A nyugat-afrikai autópálya tervezési munkálatait készítettem elő, bár az út aztán nem épült meg. Rögtön az első héten a többi szakértővel együtt nekem is el kellett mennem az elnöki palotában rendezett koktélpártira. Szerettem volna minél korábban távozni, hogy a monroviai mulatók jobbnál jobb dzsesszzenekarait hallgathassam inkább. Tervem azonban nem sikerült, mert megkértek, hogy ugorjak be valaki helyett bridzsezni egy elképesztően terebélyes fekete asszonysággal. Miután a remek lapjárásnak köszönhetően lehengetük ellenfeleinket, megtudtam, hogy partnerem az elnök elsőszámú felesége s állítólag a tulajdonképpeni uralkodó. Ettől kezdve szerdánként megjelent a limuzin, s nekem mennem kellett a palotába bridzsezni. Cserébe viszont őfelsége intézkedett, hogy a munkámban ne legyen semmiféle fennakadás. El is terjedt gyorsan a hír, hogy én a leghetlenebb feladatokat is megoldom. Szerződéselem lejártakor az elnök és felesége ünnepélyes keretek között átnyújtotta a személyi szabadság szimbólumát, a felszabadított rabszolgák és leszármazottaik által viselt V alakú gyűrűt, amelyre rátettek egy jókora fekete zafírt, hogy páratlan legyen az egész világon.

Nem tudom, meddig aludtam, de ijesztő álmaim miatt nem pihentem ki magamat.

– Biztosan azért, mert izgatott vagyok a közeli hazatérés miatt – gondoltam, miközben megnyomtam a fejem felett lévő házitelefon zöld gombját.

Hamarosan belépett a szobámba Garan.

– Már azt hittem, hogy valami baja van, olyan sokáig aludt – mondta. – Itt a barna kabát és a kezitáská, benne negyven aranylemez, négy fekete kezeslábas, meg tartalékba egy fehér, valamint a piperecikkek.

– Nagyon szépen köszönöm – mondtam, s belenéztem a táskába. Minden a legnagyobb rendben volt.

– A két csatahajó már elindult, Kordal pedig várja az indulási parancsot – mondta Garan.

– Mindjárt mehetünk, csak összecsomagolok – mondtam.

– Kint megvárom – mondta Garan.

Az órám láttam, hogy Torontóban éppen szombat délelőtt van. Gyorsan kiszámítottam, hogy ha maximális sebességgel megy a Molian, éjfél körül érek oda, s addigra a két csatahajó is beáll a Föld körüli pályára.

– Minthogy az emberek olyankor még vagy mulatnak, vagy már alszanak, nem kell attól félnem, hogy meglátják, amint leszálok – állapítottam meg.

Mivel az egyik lábam nagyobb lett az operáció során, rövid gondolkodás után úgy határoztam, hogy a Földön is magamon hagyom a kezeslábast, hiszen az alsó vége egyben tökéletes

lábbeli volt. Megérkezésem után nem akartam azzal vesztegetni az időt, hogy kényelmes cipőt keressek magamnak az üzletekben, hiszen már azelőtt is mindig nagyon nehezen találtam megfelelőt. Ezért a régit otthagytam az ágy mellett, a többi holmimat viszont betettem a kényeztetésébe, majd kimentem a folyosóra. Garán türelmesen várakozott.

– Mehetünk – mondtam.

– Vigyázzon magára! – mondta búcsúzóul a dokknál, majd ő is földig hajolt.

– Igyekszem – válaszoltam, s ezzel beszálltam a Molianba.

Kordal és a négy főből álló személyzet már benn várt. Gyorsan elfoglaltam az egyetlen szabadon maradt ülést a kapitány és a másodpilóta között.

– Nem hittem volna, hogy ilyen hamar találkozunk – fordult Kordal felém. – Irány a Föld! – adta ki a parancsot.

Furcsa érzés volt közelről látni egy repülő csészéaljat, tudni, hogy hamarosan viszontlátom azt a bolygót, ahonnan származom. A hosszú út alatt a személyzet aludt, én azonban ébren akartam tölteni a több mint kilenc órát. Mivel olvasnivalóm nem volt, a fülhallgató bardán kínálatára pedig nem voltam kíváncsi, elismételtem magamban a tervemet.

– Nemsokára kiderül, mi lesz belőle. Mindenesetre szerencsés vagyok – állapítottam meg. – Mások belehalnak az autóbalesetükbe, vagy egy életre megnyomorodnak tőle. Engem viszont megmentettek az üremlerek, sőt megbíztak valamivel, s ha sikerül teljesíteni a kérésüket, a kilátásba helyezett jutalom minden bizonnyal elegendő lesz ahhoz, hogy kényelemben és nyugalomban éljem le hátralévő életemet. Vajon mivel érdemeltem ki ezt a hallatlan szerencsét? – kérdeztem magamtól. – Akik hisznek a reinkarnációban, azt mondanák, hogy az előző életemben végrehajtott jó cselekedeteimmel. De vajon nem lehet, hogy csak a sors szeszélye folytán lettem hirtelen ilyen szerencsés, és egyszer majd még meg kell fizetnem érte?

Töprengésemet Kordal szakította félbe, amikor elértük a Föld körüli pályát.

– Mindkét csatahajó elfoglalta helyét a Föld két áttellenes pontján. Ellenőriztem őket – mondta. – Merre tovább?

– Pillanat – válaszoltam, miközben karórámon megnyomtam a piros meg a sárga gombot, és bementem a miniatűr mikrofonba annak az elővárosnak a nevére, amelyben Toronto nemzetközi repülőtere volt. Az egyszerűség kedvéért mindjárt begépeltem az előttem lévő komputerbe a koordinátákat. – Persze, ne a repülőtéren szálljon le, hanem valamilyen félreeső helyen!

Kordal bólintott, majd zuhanórepülésben megkezdte a Föld légterébe való belépést. A gravitáció érezhetően erősödött.

– Baj van. A szenzor jelzi, hogy a repülőtéren radar érzékelt bennünket, és a kezelő akar valamit – mondta Kordal.

– Majd beszélek vele – mondtam.

– És mit fog mondani? – kérdezte.

– Az igazat. Hogy egy másik bolygóról származó, Molian típusú űrhajó szeretne leszállni – mondtam.

– Gondolja, hogy elhinnék? – kérdezte Kordal. – Többször is megkértük már a Bardániában élő embereket, hogy valamelyik jöjjön velünk, és magyarázza meg a forgalomirányítónak, kik vagyunk. Az irányító központban azonban meg voltak győződve, hogy kábítószercsempészek

vagyunk, s felküldték az F-18-as vadászgépeket. Azok persze rögtön lőni kezdtek. Most látom, hogy kettő máris felszállt. A megadott koordinátáknál fognak bennünket utolérni.

– Más gépet nem lát a közelben? – kérdeztem, mert eszembe jutott valami.

– Egy forgalmi gép érkezik kelet felől – szólt Kordal.

– Mennyire tudja megközelíteni? – kérdeztem.

– Amennyire kell – jött a magabiztos válasz. – De ha nem akarom a Moliant veszélybe sodorni, csak tíz-tizenöt centire. Ha a két gép közé helyezett húzószalagot összekötöm a nulla feszültségre beállított navigációs komputerrel, hozzá sem kell nyúlnom a kormányhoz.

– Nagyszerű. A radar csak egy gépet fog érzékelni, s a vadászpilóták nem fogják tudni, hova lettünk – mondtam. – Maradjon a forgalmi gép fölött a kifutópálya végéig, onnan viszont gyorsan menjen tovább az egyik szálloda parkolójába, hogy kiszállhassak!

– A forgalmi gép kapitánya ugyan nem fog észrevenni semmit, a toronyból azonban meg fognak bennünket látni – aggályoskodott Kordal.

– Azok ott először majd azt hiszik, hogy káprázik a szemük, s mire észbe kapnak, önök már hetedhét határon túl lesznek. Kizárt dolog, hogy az F-18-asok utolérjék a Moliant – mondtam.

– Értettem – mondta Kordal, és átkapcsolt kézi irányításra.

Pár perc múlva már a forgalmi gép fölött voltunk. A két vadászpilóta radarján nyilván nyomunk veszett, mert nem követtek többé bennünket. A kifutópálya végén Kordal gázt adott, és a kis Molian, mint egy csikó, nekirugaszkodott.

– Ott szálljon le! – mutattam az Excelsior Hotel hátsó parkolójára.

Teljesen hangtalanul értünk földet. A kezeslábasra rávettem a kabátot, elbúcsúztam a személyzettől, és táskámmal a kezemben gyorsan kisétáltam az úrhajóból. Megvártam, amíg Kordal felszáll, aztán bementem a szállodába, hogy kivegyek egy szobát. A portás ugyan kissé furcsán nézett rám, amikor meglátta a kabát alól kikandikáló fehér öltözékemet, de nem szólt egy szót sem. A nemzetközi repülőtér közelében annyiféle ember fordul meg a világ legkülönbözőbb tájáról, hogy nem csodálkozott semmin.

– Szudánban ilyenkor harminc fok meleg van – jegyeztem meg. – Még szerencse, hogy csak pár napig kell itt maradnom.

– Jó éjszakát – mondta a portás, miközben átnyújtotta a 613-as szoba kulcsát.

Mielőtt bármit csináltam volna, a kommunikátoron keresztül jeleztem a Sagan ügyeletes tisztjének, hogy szerencsésen megérkeztem.

– Egyébként Kordalék már itt is vannak – hallottam.

Megnyugodva lezuhanyoztam, és felhozattam egy hatalmas adag hidegtálat. Éjfél már elmúlt, mire megvacsoráztam. Tudtam, hogy ilyenkor nem telefonálhatok a barátomnak. Egyébként is szombat reggeltől hétfő délelőttig el szokott menni horgászni. Elhatároztam tehát, hogy kipihenem magam.

Vasárnap reggel nem aludtam sokáig, mert megint igen zavaros, ámbár ezúttal inkább nevetséges álmaim voltak. Egy bikaviadalon megkértek, hogy ugorjak be a torreádor helyett, akinek hasmenése van. Mielőtt azonban odaért volna hozzám a bika, szerencsére felébredtem, s már hétkor felkeltem. Pompás reggelit hozattam a szobámba, utána megborotválok, lezuhanyoztam, majd végignyúltam az ágyon, és bekapcsoltam a televíziót, hogy megnézzem a híreket. Aztán felvettem a fekete kezeslábast, arra a Bardániában kitisztított nadrágomat, majd lementem a hallba. Feltűnés nélkül körbesétáltam, hogy kiderítsem, hol van olyan kijárat,

amelyhez a liftből kiszállva úgy lehet eljutni, hogy közben ne kelljen a hallon áthaladva elmenni a kíváncsiszkodó szállodai alkalmazottak előtt. Találtam egyet, amely legnagyobb öröömre egyenesen a hátsó parkolóba vezetett. Erre azért volt szükség, mert innen akartam visszarepülni Kordallal a két úrcsatahajó közül valamelyikre. Utána a hallban vettem néhány napilapot, majd a szobámban végigböngésztem a világ híreit. Megállapítottam, hogy semmi rendkívüli nem történt az utóbbi időben, hacsak a pusztító árvizeket, szélviharokat, sztrájkokat, lövöldözéseket, robbantásokat, sikkasztásokat nem tekinti valaki annak.

Mivel attól féltem, hogy ebben az étterméről híres szállodában esetleg összeakadok egy ismerőssel, tizenegy óra tájban összecsomagoltam, a portán kifizettem a számlámat, majd taxival elmentem az egyik olcsó tóparti motelbe, ahol ilyenkor késő ősszel legfeljebb kamionsofőrök szoktak megszállni egy-egy éjszakára.

Gyorsan elfoglaltam a szobámat, majd elmentem a legközelebbi áruházba, hogy elfogadható legyen a megjelenésem. Vettem egy könnyű fekete nadrágot, egy sötétszürke sportzakót meg egy fehér pulóvert. Arra gondoltam, hogy akár a fekete, akár a fehér kezeslábast veszem alájuk, ezekben jól fogok mutatni.

– Legfeljebb valaki azt hiszi, hogy rockzenész vagy tévébemondó vagyok – mondtam magamban. – A lényeg, hogy ne lójak ki a sorból, és senkinek se tűnjek fel.

Miután megebédeltem egy kínai vendéglőben, a szomszédos moziban megnéztem egy akciófilmet. Amikor kijöttem, úgy éreztem, hogy a fülsiketítő láрма teljesen kitisztította a hallójárataimat. Már sötét volt, amikor visszaértem a motelbe. Ezúttal jól aludtam, mert romantikus álmaim voltak. A hölgy arcát ugyan nem láttam, csak királynői termetét és hosszú, barna haját, így nem tudom, ki lehetett.

Hétfőn reggel első dolgom volt elmenni a közlekedésügyi minisztérium legközelebbi ki- rendeltségébe, hogy a régi alapján új jogosítványt kérjek. Új lakcímnak a motel címét írtam be az úrlapra, persze a motel neve nélkül. A hivatalnok szó nélkül elfogadta. Nem akartam ugyanis olyan igazolványt tartani magamnál, amelyen a régi címem volt, mert nem tudtam, hogy az autóbaleset miatt nem nyilvánítottak-e máris halottnak.

Miután láttam, hogy eddig simán ment minden, eladtam tíz kis aranylemezt a pénzváltóban. Majdnem négyezer dollárt kaptam értük utazási csekkekben. Ezekkel rögtön átmentem a bankba, hogy számlát nyissak, és kérjek egy Visa kártyát. Bár a régi ott lapult a zsebemben, nem akartam használni, mert féltem, hogy máris bevonták, ha azt hiszik, hogy már nem élek. Miután ez is simán lezajlott, megnyugodtam. Sikerült a személyazonosságomat igazoló két legfontosabb okmány beszerzése.

Ebéd után visszatértem a motelbe, és a telefonkönyvből kikerestem a Toronto Herald számát, hogy végre beszélhesek a barátommal. Egyetemista korunkban közös albérletben laktunk, és azóta is tartottuk egymással a kapcsolatot. Rendszeresen leveleztünk, sőt akárhova kaptam szerződést, mindenütt meglátogatott. Szóval testi-lelki jó barátok voltunk.

– Itt a Toronto Herald szerkesztősége. Miben segíthetek? – kérdezte elbűvölő hangján a jól ismert hölgy.

Ha nem lett volna a mérete széltében-hosszában egyforma, már rég beleszerettem volna.

– Fred Gordon szerkesztő úrral szeretnék beszélni – mondtam, noha a barátom csak rovatvezető volt, de szerettem az embereknek magasabb rangot adni, mint ami megillette őket.

– Mindjárt kapcsolom – jött a válasz.

– Itt Fred Gordon.

– Steve vagyok.

- Kicsoda?
- Steve Tanner, a barátod – mondtam.
- Az nem lehet. Épp tegnap volt a temetése.
- És a koporsóban ott volt a hullája? – kérdeztem.
- Nem. Még Afrikában elhamvasztották – mondta Fred.
- Egy urnába bárkinek a hamvait beletehették – mondtam. – Hidd el, hogy én vagyok az, a barátod!
- A hang ugyan kezd ismerős lenni, de az egész olyan hihetetlen – válaszolta Fred elbizonytalanodva.
- Tudod mit? – jutott hirtelen eszembe. – Kérdezz valamit, amire csak én tudom a helyes választ.
- Rendben. Milyen tetoválás van rajtam? – szólalt meg Fred rövid szünet után.
- Egy piros rózsza, még hozzá a bal fenekeden. Egyszer társaságban nagyon berúgtál, s egy Annuska nevű magyar lány rábeszélte, hogy te is tetováltass magadra olyan piros rózsát, mint amilyen neki volt a formás fenekén – válaszoltam.
- Így igaz. De a rózsát mindenki láthatta, akivel együtt száunáztam – mondta Fred döbbenet, majd még bizonytalanabb hangon folytatta. – Mit csináltunk a diplomaosztás napján?
- Először megvacsoráztunk a Csárda nevű vendéglőben, majd elmentünk a Dzsungel nevű bárba – mondtam.
- És utána? – faggatott Fred.
- Most mondjam el részletesen, hogy mi történt közted, köztem meg a Christine nevű német stewardess között? – kérdeztem.
- Akármilyen hihetetlennek tűnik, el kell hinnem, hogy a temetés körül valami nincs rendben, mert ezekről a dolgokról tényleg csak te tudtál. Ezek szerint mégsem haltál meg? – kérdezte Fred.
- Persze, hogy nem, de ez egyelőre maradjon titokban! – kértem.
- Miért?
- Majd személyesen elmondom. Mondd, segítenél?
- Mennyi pénz kell? – kérdezte Fred.
- Kértem én valaha kölcsön tőled egy fillért is? – kérdeztem vissza.
- Tényleg nem – ismerte el Fred.
- Másról van szó. Sokkal fontosabb dologról – mondtam.
- Csak nem kerültél bajba valami nő miatt? – faggatott Fred.
- Ugyan már. Személyesen szeretnék veled találkozni. Mikor érsz rá? – kérdeztem.
- Sürgős? – kérdezte Fred.
- Eléggé.
- Jól van – mondta Fred. – Honnan beszélsz?
- A Trillium Motelből – válaszoltam.

– Az hol van? – kérdezte Fred.

– A Queen Elizabeth autópályán gyere a Dixie úti kijáratig! Onnan menj le egészen a Lakeshore rakpartig! A sarkon majd látsz egy autókereskedőt. Ott fordulj jobbra! A második épület lesz a motel. A 14-es szobában várlak – magyaráztam.

– Fél óra múlva ott leszek. Azért örülök, hogy mégsem haltál meg – mondta Fred.

– Én is – mondtam, és letettem a kagylót.

Fred egyszerre végezte el az angol irodalom szakot és az újságíró-iskolát. Hamar rájött, hogy akár van tehetsége, akár nincs, az érvényesüléshez szerencse is kell. Este egy főiskolán tanított, hogy legyen miből megélnie, közben pedig a Toronto Heraldnál volt fizetés nélküli gyakornok. Arra gondolt, hogy ha fél év múlva sem szerződtek, akkor lemond az újságírásról, és tanár marad. Csodák csodája, három hónap múlva már teljes fizetéssel alkalmazták, mert a politikusok veséjébe látott. Szinte minden fontos eseményt megjósolt, előre tudta, ki hogyan fog reagálni. Rendszeresen kikezdte a politikusokat közérthető stílusban írt, remekül szórakoztató cikkeiben. Ügyelt azonban rá, hogy addig ne írjon le egy sort sem, amíg minden kétséget kizáróan nem biztos valaminek az igaz voltában. Félték is tőle a politikusok.

Pontosan fél óra múlva megérkezett. Ahogy belépett a szobába, a nyakamba borult.

– Te vén gazember! Azt hittem, hogy tényleg meghaltál. Mesélj, mi történt? – szólt Fred, miközben leült az egyetlen kényelmes fotelba.

– Kitől hallottad, hogy meghaltam? – kérdeztem, s közben végigfeküdtem az ágyon.

– Múlt vasárnap felhívott Laci öcséd, és közölte, hogy autóbaleset áldozata lettél. Állítólag rettenetesen szétroncsolódtál, ráadásul a hiénák már majdnem felfalták a holttestedet, mire megtaláltak. A gyűrűd alapján azonosítottak – kezdte Fred.

– Ezek szerint a gyűrű kigurult a zsebemből, s ott maradt, amikor a bardánok betettek az úrhajójukba – villant át az agyamon.

– Ezek után az ENSZ-képviselőt a családot engedélyével helyben elhamvasztattott, majd elküldte az urnát. Mire két nap múlva ideért, minden elő lett készítve. Én írtam a gyászjelentést meg a búcsúbeszédet, apád szervezte a temetést. Minden pontosan úgy történt, ahogy még régen kérted. Nem volt semmi felhajtás, csak a család meg én voltunk jelen – mondta Fred.

– Kifizették az életbiztosításaimat? – kérdeztem.

– Még egyiket sem. Az ENSZ állítólag egy-két hét múlva küldi a csekket. A biztosító viszont addig nem hajlandó fizetni, amíg a kanadai követség nem igazolja, hogy a szudáni halotti bizonyítvány valódi. A kanadai hatóságok is csak akkor adnak papírt arról, hogy meghaltál, ha megjön az igazolás – magyarázta Fred.

– Ahogy azokat ismerem, addigra tényleg meghalok, mire ideér – mondtam.

– Apádnak telefonáltál? – kérdezte Fred.

– Még nem. Csak te tudod, hogy élek. Ha meghalod, milyen nagy fába vágtam a fejszémet, meg fogsz érteni – válaszoltam.

– Ne legyél olyan lelketlen! Te voltál a kedvence – mondta Fred.

– Ezen még gondolkodom. Előbb hadd mondjam el, hogy mi történt velem – vágtam közbe.

– Csak nem vittek el a Mars-lakók? – nevetett Fred.

– De bizony – mondtam.

- Ne hülyéskedj! Azt akarod mondani, hogy üremberek vannak a dologban? – hitetlenkedett Fred.
 - Igen – feleltem, és nagy vonalakban elmeséltem az elmúlt napok eseményeit, majd a végén kibújtam a kezeslábasból.
 - Hát elég furán nézel ki, az biztos. De ne is haragudj, a lábad például valamilyen bőrbetegségtől is megfeketedhetett volna – jegyezte meg Fred.
 - Sejtettem, hogy nem fogod elhinni. Bebizonyítsam, hogy vannak üremberek? – kérdeztem, miközben felöltöztem.
 - Hát, ha tudod – mondta Fred kételkedve.
 - Csak egy szavamba kerül, és olyan pusztítást végeznek, hogy az felér egy atomrobbantással vagy egy hatalmas földrengéssel. Az egész világ felfigyel majd – mondtam.
 - Nem lehetne valamilyen feltűnő, de békés megoldást találni? – kérdezte Fred.
 - Azt szoktad mondani, hogy az emberek a katasztrófára figyelnek oda leginkább.
 - Jó, jó. De nem szeretem a fölösleges öldöklést.
 - Tudod mit? Szétlövetek az üremberekkel egy szobrot valamelyik parkban – javasoltam.
 - Melyiket? – kérdezte Fred.
 - Dönts el te! Ha én választom ki, még a végén azt mondod, hogy előre odakészítettem egy bombát, és távirányítóval felrobbantottam – feleltem.
 - Igazad van – mondta Fred, majd kis szünet után folytatta. – Nem messze innen van egy park. A nyáron felállítottak benne egy úgynevezett modern szobrot. A környékbeliek nemcsak a témája miatt vannak megbotránkozva, hanem azért is, mert a város egy vagyont fizetett érte az alkotónak. Ha tönkreteszed, senki nem fogja megsíratni.
 - Nagyszerű. Máris indulhatunk. Ilyen hidegben, sötétedés után úgy sincs ott már senki. Onnan majd felszóllok az egyik úrhajó ügyeletes tisztjének, hogy lőjék szét a szobrot – mondtam.
 - Így már mindjárt más – mondta Fred, de hangján érződött, hogy nem tart normálisnak.
- Fred autójával hamar odaértünk. A park bejáratánál hagytuk a kocsit, majd elgyalogoltunk a szoborig.
- Tényleg szörnyű. Csodálom, hogy eddig még senki nem tett benne kárt – állapítottam meg, majd ujjammal megkerestem a gyöngyszemnyi szilikont a bal karomon, hogy bekapcsoljam a fordítógépet, amelyet akkor kapcsoltam ki, amikor leszállt velem a Molian. – Steve Tanner hívja az ügyeletes tisztet. Vétel – mondtam.
 - Itt a Kaleng ügyeletes tisztje. Vétel – hallottam a kommunikátor segítségével.
 - Mennyi ideig lesz még szolgálatban? – kérdeztem.
 - Egy óra négy percig – jött a válasz.
 - Pompás. Akkor bőven van időnk. Keressen meg a teleszkóppal! – mondtam.
 - Igenis – hallottam.
 - A kőalakzatot is látja? – kérdeztem.
 - Látom.

– Pontosán két perc múlva célozzák meg a HAL-C.12-es ágyúval, és 0.08 másodpercig tüzeljenek! – adtam ki a parancsot.

– Értettem – jött a válasz.

– Gyere, szaladjunk gyorsan! – mondtam Frednek. – Nehogy valami bajod essen.

– Miért? – kérdezte futás közben.

– Mert mindjárt a levegőbe repül a szobor, és nem akarom, hogy megsebesülj – mondtam.

– Magadat talán nem félted? – kérdezte.

– Engem megvédene az energiapajzs – feleltem.

Fred hallgatásából rájöttem, hogy jobbnak látja, ha nem ellenkezik, s inkább megvárja a dolog végét, hátha kiderül, hogy mégsem vagyok bolond. Alighogy megálltunk, a lézersugár egy szempillantás alatt porrá zúzta a szobrot. Fred kővé dermedt rémületében.

– Most már hiszel nekem? – kérdeztem.

Szó nélkül bólintott.

– Steve Tanner hívja a Kaleng ügyeletes tisztjét. Remek lövés volt. Köszönöm. Vége.

Fred még mindig nem tért teljesen magához.

– Most menjünk szépen vissza a motelbe, és beszéljük meg a haditervet! Akarod, hogy én vezessek? – kérdeztem.

– Ugyan, dehogy. Egyébként elképesztő volt. Életemben nem ijedtem meg még ennyire. Úgy látszik, mégis igazat mondtál – szólalt meg végre.

A motel felé menet hallgattam. Tudtam, hogy a barátom lelki egyensúlya akkor áll helyre a leggyorsabban, ha nem beszélnek hozzá. Amikor megláttam a két szirénázó rendőrautót és a három tűzoltókocsit velünk szembe jönni, rögtön eszembe jutott, hogy valaki máris értesítette őket.

– Vajon kit okolnak majd a szobor megsemmisítésével az illetékesek? – tűnődtem.

8. FEJEZET

Ahogy beléptünk a motelszobába, Fred leroskadt a fotelba, én meg az ágyra.

– Kérsz egy kicsit? – s már nyúltam is a whiskys üveg után, amely ott állt az éjjeliszekrényen.

– Még kérned? Ilyen állapotban muszáj inni valamit – mondta, s odaadta az egyik poharat az asztalról.

– Helyreállt a lelki egyensúlyod? – kérdeztem, miután lehajtotta a whiskyt.

– Nagyjából – felelte Fred. – A telefonban nem akartad megmondani, hogy miben kellene segítenem. Nos, miről van szó?

– Megígértem az üreembereknek, hogy személyesen tolmácsolom kérésüket a nagyhatalmak államfőinek – feleltem.

– Megbolondultál? Bajba akarod keverni magad?

– Jaj, látom, hogy nem érted az egészszet – mondtam. – Először is valamivel illik meghálálni, hogy megmentették az életemet. Másrészt pedig olyan sajnálatraméltóak szerencsétlenek.

– Mégis mit akarnak? Elárulnád végre?

– Emberi génekre van szükségük – válaszoltam.

– Ezt komolyan mondd? – kérdezte döbbenten Fred.

– Nem kérik ingyen – érveltem.

– És minek az nekik?

– Valami miatt túl gyorsan megöregszenek, s féltő, hogy hamarosan kihalnak, ha nem állítják meg a folyamatot – magyaráztam.

– S neked mi közöd van az egészhez? – méltatlankodott Fred.

– Azt ígérték, hogy cserébe elárulják a daganatos megbetegedések gyógy módját. Arra gondoltam, hogy így nemcsak rajtuk segíthetnék, hanem az emberiségen is – hangoztattam.

– Aha, most már kezdem érteni – mondta Fred. – Nem vagy te olyan hülye, mint amilyennek látszol.

– Kösz. Egyébként az üreemberek világosan értésekre adták, hogy ha szép szóval nem megy a dolog, erőszakhoz folyamodnak, s akkor itt kő kövön nem marad. Láttad, mit csináltak a szoborral, nem? – tettem hozzá, gondosan elhallgatva, hogyan akarnak hozzájutni a génekhez.

– Tudod mit? Holnap írok egy cikket rólad meg az üreembereidről. Az lesz a címe, hogy „Az emberiség megmentője”, vagy inkább „Aki megmenti az egész világot” – lelkesedett Fred.

– Isten ments! – tiltakoztam.

– Miért? Mit akarsz csinálni? – kérdezte Fred.

– Egyelőre tartsuk titokban a dolgot! Nem mindenki helyesli a genetikai kutatásokat. Bizonyos csoportok pedig egyenesen fel lennének háborodva, ha megtudnák, hogy idegenek akarnak kísérletezni a génjeinkkel. Emlékezz csak vissza, mekkora vita támadt, amikor a kutatók létrehozták egy nyavalyás birka hasonmását!

– Ne is folytasd! Én is írtam róla – szakított félbe Fred. – Megértelek, bár nem adok neked igazat. Szóval, ha nem azt akarod, hogy megírjam, mi történt veled, akkor hogyan segítek?

- Hozz össze Carltonnal egy koktélpartin! – mondtam.
- Kivel? – hördült fel Fred.
- Jól hallottad. Carltonnal, a miniszterelnökkel.
- Másokkal ne? – kérdezte olyan hangon, mint aki nem hisz a fülének. – A dalai lámával nem akarsz találkozni?
- Te mindenkit ismersz – próbáltam megnyugtatni.
- Tudod, milyen nehéz lesz ezt megszervezni? Egyébként pedig, ha szabad kérdeznem, mi a fenét akarsz neki mondani? Az ilyesmi nemcsak Kanadára tartozik, hanem az egész világra. Az ENSZ Biztonsági Tanácsához vagy a Közgyűléshez kellene fordulnod – magyarázta Fred.
- Már ne is haragudj, de te komolyan azt gondolod, hogy az ENSZ intézkedne ez ügyben? – kérdeztem.
- Miért ne?
- Amióta náluk dolgozom, hányszor de hányszor mondtad te magad is, hogy az ENSZ tipikus sóhivatal. Ez alatt a tizenöt év alatt egyszer sem tapasztaltam, hogy bármit is gyorsan elintéztek volna. Álmomban sem jutna eszembe erre a vízfejű óriásra bízni a dolgot – mondtam.
- Igazad van, de szerintem ebben az esetben mégis csak velük kellene először beszélned – próbált meggyőzni Fred.
- Velük? Hogyan? Ahhoz be kellene jutnom a főtitkárhoz. Viszont a főosztályvezetőm szobájából egyenesen a kórházba vinnének, mert amikor meghallanák, hogy miről van szó, azt hinnék, hogy az agyamra ment a malária, és mepaquin injekciókúrára fognának – feleltem remélve, hogy előbb vagy utóbb mégiscsak sikerül meggyőzőnöm Fredet.
- Ha viszont összehoználak Carltonnal, akkor rajta keresztül eljuthatnál a nagyhatalmak vezetőihez, és zárt ajtók mögött előadhatnád az üremberek kérését – mondta.
- Na, végre megértetted, miről van szó.
- Igazad van. Ha kitudódna a dolog, az emberi jogok aktivistái akkora lármát csapnának, hogy egyetlen államfő sem merne tárgyalni veled az üremberek gondjáról. Ők viszont könyörtelenül megszállnák a Földet, s ki tudja, mit művelnének itt. Akkor pedig már késő lenne tárgyalásokba bocsátkozni – szögezte le Fred.
- Tehát számíthatok a segítségedre? – kérdeztem.
- Nem hagyom cserben a legjobb barátomat – jelentette ki Fred ünnepélyesen.
- Köszönöm – mondtam megkönnyebbülten. – Szóval, arra gondoltam, hogy ha meg tudom győzni Carltont, majd megkérem, hogy hívja meg vadászni Kuriakint, Westont meg a japán miniszterelnököt, s akkor egyszerre adom át a négy államfőnek az üzenetet. Remélem, sikerül rávennem őket, hogy teljesítsék az üremberek kívánságát.
- A japán miniszterelnökről tegyél le, mert valamilyen szexbotrány miatt le kell mondania, s nem hiszem, hogy az utóda most otthagyná az országot – szökött Fred.
- Legfeljebb nem lesznek ferde szemű üreemberkék – feleltem.
- Egyébként tegyük fel, hogy a kanadaiakkal, az amerikaiakkal meg az oroszokkal csak-csak megegyezel. De mi lesz a többi országgal? – kérdezte Fred.
- Az üreembereket a világ többi része nem érdekli – válaszoltam röviden.

– Kérhetek valamit? – szólta Fred. – Becsületszavamat adom, hogy csak azt írom meg, amit jóváhagysz, viszont cserébe ígérd meg, hogy más újságíróval nem állsz szóba, és erről a témáról Carlton sem nyilatkozhat másnak.

– Ez magától értetődik – feleltem.

– Akkor most szedd össze a holmidat, és menjünk! – mondta Fred.

– Hova?

– Elviszlek egy tisztességes szállodába, vagy ha annyira takarékoskodsz, nálam is lakhatsz. De ne maradj ebben a vacak kis szobában!

– Rendes tőled, hogy ennyire törödsz velem, de nem lehet. Az első éjszakát az Excelsior Hotelben töltöttem, de ott akkora a forgalom, hogy féltem, összefutok valamelyik ismerősömmel. Nálad is megtörténhet, hogy váratlanul beállít az öcsém. Rögtön kiderülne, hogy mégsem haltam meg, s túl azon, hogy magyarázkodhatnék, ki tudja, milyen bonyodalom lenne a dologból.

– Szóval azt akard, hogy gyászoljanak? – kérdezte Fred tünődve.

– Egyelőre igen – feleltem.

– Akkor én sem árulom el senkinek, hogy mégis életben maradtál – ígérte Fred. – Ami pedig a kérésedet illeti, igyekszem minél gyorsabban kideríteni, hogy hol és mikor találkozhatnál Carltonnal. Majd felhívlak.

Miután Fred elment, telefonon rendeltem egy pizzát. Nem kellett sokat várnom, hamarosan megérkezett a fiatalember a forró papírdobozzal. Gyorsan kifizettem, és mindjárt hozzáláttam az evéshez. Közben bekapcsoltam a tévét, de nem találtam semmit, ami érdekelt volna. Ezért azon gondolkodtam, hogy mi lenne a legcélszerűbb időöltés az elkövetkező napokban.

Hirtelen eszembe jutott, hogy érdemes volna alaposan begyakoroltatni az űrflottával bizonyos műveleteket, hátha később szükség lesz rájuk, ha például valamelyik államfő kukacoskodik, és további bizonyítékokat kér arra vonatkozóan, hogy valóban az űremberek megbízásából tárgyalok-e vele. Tudtam viszont, hogy ehhez kissé át kellene alakítani a csatahajókhoz tartozó két-két Moliant.

Bekapcsoltam a fordítógépemet, majd megszólaltam:

– Tanner hívja a csatahajót. Vétel.

– A Kaleng ügyeletes tisztje jelentkezik. Vétel.

– A főmérnökkel akarok beszélni. A kísérőhajókat át kell alakítani. Vétel.

– Azonnal szólok neki. Hamarosan jelentkezem. Vége.

– A Kaleng ügyeletes tisztje hívja Tannert. Vétel – hallottam pár perc múlva.

– Itt Tanner.

– Itt a Kaleng kapitánya. A főmérnök várja az utasításokat. Vétel.

– Tegyenek mindkét Moliánra olyan húzószugarat, amely elbírja a legnagyobb földi repülőgépet! – mondtam.

– A 118-as a legerősebb – hallottam.

– Az megfelel. Tegyenek mindkét Moliánra modulátort, hogy az energiapajzs megnagyobbításával egy másik gépet is védeni lehessen! Vétel.

– Akkor gyengébb lesz a pajzs, a hajó pedig nem repülhet maximális sebességgel. Vétel.

- A Föld atmoszféráján belül vagy onnan ki-be nem is kell.
- Értettem.
- A Sagan Molianjait is át kell alakítani.
- Átadjuk az üzenetet a kapitánynak.
- Mennyi idő kell a szereléshez? – kérdeztem.
- Legfeljebb hét óra. Vétel.
- Jó munkát. Ha elkészültek, jelentkezzenek. Vége.

Mint aki jól végezte dolgát, nagyot nyújtóztam, majd lezuhanyoztam, és friss kezeslábasba bújva lefeküdtem. Egy darabig nem jött álom a szememre. Éjfélután végre elaludtam, de zavaros álmaim voltak, és többször felriadtam. Másnap reggel arra ébredtem, hogy éhes vagyok, mint a farkas. Éppen azon törtem a fejemet, hogy hova menjek reggelizni, amikor jelentkezett a Sagan ügyeletes tisztje, és közölte, hogy az átalakításokat mindkét csatahajón befejezték.

- Köszönöm. Akkor próbaképpen helyezzenek néhány műholdat másik Föld körüli pályára, majd kis idő múlva vigyék őket vissza! Később majd megkérdezem, hogyan mentek a hadgyakorlatok. Vétel.
- Értettem. Vége.

Felöltöztem, és átmentem a szomszédos MacDonald's-hoz reggelizni. Visszafelé jövet vettem néhány hetilapot meg újságot, hogy legyen mivel agyonütni a délelőtti unalmas óráit. Délben aztán megnéztem a tévéhíradót, hogy megtudjam, mi történt a nagyvilágban. Mosolyogtam, amikor hallottam, hogy rövid ideig tartó üzemzavart észleltek néhány híradástechnikai rendszernél, viszont a szakembereknek sikerült elhárítani az apró műszaki hibát.

- Ezt csakis az én ürembereim okozhatták – gondoltam.

Kérdésemre válaszolva az ügyeletes tiszt jelentette, hogy a hadgyakorlatok a legnagyobb rendben zajlanak.

- A parancsnak megfelelően át- meg visszahelyeztünk néhány műholdat. Vétel.
- Folytassák a gyakorlatozást! Vége.

Ebéd után elmentem sétálni a tópartra. November eleje lévén kissé hideg volt, mégis igen jól éreztem magamat a parkban. A ragyogó kék égbolttal a háttérben színpompás látványt nyújtottak a sárga és a vörös megannyi árnyalatában tündöklő őszi falevelek az örökzöldek között. Nem tudtam betelni a festői képpel.

Alighogy visszaértem a motelszobába, telefonált Fred:

- Elindítottam a lavinát, egyelőre azonban még semmi válasz.
- Mindenesetre köszönöm. Holnap is hívjal, akár tudsz valamit, akár nem!

Minthogy pontos és részletes jelentést akartam kapni a hadgyakorlatokról, jelentkeztem az ügyeletes tisztinél. Kérdésemre válaszolva a főmérnök elmondta, a Molian annyira erős, hogy a legnagyobb utasszállító gépeket is elbírja. Délelőtti minden baj nélkül megfogtak egy New York-ba tartó német Boeing 747-est, az Atlanti-óceán fölött tettek vele egy nagy kört, majd visszavitték a számára kijelölt légifolyosóba.

- A Frankfurt és New York közti távolságot két perc alatt tudjuk megtenni. Vétel.
- Gratulálok. Vétel.

Megtudtam, hogy a négy Molian személyzete a levegőben máris gyakorlott mozdulatokkal teszi ide-oda a menetrend szerint közlekedő repülőgépeket és a Föld körül keringő műholdakat. Az is kiderült, hogy a Sagan kapitányának ötlete alapján az egyik Molian száz kilométerrel magasabb pályára vitte a MIR űrállomást, majd visszatette eredeti helyére.

– Közben hallgattuk a kozmonauták beszélgetését. Azt hitték, hogy már megint megbolondult a komputerük, ezért nem fogtak gyanút. Vétel.

– Nagyszerű. Vége.

Másnap hol tévéztem, hol olvastam, hogy teljen az idő. Alig vártam, hogy telefonáljon Fred. Délután végre felhívott.

– Egyelőre még nincs semmi, de minden a legjobb úton halad. Biztos vagyok benne, hogy találkozol Carltonnal – közölte. – Egyébként érzem a hangodon, hogy ideges vagy. Legyél türelemmel!

Bármennyire nyugtatott Fred, este kezdtem rémeket látni. Kétségbeesésemben már arra gondoltam, hogy amennyiben nem sikerül összehozni a találkozót, a bardánokkal előidéztek valamilyen katasztrófát, akkor Carlton kénytelen lesz megjelenni a helyszínen, onnan pedig az energiapajzs és a lézerpisztoly segítségével elrablom. Mivel azonban meglehetősen veszélyesnek tűnt az akció, úgy határoztam, hogy ehhez a megoldáshoz csupán a legvégső esetben folyamodom, mert James Bondnak azért mégsem tartottam magamat.

A következő nap már annyira ideges voltam, hogy nem vártam meg, amíg Fred jelentkezik. Felhívtam a szerkesztőségben.

– Itt Steve – mondtam.

– Ne legyél olyan izgatott! Attól félsz, hogy nem tudom elintézni a találkozót? – kérdezte.

– A vesémbé látsz.

– Mint mindig. Ide figyelj! A kormánypárt egyik igen fontos emberének a titkárnöje épp az előbb telefonált, hogy jó híre van számomra. A részleteket majd este fogja elmondani az Astoria éttermében – mondta Fred.

– Mihelyt hazaérsz, hívj fel! – szóltam.

– Jobbat mondok. Gyere el te is! Szólok Shirley-nek, és akkor négyesben vacsorázhatunk. Már biztos elegend van a sok pizzából meg hamburgerből.

– Ki az a Shirley? – kérdeztem.

– Egy bomba kis nő. Buta, mint a tők, viszont az ágyban remek – mondta.

– Nem megy, Fred. Félek, hogy valaki felismer. De ha lezárul ez az ügy, rendezünk egy igazi görbe hétvégét. Megígérem – válaszoltam.

– Akkor majd hívlak – búcsúzott Fred.

Késő estig vártam, de nem telefonált. Reggel idegesen hívtam a szerkesztőséget, de Fred nem volt bent. Fogalmam sem volt, mi történhetett. Kora délután egyszer csak kopogtak az ajtón.

– Ki az? – kérdeztem.

– Nyisd ki! Én vagyok – hallottam Fred hangját.

Azonnal leugrottam az ágyról.

– Végre előkerültél. Már nem tudtam elképzelni, hova tűntél. Nem hívtál az este. Mit mondott a titkárnö? Hát ebben mi van? – kérdeztem, amikor megláttam a kezében a koffert.

- Két szmoking és a szükséges tartozékok.
- Csak nem sikerült elintézni, hogy találkozzak Carltonnal?
- De bizony. Néhány óra múlva már szemtől szembe fogjuk látni a nők bálványát, a sípályák rémét, vagyis Pierre Carlton miniszterelnök urat – mondta ünnepélyes hangon.
- Hova megyünk? – kérdeztem.
- Rockfort-Ansonékhoz. A feleség ma ünnepli a harminckilencedik születésnapját. Igaz, hogy már négy évvel ezelőtt is ennyi idős volt, de ez nem tartozik ránk. Az viszont igen, hogy Carlton is ott lesz, mert Rockfort-Anson finanszírozza a pártját.
- Szóval sikerült megszervezned a találkozót – mondtam most már megnyugodva.
- Főlöleges volt idegeskedni. Persze Carlton nem találkozik mindenkivel, aki szeretne neki mondani valamit. Még akkor sem, ha valamelyik rovatvezető megpróbál közbenjárni az érdekében. Viszont biztos voltam benne, hogy veled hajlandó lesz találkozni.
- Mert te kérted meg – vetettem közbe.
- Erről van szó. Az emberek már tudják, hogy ha valamire azt mondom, hogy igen fontos, akkor azt elhihetik – magyarázta Fred. – Csak meg kellett várnom, hogy megmondják, hol és mikor lenne a legalkalmasabb ez a magánjellegű találkozás a miniszterelnökkel.
- Nagy vagy, öregem – feleltem. – Egy életre hálás leszek érte.
- Hányadszor is mondod ezt? – jegyezte meg Fred nevetve.
- Sokadszor. Viszont párszor már előfordult, hogy én mentettelek ki nagyon is kényes helyzetekből. Szóval kvittek vagyunk – válaszoltam.
- Igazad van, de most készülődjünk! – zárta le a beszélgetést.

Elsőnek Fred ment be a fürdőszobába zuhanyozni, aztán én. Mire kijöttem, ő már felvette a szmokingot, a hozzá való csipkés inget, valamint a fekete lakkcipőt. Én viszont először a fekete kezeslábasba bújtam bele, hogy legyen kényelmes lábbelím, s csak aztán vettem fel a többi ruhaneműt.

Útközben Fred elmesélte, hogy Rockfort-Ansonék számos vállalkozásban csendestársak, és rettenetesen szeretnek jótékonykodni. Például másfélszer annyi ingatlanadót fizetnek, mint amennyit a város megállapított.

– Persze, van miből. A férfi nagyapja az aranyásokkal kötött kétes üzletek révén tett szert hatalmas vagyonára – mondta.

– A rossz nyelvek szerint az én őseim is hasonlóképpen gazdagodtak meg, csak hogy az a pénz elűszott a különféle háborúk miatt – jegyeztem meg keserűen.

Körülbelül fél óra múlva Toronto egyik legelőkelőbb negyedében Fred lelassított egy magas kőkerítés mellett. A kitárt vaskapuban az egyenruhás biztonsági őrök elkérték a meghívónkat, de azt is tudni akarták, hogy valóban azok vagyunk-e, akiknek valljuk magunkat. Fred újságíró-igazolványát sokáig forgatták, viszont udvariasan tisztelegtek, amikor átnyújtottam az ENSZ-útlevelemet. Amikor végre beengedtek, még egy darabig autóztunk a hatalmas parkon keresztül Rockfort-Ansonék legalább negyven szobás palotájáig.

Miután az előcsarnokban bemutatkoztunk a háziaknak meg a díszvendégeknek, Fred a lelkemre kötötte, hogy ne mozduljak a helyemről. Egy oszlopnak támaszkodva elnéztem az elegáns vendégeket meg az egyenruhás pincéreket, amint ezüsttálcákon körbehordták a

pezsgőspoharakat és a jobbnál jobb falatokat. Gondolataimba merülve nem vettem észre, hogy valaki odajött hozzám.

– Azt hiszem, még nem találkoztunk – mondta egy ötven és hatvan év közötti szőke hölgy. – Engedje meg, hogy bemutassam a lányomat!

– Örvendek – válaszoltam nekik kényszeredetten, bár semmi kedvem nem volt az ismerkedéshez.

– Hol hagyta a feleségét? – folytatta a mama.

– Nem vagyok nő – feleltem.

– Óh, igazán? – kérdezte felcsillanó szemmel. – Érdekes, a barátnőm még soha nem beszélt önről. Majd meg is mondom neki, hogy újabban feledékeny egy kicsit.

– Ne hibáztassa! Még nem hallott rólam – feleltem.

– Értem. Akkor biztos a férjének az üzlettársa. Mi a neve a cégének? – faggatott tovább, miközben a lánya kényszeredetten mosolygott.

– Az ENSZ-nél dolgozom – mondtam.

– Óh, szóval ezért nem láttuk még egymást! Eljár Goldenbergék partijaira? Ők is New Yorkban élnek – folytatta a hölgy szinte lélegzetvétel nélkül.

– Én most éppen Szudánban lakom. Mint útépitő mérnök a legvadabb afrikai országokban szoktam dolgozni – mondtam.

Amikor meghallották, ajkukra fagyott a mosoly.

– Ne haragudjon! Most látom, hogy megérkezett egy régi ismerősünk. Már ezer éve nem találkoztunk vele – mondta a mama, s ezzel faképnél hagytak.

Pedig épp el akartam mesélni azokat az élményeimet, amelyeket baráti társaságban mindenki szórakoztatónak tartott.

– Gyere! – hallottam Fred hangját a hátam mögül. – Azt mondta Carlton, hogy vigyelek a könyvtárszobába. Mindjárt ott lesz ő is.

Átverekedtük magunkat a vendégseregen, majd benyitottunk az egyik ajtón. Az intarziás parketta legnagyobb részét eltakarta egy jókora selyem perzsaszőnyeg. A helyiség falait szinte teljesen beborították a mennyezetig érő könyvespolcok. Az ablaknak félig háttal faragott íróasztal, a szoba másik végében pedig kényelmes bőrgarnitúra állt.

– Nem hittem volna, hogy ennyire szeretnek olvasni – mondtam.

– A tőzsdei jelentéseket biztosan – jegyezte meg Fred.

Alighogy leültünk, nyílt az ajtó, és belépett Carlton. Bár a tévében többször láttam, szemtől szembe egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy politikus. Bemutatkoztunk egymásnak. Meglepett határozott kézfogása, közvetlen modora.

Nyugalmat erőszakolva magamra megszólaltam:

– Miniszterelnök úr, Bardánia kormánya megbízott, hogy titkos tárgyalásokat folytassak a vezető nagyhatalmakkal.

– Bardánia? Az hol van?

– A Bardos nevű bolygón – feleltem a világ legtermészetesebb hangján.

Carlton egy pillanatra meghökkent, majd Fred felé fordult:

– Mi ez? Valami vicc?

– Sajnos nem. Először én sem hittem neki, de aztán minden kétséget kizáróan bebizonyította Földön túli kapcsolatait – mondta Fred.

– Biztos, hogy nem blöffölt? – kérdezte Carlton.

– Lehetetlen. Kiválasztottam egy szobrot az egyik parkban, és az üremberek egy pillanat alatt pozdorjává zúzták – mesélte Fred.

– Ha nem tartanám szavahihető újságírónak, most azt gondolnám, hogy mind a ketten ostoba tréfát üznek velem – válaszolta Carlton.

– Miniszterelnök úr, ha nem hisz a barátomnak, önnek is bebizonyíthatom, hogy tényleg az üremberek megbízásából vagyok itt – mondtam.

– Igen? Akkor mutassa meg az úrhajót, amivel jött! – válaszolta Carlton.

– Szóljon oda a katonai repülőtérré, hogy este tízig ne szálljon fel egyetlen vadászgép sem, s akkor iderendelem a kertbe! – mondtam.

– Nem tehetem – jelentette ki Carlton. – A vadászgépeknek állandóan résen kell lenniük, mert a dél-amerikai kábítószercsempészek mostanában elkerülik Floridát. Az óceán fölött egészen Kanadáig jönnek, és itt próbálnak leszállni.

Ebben a pillanatban meghallottam a Sagan hívójelét.

– Bocsánat, az üremberek valamit akarnak – mondtam, s hátradőltem a fotelban.

Carlton döbbenetben nézett, de nem szólt semmit.

– Az úrflotta parancsnoka mindent hall, s azt üzeni, hogy ideküldi az úrhajót, de nem akarja veszélybe sodorni. Ezért mindenképpen le kell állítani az F-18-asokat – szóltam.

– Megmondtam, hogy nem lehet – felelte Carlton.

– Rendben. Viszont számíthat rá, hogy az úrhajó személyzete azonnal lelövi a vadászgépeket, mielőtt a közelébe érnek – figyelmeztettem.

– Akkor ne rendelje ide! – vágott vissza Carlton.

– Valami mást nem mutathatok? – kérdeztem, mert attól féltem, hogyha nem hisz nekem, akkor nem adhatom át a bardánok üzenetét.

– Nem – bökte oda Carlton, s felkelt, hogy kimenjen a szobából.

Hirtelen elhatározással bekapcsoltam a lézerpisztolyomat, majd második fokozatba tettem, és rapityára lőttem a szemközti sarokban éktelenkedő modern gránitszobrot.

– Megörült? – kérdezte Carlton riadtan.

– Én? Dehogy.

A nagy zajra berontott a szobába két biztonsági ember, és kérdően néztek a miniszterelnökre. Azonnal bekapcsoltam energiapajzsomat, majd látva, hogy az is tökéletesen működik, megszólaltam:

– Miniszterelnök úr, kérje el az egyiktől a pisztolyát, és nyugodtan lőjön rám!

– Hogy gyilkossággal vádoljanak?

- Szó sincs róla. Biztosíthatom, hogy a kékes fényen, amely körülvesz, nem fog áthatolni a golyó – válaszoltam.
 - Nem lenne okosabb visszaülni, és egy üveg pezsgő mellett szép nyugodtan megbeszélni a dolgokat? – szólt közbe Fred.
 - Igaza van – mondta Carlton kis szünet után, s egy intéssel kiküldte a biztonsági embereket.
 - Hogy megértse a helyzetemet, elárulom, hogy a hidegháború idején felkereste az akkori miniszterelnököt valaki. Ő is azt mondta, hogy az üremberek küldötte. Mire észbekapott az elődöm, az illető lefényképezett minden atomerőművet és jó pár rakétabázist, sőt a titkos kódokat is majdnem megkapta. Viszont ő sosem mondta, hogy nyugodtan lőjenek rá. Így arra gondolok, hogy ön esetleg valóban igazat mond.
 - Tökéletesen megértem, hogy gyanakszik. Ezért volna jó, ha bebizonyíthatnám Földön túli kapcsolataimat. Az üremberek flottája nagyon sok mindenre képes – válaszoltam.
 - Például?
 - Nukleáris robbantástól földrengésig szinte mindenre. Ezek azonban áldozatokkal járnak – mondtam.
 - Az imént látott fénytrükk viszont, bármilyen hatásos, nekem kevés. Olyasmit mutasson, ami nem jár pusztítással!
 - Rendben van, de akkor telefonon beszélnem kell a nemzetközi repülőtér forgalomirányításának a főnökével – mondtam kis fejtörés után.
 - Mindjárt szólok az embereimnek, hogy hívják fel az irányítótornyot – felelte Carlton, s odament az ajtóhoz. Miután visszaült a helyére, megkérdezte:
 - Egyébként miért pont engem keresett meg először, miért nem valamelyik másik nagyhatalom vezetőjét?
 - Egyrészt Kanadát ismerem a legjobban, másrészt a barátom szerint ön az egyetlen, akinek a józan ítélőképességét nem befolyásolja a hatalom – feleltem.
 - Köszönöm a bókot – válaszolta.
- Kopogtattak, majd bejött az egyik biztonsági ember.
- A forgalomirányítás vezetője már vonalban van. Egy olyan telefont hoztam, amelyiket ki lehet hangosítani, hogy mindnyájan hallják a hangját. Vele viszont csak a kagylón keresztül lehet beszélni – mondta, s ezzel letette a készüléket az asztalra, a zsinórt pedig bedugta a csatlakozóba.
 - Köszönjük. Elmehet – mondta Carlton.
 - Akkor most kapcsolatba lépek az üremberekkel – szóltam. – Tanner hívja a csatahajót. Vétel.
 - A Sagan ügyeletes tisztje jelentkezik – jött a válasz.
 - Küldje az egyik Moliant tizenháromezer méter magasan az északi szélesség 57. és a nyugati hosszúság 5. fokához! Közben keressen a nyugati irányba haladó repülőgépek között olyat, amelyikre az van írva, hogy CANADA! – mondtam.
 - Az egyik Molian ott van egészen közel. Azonnal szólok neki. Máris találtam egy gépet, amelyen az áll, hogy Canada East Airways Y-311. Vétel – hallottam.
 - Repüljön a Molian a gép fölé, és amilyen közélről csak lehet, kövesse! Hamarosan újra jelentkezem. Vége.

Ekkor felvettem a telefonkagylót, és bemutatkoztam.

– Itt Erik Schultz. Parancsoljon! – hallottuk.

– Mikortól irányítják maguk a Canada East Airways Y-311 hívójelű gépét? – kérdeztem.

– A ganderi reléállomáson keresztül már most. A CE 679-es járat nemrég hagyta el Skócia légterét, jelenleg a Hebridák felett repül. Hét óra múlva várjuk Torontóba – hallottuk.

– Köszönöm, de ne tegye még le a telefont! – mondtam, kezemmel letakartam a kagyló alsó részét, majd megint hívtam a csatahajót.

– A Molian kapcsolja a húzóugarát a repülőgépre, nyissa ki az energiapajzsát annyira, amennyire csak lehet, maximális sebességgel vigye a nyugati hosszúság 79. és az északi szélesség 44. fokáig, ott ezer kilométeres sebességgel engedje el, majd azonnal jelentsék a pontos koordinátákat nekem! Utána a Molian térjen vissza a csatahajóra!

– Értettem. Vége.

– Most mi fog történni? – kérdezte Carlton csodálkozó arccal.

– Az utasok hamarabb érkeznek meg – válaszoltam nyugodtan.

Pár perc múlva a Sagan ügyeletes tisztje hívott:

– A repülőgépet a nyugati hosszúság 79.33-ik és az északi szélesség 43.97-ik fokánál engedték el. Vége.

– Schultz úr, az én radaromon a gép már csak 80 kilométerre van Torontótól – mondtam a telefonba.

– Lehetetlen. Alig öt perce beszélt vele a forgalomirányító. Azonnal ellenőrzöm. Nem értem – hallottuk kicsivel később –, a kapitány szerint valami nincs rendben, vagy nem működik a GPS műszere.

A telefonon keresztül hallani lehetett, amint Schultz utasítja a pilótát, hogy ereszkedjen le 3000 méterre, forduljon 90 fokot balra, majd ugyanannyit jobbra.

– Azonosítom a radaron – mondta, majd rövid szünet után folytatta. – Megmagyarázhatatlan. A CE 679-es járat itt van Toronto közvetlen közelében. Fogalmam sincs, mi történhetett.

– Rejtély – s ezzel letettem a kagylót. – Most már hisz nekem, miniszterelnök úr?

– Még mindig nem teljesen.

– Ez sem volt elég? – kérdeztem megrökönyödve.

– Nem, mert nehezen ugyan, de meg is lehetett szervezni ezt az egészet – felelte.

Majdnem pofonvágtam, de magamra parancsoltam, és udvariasan megkérdeztem:

– Van valami kívánsága?

– Vigyen el valahova az űrhajójával!

– Ahhoz le kell állítania a vadászgépeket – mondtam.

– Ezen ne múljon. Világéletemben szerettem volna űrhajón utazni – felelte.

– Még valami. A biztonsági emberek nélkül megyünk – jelentettem ki.

– Természetesen. Én is úgy gondoltam – felelte Carlton.

– Másfél óra múlva legyen a főbejáratnál – mondtam.

- Ott leszek. Vizionlátásra – s ezzel magunkra hagyott.
- Most jól kitolt veled – jegyezte meg Fred. – Tényleg elviszed?
- Persze. Sőt téged is, ha akarod.
- Noná, hogy akarom.

Bár a Moliannal könnyebb leszállni, tudtam, hogy azon egyrészt nincs az utasoknak ülőhely, másrészt onnan nem olyan jó a kilátás, ezért a Stratos mellett döntöttem.

- Van itt a közelben egy körülbelül kétszáz méter hosszú, húsz méter széles elhagyatott térség? – kérdeztem.
- Mit szólnál az újságíróklub golfpályájához? Az nincs messze – válaszolta Fred.
- Igazad van, nem jutott eszembe – mondtam, majd hívtam az ügyeletes tisztet.
- Itt a Kaleng. A Sagan már a másik oldalon van. Melyik hajót készítsük elő? Vétel.
- A Stratost. Az utastérbe engedjenek földi levegőt!
- Értettem. Felvisszük a mintadarabokat az úrállomásra? Vétel.
- Nem. Ez most politika. Csak a környéket akarom nekik megmutatni – feleltem.
- Értem. Hol szálljunk le? Vétel.

Leolvastam az órám számlapjáról, hogy egész pontosan milyen koordinátákon tartózkodom éppen, s megmondtam.

- Megtalált a teleszkóppal? – kérdeztem.
- Meg. Vétel.

Mínt hogy úgy ismertem Torontót, mint a tenyeremet, megkértem az ügyeletes tisztet, hogy látcsövével figyelje a várost, én pedig gondolatban utcáról utcára haladva elmagyaráztam, hol van az újságírók klubja.

- Látja? Vétel.
- Igen. A bejárat fölé az van írva, hogy Arany Klub. Vétel.
- Addig semmiképpen ne szálljanak le, amíg nem vagyunk ott! Ha pedig azt látják, hogy az első autót követik, a bekötőúton lőjék ki a másik kocsni motorját a kis HAL ágyúval! Vétel.
- Értem. Másfél óra múlva ott leszünk. Vége.

Egyszer csak meghallottuk a vacsorához szólító csengő hangját. Az előcsarnokban a vendégek felsorakoztak az ebédlő ajtaja előtt, majd szép sorjában megmondták nevüket az egyenruhás pincérnek. Amikor ránk került a sor, mindketten kaptunk egy-egy kis kartonlapot. A nevünk mellett egy szám állt, az asztal alaprajzán pedig be volt jelölve, hogy merre van a számunkra kijelölt hely. Fredet az asztal egyik végére ültették, engem pedig majdnem középre. Elbúcsúztunk, s megbeszéltük, hogy másfél óra múlva a bejáratnál találkozunk.

A kisebbfajta tornateremnek is beillő ebédlőben könnyedén megtaláltam a helyemet. Hamarosan megjelent bal oldali szomszédom.

- Charlie Brown vagyok – nyújtotta a kezét az ötven év körüli, megtermett, erősen öszülő, napbarnította férfi.
- Steve Tanner – mondtam.

Ekkor ért oda jobb oldali szomszédom, egy alacsony, szemüveges, kopaszodó, vékony testalkatú idősebb férfi.

– Engedje meg, hogy bemutatkozzam! Ben Henderson vagyok – mondta, a szomszédomat viszont régi ismerősként üdvözölte.

– Régóta barátok vagyunk – szólt Charlie –, de az utóbbi években nem Kanadában futunk össze, hanem a dzsungelben.

– Én is ott élek már majdnem húsz éve – jegyeztem meg.

– Igen? Hol? – kérdezte Ben.

– Ha vannak olyan országok, amelyekbe esze ágában sincs elutazni, akkor sejtheti, hova küldött eddig az ENSZ. A legrohadtabb helyekre kellett mennem. Most is Dél-Szudánban dolgozom – válaszoltam.

– Én is csak azért jártam ott, mert mennem kellett. Ugyanis a Chevron olajvállalatnak vagyok az egyik vezetője. Rettenetes hely az a Szudán. Kartúmban még tűrhető volt a szálloda, de vidéken?! – mondta Ben.

– És mit csinál Szudánban? – kérdezte Charlie.

– Nemzetközi főútvonalat építék Juba és Torit között – feleltem nevetve.

– Arra bizony nagy szükség lenne. Néhány hónapja voltam ott, s mondhatom, majdnem kitértem a nyakamat.

– Szintén hivatalos úton? – kérdeztem.

– Oh, dehogy. Vadászni járok Afrikába. Ismeri Jeff Bones-t? Őt szoktam megkérni, hogy szervezze meg a szafárit. Most is azért mentem, mert azt mondta, hogy Torit környékén láttak egy rekordnak számító elefántot. De sajnos nem találtuk meg – mesélte Charlie.

– Én lefényképeztem – mondtam.

– Igazán? Legalább a képét hadd lássam!

– Toritban hagytam. Őszintén megvallom, én csak akkor megyek vadászni, ha nem kapni húst a hentesüzletben.

– Van benne valami – szólt közbe Ben. – Egyébként Jeffet én is ismerem. Amikor geológiai felméréseket végeztünk, mi is őt kértük meg, hogy szervezzen meg mindent.

– Dél-Szudánban mindenki ismeri Jeffet – mondtam. – Amikor átutazik Jubán, mindig az ENSZ vendégházában száll meg a klienseivel. A főnököm nem engedi, hogy fizessen, mert ő is fejedelmi módon lát bennünket vendégül a vadászházaiban.

Beszélgés közben a pincérek hangtalanul szolgálták fel a drágábbnál drágább fogásokat, és arra is ügyeltek, hogy a borospoharunk ne maradjon üres. Előételnek például vagyont érő Beluga kaviárt és norvég füstölt lazacot kaptunk. Utána roston sült bélszín következett.

– Jeffet még Tanzániából ismerem – folytattam. – Emlékszem, mennyire el volt keseredve, amikor a kormány egyik napról a másikra elrendelte a vadászati tilalmat. Szerencsétlen nem sokkal korábban indította be a vállalkozását. Hallották, hogyan csempészte ki a Landroverét? – kérdeztem.

– Nem – felelte Charlie.

– Hogyan? – kérdezte Ben. – Akkoriban senkinek sem engedélyezték, hogy bármit is kivigyen az országból.

– Zseniális ötlete támadt – magyaráztam. – Vett egy ócska utánfutót, beszerezte hozzá az összes kiviteli engedélyt, majd a Landroverrel elindult Kenya felé. A határon először csak az első lapot adta oda az utánfutó papírjai közül. Amikor a vámós a többit is kérte, Jeff csak a másodikat adta oda. És ez így ment egészen a tizenhatodik lapig. Jó másfél óra huzavona után a vámós elfogyott a türelme, és intett Jeffnek, hogy menjen át a határon. A Landrover papírjait már nem is kérte.

– Nagyszerű – jegyezte meg Ben. – Nekünk is valami ehhez hasonlót kellett volna csinálnunk.

Sajnáltam, hogy vége felé közeledett a vacsora, mert nagyon jól éreztem magam a két férfi társaságában. Miután megkaptuk a tejszínhabos gyümölcstortaszeletet meg a kávé, átadtuk egymásnak a névjegyünket.

– Ha megint el kell mennem Szudánba, feltétlenül megkeresem – mondta Ben.

– Ki tudja, legközelebb hova megyek vadászni, de amilyen kicsi a világ, valahol biztos összeakadunk – mondta Charlie.

9. FEJEZET

A megbeszélrt időben szinte egyszerre álltunk fel az asztaltól. Carlton igen jó hangulatban ért a bejárathoz.

– Egy kis időre elmegyek a barátaimmal valahova. Nincs szükségem kíséretre. Nagyon kérem önöket, hogy ne is kövessenek! – mondta a biztonsági embereknek.

– Ahogy parancsolja – felelték a férfiak gépiesen.

Megkerestük Fred kocsiját, és beszálltunk. Carlton előre ült, én viszont a hátsó ülésre, hogy figyelhessem, esetleg nem követnek-e mégis bennünket a biztonsági emberek. Fred mint mindig, most is óvatosan vezetett. Ugyanis diákkorában teljesen összetörte a kocsiját, amelyet a nagy nehezen összekuporgatott pénzéből vásárolt, és amelyet több mint egy évi munkával saját kezűleg állított össze egy roncsból. Mindjárt az első alkalommal túl gyorsan hajtott, és nekiment egy fának. Akkor megfogadta, hogy ez többé nem fog vele előfordulni.

Éberem figyeltem a forgalmat, s feltűnt, hogy ugyanaz az autó hol mögöttünk halad, hol tőlünk balra. Suttogva, hogy elöl ne hallják, megszólaltam:

– Tanner hívja a csatahajót. Vétel.

– A Kaleng ügyeletes tisztje jelentkezik. Vétel.

– Helikopterrel is követnek bennünket?

– Nem, de autóval igen. Az egyik mellékutcában kilövöm a motorját. Vége.

Mérgemben először arra gondoltam, mégis az egyik Moliant kellett volna iderendelni, hogy Carlont felvitethessem az úrállomás műtőjébe, amiért nem tartotta be az ígérletét. Mivel azonban tudtam, hogy a biztonsági emberek mégsem fognak bennünket látni, amikor beszállunk a Stratosba, lassan megnyugodtam.

– Nagyon félthetik önt a biztonsági emberek, miniszterelnök úr – jegyeztem meg.

– Esküszöm, nem tudtam, hogy követni fognak – mentegetődzött Carlton.

Mivel nem akartam még jobban zavarba hozni, inkább nem folytattam.

A klubhoz vezető út előtt Fred elővette mágneskártyáját, és bedugta a sorompó tövében elhelyezett dobozába. Mihelyt szabad lett az út, behajtott. Az étterem meg a bár ugyan nyitva volt, de az épület szerencsére elég messze esett a golfpályától. A keskeny, aszfaltozott úton haladva hirtelen halk zümmögést hallottunk.

– Most ért ide a Stratos – mondtam.

A kis úrhajó a golfpályán várt bennünket. Fred leparkolt a közelében, majd mindnyájan kiszálltunk. Carlton nagyon meg volt ijedve, bár uralkodott magán. Fred egy fokkal nyugodtabbnak látszott.

– Uraim – mondtam miközben meghajoltam –, az úrhajó előállt.

A kapitány kinyitotta az utastérbe vezető hátsó ajtót.

– Kövessenek! – mondtam, és felmentem a kis lépcsőn.

Odabent leültünk, és bekötöttük magunkat. Amikor láttam, hogy a személyzet sincs maszk, rögtön rájöttem, hogy az eltérő levegő miatt energiapajzs választ el bennünket egymástól.

– Először repüljük körül a Földet az Egyenlítőnél! – mondtam.

A kapitány bólintott, s az űrhajó felemelkedett. Mire Carlton és Fred észbe kapott, már a súlytalanság állapotába kerültünk. Körülbelül tíz perc múlva ragyogó napsütésben szemlélhettük az alattunk elterülő Ausztráliát.

– Tetszik? – kérdeztem.

– Igen – felelte Carlton kissé bizonytalan hangon.

Látszott, hogy rosszul van, bár ő is élvezte a repülést. Fred szinte átszellemülten gyönyörködött a kilátásban. Őt nem zavarta a súlytalanság. Lehet, hogy pályát tévesztett, és asztronautának kellett volna mennie?

Miközben Carlton és Fred bámészkodtak, megkérdeztem a kapitányt:

– Le tud szállni a Holdon?

– Persze – válaszolta.

Rögtön éreztem, hogy a motorokat 3.5 G gyorsulásra állította. A gravitációtól belesüppedtünk az ülésünkbe, amikor elhagytuk a Föld vonzókörét.

– Most hova megyünk? – kérdezte Carlton izgatottan.

– Először megnézzük, hol szállt le Neil Armstrong, aztán mutatok még egyet s mást, majd irány a golfpálya – feleltem.

Jó negyvenöt percbe tellett, amíg felértünk a Holdra. Legnagyobb meglepetésünkre még mindig ott volt az amerikai zászló, sőt az asztronauta lábnyomát is észrevettük. Egy darabig nézelődtünk, majd odaszóltam a kapitánynak:

– Melyik csatahajó van közelebb hozzánk?

– A Sagan.

– Pompás. Most menjünk oda, de vigyázzon, nehogy kinyissa a hátsó ajtót, mert nincs maszkunk!

– Értettem – mondta a kapitány.

Jó fél óra múlva már dokkoltunk is a körülbelül ezer kilométer magasan haladó Saganon. A hatalmas űrhajó láttán mindkét utasom elhülve nézett rám.

– Ez egy űrállomás, ugye? – szólalt meg Carlton elsőnek.

– Nem, ez csak egy csatahajó, méghozzá a közepes méretűek közül. Ezzel egy időben egy másik is kering a Föld körül. Azonnal közbeavatkoznának, ha nekem vagy a felderítő hajónak valami bajuk esne. Most már elhiszi, hogy az űremberek küldtek? – kérdeztem.

– Most már igen, de tulajdonképpen mit akarnak? – érdeklődött Carlton.

– A részleteket majd akkor ismertetem, amikor ön, az amerikai elnök és az orosz elnök egyszerre lesznek jelen. Annyit azonban elárulhatok, hogy olyan üzleti ajánlatról van szó, amely mindkét fél számára előnyös – válaszoltam.

– Mégis miről van szó? – kérdezte Carlton.

– Csak annyit mondhatok, hogy amennyiben ön és a másik két államfő nem fogadja el a javaslatot, céljuk elérése érdekében az űremberek kénytelenek lesznek erőszakhoz folyamodni, ez pedig a világ végével lesz egyenlő a Föld lakói számára. Mivel az idő sürget, jó lenne minél előbb létrehozni a találkozót.

– Nem lesz könnyű – felelte Carlton. – Ahogy én nem hittem Frednek, úgy sem Weston, sem Kuriakin nem fog hinni nekem, hiszen ők is hallottak az említett kémtörténetről. Számítson rá, hogy nekik is be kell bizonyítania Földön túli kapcsolatait!

– Ezen ne múljon! – feleltem. – Viszont arra kérem, hogy a találkozót a legnagyobb titokban hozza létre, és senki más ne vegyen rajta részt, csak az említett személyek. A sajtót egyedül Fred fogja képviselni.

– Először is keresni kell egy eldugott helyet. Mit szólna North Bay-hez? – kérdezte Carlton tünődve.

– Oda könnyű eljutni – szólt közbe Fred. – Valamelyik sziget jobb lenne.

– Mondjuk a Saint Pierre? Mintha rólam nevezték volna el – mondta Carlton.

– A szentté avatására még várnia kell – jegyezte meg Fred. – Inkább Contadorát ajánlanám. Ott élte le utolsó éveit a perzsa sah. A villáját a család még mindig rendben tartja.

– Azt a szigetet én is ismerem. Nem lenne rossz – feleltem.

– Csütörtökön kezdődik Johannesburgban az Egészségügyi Világkonferencia, amelyre Weston és Kuriakin is hivatalosak. Majd ott megemlítem nekik a dolgot – mondta Carlton.

– Nagyon köszönöm – feleltem, és odafordultam a kapitányhoz: – Most menjünk vissza oda, ahonnan elindultunk!

– Máris.

Hamarosan leszállt velünk a Stratos a golfpályán, majd pillanatok alatt eltűnt a sötétben.

– Köszönöm a kirándulást – mondta Carlton.

– Felejthetetlen élmény volt – hálálkodott Fred. – A legokosabb az lesz, ha most egyenesen elviszem a szállodájába. Melyikben lakik? – mondta Carltonnak.

– A Hiltonban.

A föld alatti garázs bejáratánál két marcona alak megállította a kocsinkat. Amikor megpillantották a miniszterelnököt, tisztelegve félreálltak.

– Menjen egyenesen, most forduljon jobbra, és álljon meg a szürke ajtónál! – igazította útba Fredet Carlton. – Jöjjenek fel a szobámba! Ennyi izgalom után ránkfér egy pohár ital.

A parkolóban két biztonsági ember őrködött.

– Az urak velem vannak – mondta nekik Carlton, miután kiszálltunk a kocsiból.

A lift egyenesen a szálloda legfelső emeletére vitt bennünket. Amikor kinyílt az ajtó, fényűzően berendezett lakosztályt láttunk magunk előtt. Alattunk a város fényei sárgán csillogtak.

– Foglaljanak helyet! – mondta Carlton. – Mit isznak?

– Én csak egy pohár hideg vizet kérek – mondtam. – Nekem bőven elég volt a pezsgő meg a bor, amit a vendégségben kellett meginnom.

– Én egy pohár whiskyt kérek tisztán – mondta Fred.

– Útközben arra gondoltam, hogy nem várok csütörtökig. Holnap reggel felhívom Westont, s jelzem, hogy Johannesburgban majd valamilyen fontos és szigorúan bizalmas ügyet is meg kell beszélünk. Szergejt meg amúgy is hívtam volna. Még diákkorunkból ismerjük egymást. Mindketten a McGill egyetemre jártunk, sőt évfolyamtársak voltunk – magyarázta Carlton.

– És egy csapatban hokiztak – tette hozzá Fred. – Kuriakin kiváló védőjátékos volt. Csak azért ment politikusnak, mert az apja központi bizottsági tag volt. Különben biztosan profi jég-hokizó lett volna belőle.

– A két foglalkozás bizonyos mértékig hasonlít egymáshoz. Mindkettőhöz nagyfokú erőszakosság kell – jegyeztem meg. – Egyébként most jut eszembe, miniszterelnök úr, ha úgymond beszél Westonnal meg Kuriakinnal, megkérdeznék tőlük, hogy mikor érnek Johannesburgba?

– Múltkor már beszéltünk erről. Ők már szerdán ott lesznek. Szergej azt mondta, hogy reggel nyolc körül érkeznek, Weston viszont csak tíz után. Nekem azonban szerda délután még részt kell vennem egy fontos megbeszélésen, ezért csak késő este indulhatok – mondta Carlton. – Az egyszerűség kedvéért majd jöjjenek velem, menjünk együtt a különgépemen!

– Nagyszerű, legalább végre egyszer kényelmesen utazhatok – szólt közbe Fred.

– Miniszterelnök úr, megadná a közvetlen számát, hogy feltűnés nélkül kapcsolatba léphessek önnel, amennyiben szükséges? – kérdeztem.

– Jó ötlet. Annak a készüléknek a számát adom meg, amely állandóan velem van. Ezt csak a feleségem és a titkárom tudja. Ha valami nagyon fontos közlendője van, ezen a számon megtalál. Egyébként szerdáig itt maradok a városban. Ha nagyon kell, akár személyesen is találkozhatunk, bár zsúfolt a programom – mondta Carlton, majd felírta a telefonszámot a noteszéből kitépett lapra.

– Én nem is akarom látni, nehogy megjegyezzem – szólt Fred. – Esetleg egyszer-egyszer kísértésbe esnék, és feltárcsáznám, amikor azonnal szeretnék tudni valamit.

– Tudom, hogy Freden keresztül üzenhetnék – folytatta Carlton –, de jobb volna, ha megmondaná, hol lakik, hogyha kell, rögtön felhívhassam.

– A Trillium Motelben. Itt a névjegykártyájuk.

– Elég biztonságosnak látszik az a hely? Azonnal szólok az embereimnek, hogy valaki mindig tartsa szemmel önt – mondta Carlton.

– Fölösleges – feleltem.

– Nem olyan biztos. Mostanában elég sok kétes elem húzza meg magát a tóparti motelekben.

Hirtelen rájöttem, hogy Carlton nem engem félt, hanem tudni akarja, hogy kikkel állok kapcsolatban. Ezért nem tiltakoztam tovább.

– Rendben, de szeretném, ha bemutatkoznának, akik majd vigyáznak rám, s azt is, ha mindig tisztas távolban maradnának – mondtam.

– Mi sem természetesebb. Mindjárt iderendelek két biztonsági embert, s majd azok visszaviszik a motelbe – mondta.

Pár perc múlva nyílt a liftajtó, s megjelent két rokonszenves fiatalember. Elköszöntünk Carltontól, majd lementünk a garázsba. Fred a saját autójába ült, én pedig abba, amelyre rámutattak a biztonsági emberek.

– Megvan! Már tudom, mit csinállok! – jutott hirtelen eszembe a motel felé menet. – Carlton azt mondta, hogy Kuriakin és Weston nagyjából ugyanabban az időben érnek Johannesburgba. Ez azt jelenti, hogy a gépük több mint tíz órán át egyszerre lesz a levegőben. Itt a nagy alkalom. Mert mi van, ha Carlton át sem adja az üzenetemet. De ha át is adja, minden valószínűség szerint a másik két elnöknek is be kellene bizonyítanom, hogy tényleg az üremlékek küldtek. Hülyeség. Majd megmondom a csatahajó kapitányának, hogy vigye fel őket a csatahajóra, az egyik Moliant pedig küldje le értünk. Fred élvezni fogja az utazást.

Carltonnak pedig egyszerűen megmondom, hogy jobban teszi, ha engedelmeskedik, különben kénytelen leszek erőszakhoz folyamodni.

A motelszoba ajtaja előtt azzal búcsúztam el öreimtől, hogy reggel sokáig fogok aludni, mert nagyon álmos vagyok. Nem irigyeltem őket, mert tudtam, hogy az autóban kell tölteniük az egész éjszakát.

– De hát ezért fizetik őket – gondoltam magamban.

Nem örültem Carlton ötletének, mert nyilvánvaló volt, hogy nem bízik bennem.

– El kell azonban ismerni, hogy ha állandóan szemmel tartják a szobám ajtaját és a mellette lévő ablakot, teljes biztonságban érezhetem magamat – állapítottam meg.

Hirtelen rettenetes fáradtság vett erőt rajtam. Nem is zuhanyoztam le, csak kibújtam a fekete kezeslábasból, felvettem az egyik fehérét, és beestem az ágyba. Azonnal elaludtam. Azt álmodtam, hogy egy kalózhajó kapitánya vagyok. Fred volt az első tisztem. Carlton és az anyja, mint francia nemesemberek, a fogságunkba kerültek. A váltságdíj összegét vitattuk meg éppen, amikor felébredtem.

Késő délelőtt frissen és pihenten keltem, viszont olyan éhes voltam, mint a farkas. Az ablakon át láttam, hogy öreim rendületlenül figyelik az ajtómat a kocsijukból. Kimentem hozzájuk.

– Reggelizhetnének együtt – mondtam nekik.

– Mi már azon rég túl vagyunk, de ha elmegy valahova enni, elkísérjük. Így szól a parancs – tették hozzá mentegetőzve.

Átmentünk hát az utca túlsó oldalán lévő kisvendéglőbe, és megkértem a pincért, hogy hozzon egy nagy adag szalonnás rántottát pirítóssal, hozzá narancslevet és kávét. Mire visszaértünk, már vártak bennünket a nappali műszakra beosztott örök, két fiatal, bár csupa izom nő. Arcukon rögtön látszott, hogy kitalálták a gondolatomat, amikor kezet nyújtottak.

– Ebédig nem megyek sehova – mondtam nekik.

A szobámba érve rögtön bekapcsoltam a fordító bioegységemet, mert minél előbb meg akartam beszélni tervem részleteit az üreimbekkel. Hirtelen eszembe jutott viszont, hogy a távollétemben bárki bejöhethet a motelszobámba, és elhelyezhetett néhány parányi mikrofont, ha Carlton úgy rendelkezett, hogy ne csak őrizzenek, hanem hallgassanak is le. Ahogy a kémfilmekben szokás, elővigyázatosságból én is bekapcsoltam a televíziót, és jól felerősítettem a hangját, aztán megeresztettem a kádnál a vizet, hogy zavarjam a lehallgatóberendezést, és ne lehessen érteni, amit mondok. Mindezek után elhatároztam, hogy magyarul fogok beszélni az üreimbekkel, hiszen tudtam, a fordítóegység úgyis lefordít mindent bardánra.

– Tanner hívja a csatahajót. Vétel.

– A Kaleng ügyeletes tisztje jelentkezik. Vétel.

– Hívja oda a kapitányt, a hajóorvost, a kommunikációs központ parancsnokát és a főmérnököt, mert meg akarok velük beszélni valamit! – mondtam.

– Mihelyt itt lesznek, jelentkezem – jött a válasz.

Néhány perc múlva az ügyeletes tiszt jelentette, hogy valamennyien együtt vannak.

– Azt akarom, hogy a keddről szerdára virradó éjjel raboljanak el néhány órára két repülőgépet. Egy-egy Stratos álljon majd a helyükre, és ugyanazzal a sebességgel folytassa az utat, hogy a földi irányítók ne vegyenek észre semmit!

– Értjük.

– Ezért már most kezdjék rögzíteni az utasszállító repülőgépek pilótáinak üzeneteit, hogy tudják, miről szoktak egymással és az irányítótornyokkal beszélni! Ezzel párhuzamosan vegyék fel a különböző rádió- és televízióműsorok hanganyagát! A több órányi szövegből aztán készítsenek egy olyan összeállítást, amely majd helyettesíteni fogja az elrablott gépek pilótáinak beszélgetését! – mondtam.

– Meglesz.

– A hanganyagot a két Stratos személyzetének ezzel megbízott tagjai az addigra összeszerelt kis mobil egységgel sugározzák! – folytattam.

– Értjük.

– A feladatot a Sagan kommunikációs központjával együttműködve hajtsák végre! – mondtam.

– Igenis.

– Mindkét csatahajón hozzanak létre egy Molianból és egy Stratosból álló akciócsoportot! A négy hajónak egyszerre kell majd megközelítenie a kijelölt repülőgépeket. A Molianok majd szálljanak a repülőgépek fölé, kapcsolják be a vonósugarukat, aztán fűrik át a gépek falát, és magas nyomással engedjenek be helixifor gázt! Mennyi idő kell a felkészüléshez? – kérdeztem.

– A nagy sebességű fűróberendezés és a miniatűr kompresszor összeállításához csupán néhány óra – mondta a főmérnök.

– A helixifortól egy ember másfél perc alatt elveszti az eszméletét. Viszont akkora adagra lesz szükség, hogy a gépen legalább hat órát aludjon mindenki – folytattam.

– Akkor köbméterenként 250 milligrammra lesz szükség – mondta az orvos.

– Az altatógáz befűjása után a Molianok takarják be energiapajzsukkal a repülőgépeket, és vigyék el őket a Saganra! – mondtam.

– Miért a Saganra, miért nem ide hozzánk? – kérdezte a Kaleng kapitánya.

– Egyrészt a Sagant azon az éjjelen könnyebb lesz elérni, másrészt annak nagyobb a kilátóterme, magasabb a mennyezete, röviden kényelmesebb – magyaráztam.

– Értettem.

– A repülőgépekről lebegő folyosón ki kell majd hozni egy-egy utast a körülbelül három órán át tartó tárgyalásra. Ezért földi összetételű levegőre lesz szükség a kilátóteremben, a 41-es előtérben, valamint a gépektől oda vezető folyosón. Mennyi idő kell a szükséges átalakításokhoz? – kérdeztem.

– Körülbelül négy óra – mondta a főmérnök.

– Mondják meg a Sagan kapitányának, hogy majd rögzítsen mindent, ami a tárgyaláson elhangzik! – kértem.

– Igenis.

– A megbeszélés végeztével mindkét utast vissza kell vinni a gépükre, viszont előtte kell nekik adni egy-egy randominszűrő maszkot. Majd én elmagyarázom nekik, hogy erre azért van szükség, hogy később mindenre vissza tudjanak emlékezni. Azt is megmondom majd nekik, hogy mikor vegyék fel. Ez után a két Molian vigye el a repülőgépeket oda, ahol a két Stratos fog éppen tartózkodni! Ott fűjjanak randomin gázt a gépekbe, hogy senki ne

emlékezzen rá, mi történt az altatást megelőző és követő pár percben! Aztán olyan gázra lesz szükség, amelyiktől mindenki felébred – folytattam.

– Randominból köbméterenként 112 milligramm kell. Az ébresztéshez keroxint javaslok. Köbméterenként tizenöt milligramm elég lesz – mondta az orvos.

– Ez után a fedélzeti mérnökök zárják el a kompresszornak fűrt nyílást, majd a négy úrhajó térjen vissza állomáshelyére, sorsukra bízva a repülőgépeket! – fejeztem be tervem ismertetését.

– Ha nem tévedek, ön holnapután éjjel el akarja rabolni az Egészségügyi Világkonferenciára utazó két elnöknek a különgépét, hogy a csatahajón tárgyalhasson velük. Helixiforral elaltat mindenkit, randominnal pedig kitörli az emlékezetükből a gépeltérítés körülményeit. A két elnök viszont kap egy-egy szűrőmaszkot, hogy később mindketten visszaemlékezessenek az eseményekre. A megbeszélés után mi visszavisszük őket a gépükre, a két Molian pedig az útnak azon a szakaszán ereszti szabadon a gépeket, ahol egyébként lettek volna. Az irányító-tornyok az előre összeállított hanganyag miatt nem fognak gyanút – mondta a kapitány.

– Pontosan. Éppen ezért már most kezdjék lehallgatni a moszkvai meg a washingtoni forgalomirányítókat, s ha szó esik az elnökök különgépéről, azonnal értesítsenek! Nem hiszem, hogy bekövetkezne, de ha a gépek mégis korábban szállnának fel, teleszkóppal figyeljék őket! – mondtam. – Amikor befejezték az előkészületeket, gyakorolják be az elhangzottakat! De számítsanak rá, hogy a súlytalanság miatt csak azok maradnak az ülésükben, akik nem kapcsolták ki a biztonsági övet. A többiek ide-oda úsznak majd az utastérben. Ezeket fogják meg, ültessék le, majd kössék be, nehogy később megsérüljenek!

– Igenis.

– Kordal pedig legyen készenlétben holnapután este nyolctól! Amikor szólok neki, szálljon le a Moliannal ott, ahol a múltkor kitett, és vigyen fel a barátommal és a kanadai miniszterelnökkel együtt a Saganra! Ne felejtse el magával hozni három maszkot!

– Egyébként nagyszerű a terve. Gratulálok. Ezt a módszert a gyűjtéshez is igen jól lehetne használni, csak akkor a Molianoknál nagyobb és gyorsabb hajókra volna szükség. Ha megengedi, a jelentésemben összegzem a műszaki feltételeket, és a módszert önről nevezem el – mondta a kapitány.

– Igazán megtisztel vele – mondtam. – Értesítsenek, ha mindennel elkészültek! Vége.

10. FEJEZET

Nagy kő esett le a szívemről, amikor befejeztem a megbeszélést az úreemberekkel, mert féltem, hogy tervem valamelyik részlete esetleg nem kivitelezhető. A kapitány elismerő szavai pedig határozottan jólestek.

– A következő teendő, hogy telefonáljak Carltonnak, és valamilyen ürüggyel idecsaljam – mondtam magamban, s már tárcsáztam is a megadott számot.

– Pierre Carlton – hallottam az ismerős hangot.

– Itt Steve Tanner. Elnézését kérem, hogy zavarom, de egy igen sürgős ügyben szeretnék önnel beszélni.

– Valami baj van? – kérdezte.

– Nincs, csak épp most kaptam meg az üzenetet, hogy a két üzlettársam holnapután este nyolc körül eljön, mert bizonyos kérdéseket tisztázni akarnak önnel – mondtam.

– Értem. Azt hiszem, jobb lenne, ha inkább én mennék a motelba, s ott találkozónánk. Vagy talán el akart jönni velük a szállodámba? – kérdezte Carlton.

– Nem szeretnék feltűnést kelteni – mondtam.

– Én sem. Akkor holnapután este nyolckor ott leszek. A címet tudom.

Nem hittem volna, hogy Carlton ilyen könnyen besétál a csapdámba. Sikeremen felbuzdulva elhatároztam, hogy Freddel személyesen fogok beszélni. Nem akartam szegényt kész tények elé állítani. Ezért felhívtam az otthoni számát. Reméltem, hogy a tegnapi esti vacsora, majd az azt követő kirándulás után ma pihen, és nem megy el horgászni.

– Itt Steve. Csak nem én ébresztettelek?

– Nem – mondta álmos hangon. – Mi az, nem tudsz aludni? Valami baj van?

– Nincs semmi baj. Sőt. Beszéltem az üzlettársaimmal. Minden a legnagyobb rendben. Majd személyesen elmesélem a legújabb fejleményeket. Gyere el! – mondtam.

– Most? Inkább délután. Előbb be akarok csomagolni. Tudod, hogy utálok az ilyet az utolsó pillanatra hagyni – mondta Fred.

– Majd becsomagolsz este – mondtam. – Ebédeljünk együtt!

– Rendben. Van még whiskyd? – kérdezte Fred.

– A múltkorinak a fele még megvan – mondtam.

– Már félig elfogyott? Akkor viszek egy üveggel.

– Tudod, hogy nem szívesen iszom, de a Glenlivetől legalább nem kapok fejfájást. Azt hozz! – mondtam.

Mihelyt letettem a telefont, kimentem, és bejelentettem a két órnek, akik az ajtó előtt parkoló autóban olvasgattak, hogy meghívtam ebédre a barátomat.

– Körülbelül egy óra múlva ér ide. Előtte sétálunk egyet.

– Ránk is ránkfér egy kis mozgás – válaszolták.

Fred most is pontosan érkezett.

– Ki az a két csaj az ajtó előtt? – kérdezte, miután letette a whiskysüveget az asztalra.

– A biztonsági őrök. Van itt a közelben egy kínai vendéglő. Arra gondoltam, hogy együnk ott, de előtte menjünk el sétálni – mondtam.

– Miért nem utána?

– Mert tele hassal nem olyan egészséges – válaszoltam.

– Ebben van valami – felelte. – Hát akkor menjünk!

Amikor bezártam a motelszoba ajtaját, a két nő kiszállt a kocsijából, és várta, hogy elinduljunk valamerre.

– Gyere, bemutatlak nekik! – mondtam Frednek.

– Ne haragudjon, de nekünk állandóan tudnunk kell, hol tartózkodik, ezért követni fogjuk – mentegetőztek.

Elindultunk a közeli park irányába.

– El sem tudod képzelni, mennyire örülök, hogy Dél-Afrikában találkozol az elnökökkel, és nem itt Kanadában. Így legalább megnézhetjük a Krüger Nemzeti Parkot, elmehetünk Fokvárosba, és fürödhetünk a tengerben – lelkesedett Fred.

– Nem akarlak elkészeríteni, de erről tegyél le! A telefonban nem akartam mondani, mert lehet, hogy lehallgatják, ezért kértem, hogy gyere el. Az egyik csatahajón fogunk velük találkozni – mondtam.

– Ne hülyéskedj! Mikor?

– Holnapután éjjel. Lejön értünk az egyik úrhajó. Carlton is magunkkal visszük – magyaráztam.

– Ő már tudja? – kérdezte Fred.

– Még nem. Nem akartam elárulni neki, nehogy meggondolja magát – feleltem.

– Teljesen igazad van. Segíthetek a szervezésben? – kérdezte Fred, mint aki azonnal rájött, hogy a miniszterelnököt törbe kell csalni.

– Mi az hogy! Foglalj le kedd estére két egymásba nyíló szobát vagy inkább egy lakosztályt a repülőtér melletti Excelsior Hotelben! – mondtam.

– Hány éjszakára?

– Egyre. Majd odaadom a pénzt – tettem hozzá azonnal, mert nem akartam, hogy Fred költségekbe verje magát miattam.

– Hol találkozunk Carltonnal?

– Kedd este nyolcra kijön a motelba. Csak annyit mondtam neki telefonon, hogy az üzletársaim sürgősen meg akarnak vele valamit beszélni – magyaráztam.

– Akkor én már hét körül ott leszek nálad – ígérte Fred.

– Majd együtt átmegyünk az Excelsiorba, s ott várjuk meg, hogy az üremberek megmondják, hol tudnak leszállni – mondtam, mert még Fredet sem akartam beavatni minden részletbe.

– Jó ötlet. Mit vegyek fel?

– Valamilyen nadrágot meg inget. Ha akarsz, vegyél zakót, ha nem, akkor pulóvert. Van valamilyen hosszú kabátod? – kérdeztem.

– Várj csak! A télikabátom a combom közepéig ér, a dzsekijeim még annál is rövidebbek, viszont van egy bélelt ballonkabátom – mondta Fred.

– Azt vedd fel! Mindenesetre nem kell kiöltözni. No, ennyi séta elég is – mondtam. – Gyere, meghívjuk ebédre a testőreimet! Kíváncsi vagyok, hogy férfiak társaságában is olyan harciasak-e, mint amilyennek látszanak.

– Nem bánom, de nem hiszem, hogy le tudjuk őket venni a lábukról. Ne felejtse el, hogy szolgálatban vannak! – válaszolta Fred.

– Este jönnek a váltótársaik – feleltem.

Ezzel visszafordultunk, intettünk a két nőnek, hogy álljanak meg, majd odasiettünk hozzájuk.

– Mit szólnának hozzá, ha együtt ebédelnénk? – kérdeztem.

– Miért ne? Nekünk úgyis a közelben kellene tartózkodnunk.

– Idefelé jövet elmentünk egy kínai vendéglő előtt. Az megfelel, hölgyeim? – kapcsolódott be a társalgásba Fred.

– Nagyszerű – válaszolták.

Fred közben kiválaszthatta magának az egyik nőt, mert mindjárt mellette folytatta az utat. Így én a másikat tartottam szóval. Hamar odaértünk a bejárathoz. Ez az a fajta étterem volt, ahol az ember befizet egy bizonyos összeget, ami ráadásul nem sok, s aztán annyit vehet az önkiszolgáló pultokról, amennyit akar. Nekem találták ki. Leültünk az egyik asztalhoz, majd megrohmoztuk a salátás pultot, utána pedig a különféle meleg ételekkel folytattuk. Valaki mindig ott maradt az asztalnál, miközben a többiek elmentek, és megrakott tányérral tértek vissza. Nagyon vidám hangulatban telt az idő. Fred a legújabb pletykákkal szórakoztatta újdonsült ismerőseinket, míg én afrikai kalandjaimból adtam ízelítőt.

Ebéd után Fred is, én is abban a reményben sétáltunk vissza a motelhez, hogy a kellemes társalgásnak lesz folytatása.

– Remek whiskyt hozott a barátom, igyunk egy pohárral – mondtam az ajtóm előtt.

– Nincs túl hideg itt kinn a kocsiiban? – kérdezte Fred.

– Megszoktuk. Ez a munkánk. Egyébként is szolgálatban tilos inni – válaszolták olyan szigorú hangon, hogy mindketten azonnal tudtuk, semmi értelme a további próbálkozásnak.

– Akkor minden jót – mondtuk, s bementünk a szobámba.

– Nyertél. Igazad volt – mondtam. – Gondolod, hogy este bejönnének?

– Őszintén szólva nem hiszem.

Kényelembe helyeztük magunkat, majd Fred kinyitotta a whiskysüveget. Magának jó két-ujjnyit töltött, nekem azonban csak fele annyit.

– Tudom, hogy nem vagy oda az alkoholért. Még ennyi is kár beléd – jegyezte meg.

Miközben a régi szép időkről beszélgettünk, lassanként elfogyott a whiskynek majdnem a fele. Fred egyszer csak kijelentette:

– Azt hiszem, jobb lesz, ha itt hagyom a kocsimat. Nem mintha attól tartanék, hogy majd nem vezetek ugyanolyan biztonságosan, mint józanon, de nem akarom, hogy megbüntessen a rendőr.

– Okosan teszed – mondtam.

Tovább beszélgettünk, amikor hirtelen kopogtak.

– Pillanat – szóltam jó hangosan, s kilestem az ablakon.

Négyen álltak az ajtó előtt, a két nő, akikkel együtt ebédeltünk, meg két jellegtelen fickó.

– Megérkeztek a váltótársaink – mondták, miután kinyitottam az ajtót.

A két férfi morgott valamit a bajsza alatt, aztán minden további nélkül bejöttek, és megnézték, hogy valóban csak egy bejárata van-e a szobának. Hirtelen átvillant az agyamon, hogy itt a nagy lehetőség.

– A szolgálatnak már vége. Megkínálhatjuk magukat egy kis whiskyvel? – kérdeztem a nőket.

– Köszönjük, de nem érünk rá.

Miután a terepszemlével végzett a két új biztonsági ember, mindnyájan távoztak.

– Mondtam, hogy nem fogsz velük zöld ágra vergődni – jegyezte meg Fred, amikor magunkra maradtunk. – De várj csak! Eszembe jutott valami.

Ezzel elővette a noteszát, egy darabig lapozott benne, aztán odament a telefonhoz, és tárcsázott, majd rendkívül barátságos hangon megszólalt:

– Szervusz drágám, itt Fred. Hogy vagy? Én pompásan. Mondd, mit csinálsz ma este? Nagyszerű. Nemrég érkezett meg az egyik régi barátom. Évek óta Afrikában dolgozik, de időnként hazajön. Arra gondoltam, hogy szerencsétlent el kellene vinni valahová vacsorázni. Remek. Akkor hétre odamegyünk hozzád.

– Kivel beszéltél? – kérdeztem.

– A teniszklubból az egyik csajjal. Gloriának hívják. Csak az nem megy vele ágyba, aki nem akar. Gondoltam, rádfér egy kis kikapcsolódás – mondta Fred.

– Kösz. Legalább csinos?

– Elmegy.

– Hány éves?

– Nehéz megmondani. Majd meglátod.

– Akkor most bemegyek a fürdőszobába, és rendbe szedem magamat – mondtam.

Fél hét tájban hívtunk egy taxit. Pár perc múlva megérkezett a kocsis. Fred megadta a sofőrnek a címet, majd mesélni kezdett:

– Gloria műtősnő. Fiatalon férjhez ment egy tőzsdeügynökhöz. Addig nem akartak gyereket, amíg úgy gondolták, hogy anyagilag nem állnak egészen jól. A fickó rengeteget dolgozott, de úgy látszik, nem bírta a strapát, mert néhány éve hirtelen összeesett az irodájában. Mire kijöttek a mentők, már nem élt. Gloria ott maradt a nagy házzal egyedül. A férje halála után megfogadta, hogy többet nem köti le magát. Élvezni akarja az életet. Ki tudja, meddig fogok élni, szokta mondogatni.

Nemsokára megállt velünk a taxi egy kertes ház előtt. Én benn maradtam a kocsiban, miközben Fred becsöngetett. Glorián már kabát volt, amikor ajtót nyitott. Miután beszálltak, bemutatkoztunk egymásnak.

– Most menjünk a Dixie útra, a Texas nevű étterembe! – mondta Fred a sofőrnek.

Amennyire lehetett, szemügyre vettem Gloriát a kocsiban. Nem volt csúnya, bár markáns vonásait még jobban kiemelte fekete haja. Ráadásul kissé közönségessé tették a gyűrűi meg az arcfestéke. Miután megérkeztünk az étterembe, s levettük a kabátunkat, rögtön láttam, hogy Gloria nagyon vigyázhat az alakjára, mert nem volt rajta egy deka fölösleges zsír sem, bár soványnak sem lehetett mondani.

Mihelyt befejeztük a vacsorát, Fred felállt:

– Bocsássatok meg, tudom, hogy udvariatlanság, hiszen pont én javasoltam, hogy töltsük együtt az estét, de nem érzem jól magam. Azt hiszem, kicsit sokat ittam, meg az az igazság, hogy nem aludtam eleget az éjjel. Szóval, nem haragusztok, ha most magatokra hagylak benneteket?

– Ne izgasd magad, mi még beszélgetünk egy kicsit, ugye? – szólta Gloria felém fordulva, viszont alighogy kettesben maradtunk, nekem szegezte a kérdést: – Hozzád menjünk vagy hozzám?

– Tőled függ – feleltem. – Amióta Afrikában dolgozom, csak rövid időkre szoktam Torontóba jönni, s ilyenkor szállodában lakom. Most is az egyik tóparti motelben szálltam meg.

– Akkor inkább megmutatom a házamat – mondta Gloria.

– Rendben. Mindjárt fizetek, és megkérem a pincért, hogy hívjon egy taxit.

Legnagyobb meglepetésemre az a kocsi várt bennünket a bejárat előtt, amelyikkel jöttünk.

– Csak nem Carlton biztonsági szolgálatához tartozik ez a sofőr is? – tűnődtem.

Amint megérkeztünk, Gloria rámutatott az egyik ajtóra:

– Ez a vendég-fürdőszoba. A fogkefétől a törülközőkig minden új illetve tiszta, nyugodtan használhatod őket. Addig én átöltözöm, ha megengeded.

Mire kijöttem, Gloriát fekete-piros csipkepongyolában találtam a tévé előtt.

– Melyik videokazettát nézzük meg? – kérdezte, s odaadott néhányat.

A dobozok borítólapját látva rögtön tudtam, hogy mindegyik pornófilm.

– Ezt – mondtam, s találomra odanyújtottam az egyiket.

Ami ez után következett, azt életem végéig nem fogom elfelejteni. Hajnal volt, mire elaludtunk.

Arra ébredtem, hogy besüt a Nap az ablakon. Egyedül feküdtem az ágyban. Ránéztem az órára. Kilencet mutatott. Pár perc múlva megjelent Gloria hosszú fehér frottírköpenyben.

– Gondoltam, lezuhanyozom, amíg magadhoz térsz. Mit kérsz reggelire?

– Ami van. Olyan éhes vagyok, mint a farkas – válaszoltam.

Kimentünk a konyhába. Gloria gyorsan megterített, majd kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, és pillanatok alatt telerakta az asztalt mindenféle ennivalóval. Közben elkészítette a kávé, és megpirított egy csomó kenyérszeletet.

– Ma délutános vagyok, tizenkettőre kell bemennem a kórházba. Előtte majd elviszlek a motelbe – mondta.

Reggeli után én is bementem a fürdőszobába. Mivel a mosdó feletti polcra borotvakészlet, borotvakrém, sőt arcvíz is ki volt készítve, kényelmesen megborotvákoztam, fogat mostam, lezuhanyoztam, bedezodoroztam magam, majd felöltöztem. Gloria utcai ruhában várt a nappaliban.

Ahogy az autóval kiértünk a garázból az utcára, rögtön észrevettem a két biztonsági embert a szemközti oldalon várakozó kocsiban.

– Nyilván a taxisnak álcázott társuktól kapták meg a címet – futott át az agyamon.

– Ma este nyolcig dolgozom. Ha akarod, eljövök érted – mondta Gloria a motel bejárata előtt.

– Sajnos már elígérkeztem egy régi iskolatársamhoz – feleltem, ami ugyan nem volt igaz, de tudtam, hogy két egymás utáni éjjel nem lennék képes megfelelni a követelményeknek.

– És holnap? – kérdezte kitartóan Gloria.

– Nagyon sajnálom, de akkor sem érek rá. Kora reggel indul a gépem New York-ba. Mielőtt visszamegyek Afrikába, még be kell ugranom az ENSZ-központba.

– Kár. De ha megint itthon vagy, hívj fel! Fred tudja a számomat – mondta Gloria.

– Feltétlenül jelentkezem – válaszoltam, s ezzel kiszálltam a kocsiból.

Alighogy beértem a szobába, csengett a telefon.

– Már többször kerestelek. Kora reggel odamentem az autómért, de nem akartam bekopogni.

– Most jöttem meg. Gloria elhozott.

– Jól érezted magad? – kérdezte Fred.

– Hármat találhatsz. Még most is remeg a térdem, a fülem meg transzparens. Öregem, ez a csaj olyan, mint egy vákuumszivattyú.

– Szóval remekül érezted magad – vágott közbe Fred.

– Síríg hálás vagyok – mondtam.

– Akkor most aludd ki magad! Még csak annyit, hogy elintéztam, amit kértél. Holnap találkozunk – mondta.

Beestem az ágyba, és nyomban elaludtam. Már sötétedett, amikor felébredtem. Telefonon rendeltem egy pizzát, bekapcsoltam a tévét, és hol az egyik, hol a másik csatorna műsorát néztem aszerint, hogy melyik keltette fel az érdeklődésemet.

Este nehezen aludtam el, s azt álmodtam, hogy a szudáni országúton megyek a terepjárómmal, és felbukkan előttem a kivilágítatlan fekete autó. Mielőtt összeütköztünk volna, felriadtam. Miután harmadszor is megisméltődött a lidérces álom, mérgemben felhajtottam egy jó ujjnyi whiskyt. Ettől aztán mély álomba zuhantam.

Reggel, amikor felébredtem, azonnal elfogott az idegesség, mert eszembe jutott, hogy este életem legizgalmasabb óráinak nézek elébe. Fel akartam frissíteni magamat, ezért elhatároztam, hogy elmegyek valamelyik sportklubba. Gyorsan lezuhanyoztam, majd kimentem a parkolóba, és üdvözöltem az őreimet. Ugyanazok voltak, akik szombat este idehoztak.

– Szeretném megmozgatni magam egy kicsit. Nem tudják, van itt a közelben egy sportklub? – kérdeztem tőlük.

– Több is. Ha akarja, elvisszük. Csak útközben álljunk meg valahol, és igyunk egy kávé! – mondták.

– Jó ötlet. Még úgysem reggeliztem. Akár indulhatunk is – feleltem, s beültem a hátsó ülésre.

A sportklub egy kétemeletes, nagyrészt üvegfalú épületben működött. Az utcáról látni lehetett a földszinti úszómedencét meg az első emeleti termet a különféle izomfejlesztő gépekkel. A portán készségesen elmagyarázták, hogy van öt fedett teniszpályájuk, külön termük a tollaslabdázóknak, délelőtt, délután és este aerobic tanfolyamokon lehet részt venni. A fiatalember még folytatta volna, de félbeszakítottam:

– Csak néhány órára szeretnék bejönni.

– Higgye el, sokkal jobban jár, ha nem egy napra vásárolja meg a belépőjegyet! Most a feléért kínáljuk az egész évre szóló tagsági díjat. Kár volna elszalasztani ezt a rendkívül kedvező ajánlatot.

– Majd még gondolkodom rajta – válaszoltam udvariasan, hiszen tudtam, hogy csak azt mondja, amit a főnöke megparancsolt neki. – Most meséljem el, hogy ki vagyok, mi vagyok, honnan jöttem, hova megyek, és miért nem tudnám igénybe venni az éves tagságot? Ugyan! Semmi köze hozzá – gondoltam magamban.

Kifizettem az egynapos belépőt, majd az előcsarnokban lévő üzletben vettem magamnak egy úszónadrágot meg egy sortot. Először a tornaterembe mentem, és tízszer körbefutottam az erre kijelölt pályán. Aztán felültem az egyik szobakerékpárra, és úgy állítottam be, mintha hegynek felfelé mennék. Fél óra biciklizés után dőlt rólam a víz. Ekkor megkerestem a szaunát, utána pedig lementem az uszodába. Testemen kellemes fáradtság vett erőt, ugyanakkor szellemileg teljesen felfrissültem. A két biztonsági ember az előcsarnokban várt rám.

– Ideje ebédelni – mondtam nekik. – De pizzát, kínai eledeleket, hamburgert látni se akarok. Tudják, mit ennék? Egy jó nagy szelet bélszínt sült krumplival.

– Akkor elvisszük oda, ahol a legjobbat kapni – mondták.

Tudtam, hogy Carlton csak azért rendelte mellém az öröket, hogy értesüljön, kikkel találkozom. Mindenesetre jó érzés volt látni, mennyire vigyáznak rám. Megnyugvással töltött el a biztonságérzet.

Ebéd után visszamentünk a motelbe. Alighogy beléptem a szobámba, jelentkezett a Kaleng ügyeletes tisztje.

– Itt Tanner. Vétel.

– A Sagan kapitánya üzeni, hogy mindent előkészítettek.

– Mindjárt visszahívom – mondtam.

Gyorsan bekapcsoltam a tévét, majd a fürdőszobában megeresztettem a vizet.

– Tanner hívja a Kalenget. Vétel – mondtam, még hozzá a biztonság kedvéért magyarul.

– Itt a Kaleng ügyeletes tisztje. Vétel.

– Maguk is felkészültek az esti akcióra?

– Igen. Vasárnap este óta néhány hosszú távú utasszállító repülőgéppel gyakorlatoztunk. A célpont kijelölése után legfeljebb tíz-tizenkét perccel a mintadarabok már a Saganon illetve a Kalengen voltak.

– A forgalomirányítók hogyan reagáltak?

– A lehallgatott beszélgetések alapján tudjuk, hogy csak akkor észleltek rendellenességet, amikor az irányító állomást túlságosan megközelítettük. Ilyenkor azt a látszatot keltettük, hogy félreértésről vagy a radar meghibásodásáról van szó.

– Elhitték?

– Kivétel nélkül.

– Este majd én is figyelni akarom az irányítók beszélgetését. Tartsák bekapcsolva a lehallgatóberendezést! Vége.

Régen gyakran előfordult, hogy sürgettem volna az időt. Viszont olyankor mindig az jutott az eszembe, hogy ezzel életem utolsó óráját hoznám közelebb. Ezért lassan rájöttem, hogy legjobb türelemmel lenni. Azóta bármennyire szeretnék túlesni valamin, könnyűszerrel tudok várni.

Hat óra felé felvettem a fehér kezeslábasomat, és közben néztem a tévét. Nem sokkal később megérkezett Fred.

– Fűrödni akartál? – kérdezte, mert hallotta, hogy folyik a víz a kádba.

Mutatóujjamat a szám elé téve jeleztem, hogy halkabban beszéljen, majd odasúgtam neki, hogy ez a lehallgatóberendezések miatt van.

– Olyan ideges vagyok. Maradt még a whiskyből?

– Tessék – mondtam, s odaadtam neki az üveget.

– Te nem kérsz, ugye? – s rögtön töltött magának, majd újra megszólalt. – Mondd, nem adnád kölcsön a másik síruhát? Olyan jól nézel ki benne. Már múltkor szerettem volna felpróbálni, de nem mertem elkérni. Ha odaadnád, akkor mind a ketten az alkalomhoz illően lennénk öltözve. Biztos örülnének neki az üzlettársaid.

– Nagyon szívesen – mondtam. – De előbb vetközz le teljesen, s aztán bújj bele!

– Nem lesz ez kicsi? – kérdezte Fred, amikor kivette a dobozból az úrruhát.

– Ne félj! Akkorára fog nyúlni, amekkora vagy – válaszoltam magabiztosan, s közben eszembe jutott, hogy nem is olyan régen még én is ugyanígy reagáltam.

Fred bement a fürdőszobába átöltözni. Amikor kijött, olyan volt, mint egy nagyra nőtt bardán. Leültünk beszélgetni. Közben jó hangosan szólt a tévé, és a csapot sem zártuk el.

Nyolc óra előtt pár perccel kopogtattak. Kinéztem az ablakon. Carlton volt az.

– Látom, nem késtem el. Még nincsenek itt. Egyébként jól néznek ki ebben az öltözékben. Nem tudna kölcsönadni nekem is egyet? Gyorsan felvenném, mielőtt megérkeznek. Hadd lássák, hogy mennyire megbecsüljük a termékeiket. Ha tényleg kényelmes, majd megmondjuk nekik, hogy szeretnénk importálni ilyeneket, és akkor ők is biztos vennének tőlünk valamit – mondta.

Azt a dobozt adtam oda, amelyikben a fekete kezeslábas volt, s neki is elmagyaráztam, hogyan kell felvenni. Carlton bement a fürdőszobába. Kisvártatva kijött, karján utcai ruhájával.

– Miniszterelnök úr, ne haragudjon, de egy órával ezelőtt ideszóltak az üzlettársaim, hogy a motel közelében nem tudnának biztonságosan leszállni. Azt kérték, hogy inkább abban a szállodában találkozzunk, ahol az első nap aludtam, mert az közel van a repülőtérhez. Freddel gyorsan lefoglaltunk egy szobát, hogy ne a hallban kelljen várakoznunk – mondtam.

– A biztonság okáért menjünk az én kocsimmal! Ha végeztünk, majd visszajövünk ide, s itt átülhet a saját autójába – szólt Fred.

– Rendben. Majd megmondom az öröknek, hogy ne kövessenek, s itt várjanak rám – mondta Carlton.

Felvettük a nagykabátunkat, hogy ne keltsünk feltűnést. Carltonnak odaadtam a napszemüvegemet meg a széles karimájú kalapomat, nehogy a szállodában felismerje valaki. Szemmel láthatóan élvezte a helyzetet. Amikor kimentünk a szobából, odalépett a közelben várakozó biztonsági emberekhez, s mondott nekik valamit. Azok bólintottak.

Mihelyt leállította Fred a kocsit a szálloda mögötti parkolóban, kiszálltunk, s a hátsó bejáraton keresztül egyenesen a lifthez mentünk.

– Kérd el a portán a szobakulcsot! Mi majd itt megvárunk – mondtam Frednek.

– Hányadik emelet? – kérdeztem, amikor visszajött.

– A legfelső.

A liftből kilépve megkerestük a szobaszámot, majd Fred kinyitotta az ajtót. Elegánsan berendezett, tágas szalonban találtuk magunkat. Carlton és Fred rögtön helyet foglalt a kényelmes ülőgarnitúrán, én viszont megnéztem a többi helyiséget. Elcsodálkoztam, amikor megláttam a szomszédos hálószobában a három méter átmérőjű kerek ágyat, a fürdőszobában pedig a kisebbfajta medencének is beillő, szív alakú fürdőkádat.

– Ha élve megúszom ezt az egészet, bizony isten elhozom ide Gloriát – ígértem magamnak.

– Itt a Kaleng ügyeletes tisztje – hallottam hirtelen.

– Itt Tanner. Vétel.

– A Molian útban van Toronto felé. Rácsatlakozott egy utasszállító repülőgépre. Körülbelül negyedóra múlva ér a szálloda parkolójába.

– Addigra lemegyünk. Vége.

Visszamentem a szalonba, leültem Fred mellé, majd nyugalmat erőltetve magamra megszólaltam:

– Az úrhajó tizenöt perc múlva száll le a hátsó parkolóban.

– A portás még gyanút fogna, ha bejönnének az üremberek, és elkezdenének kérdezősködni – jegyezte meg Fred.

– Ha nem akarunk pánikot kelteni, akkor legjobb lesz, ha lemegyünk – javasolta Carlton.

Felvettük a kabátunkat, Carlton feltette a napszemüveget, fejébe húzta a kalapot, s elindultunk. Szerencsére egyik emeleten sem szállt be senki a liftbe. A földszinten a hátsó kijárat felé vettük utunkat, s mindjárt kimentünk a parkolóba. A fal mellé húzódva megálltunk egy kevésbé megvilágított részen.

Pár perc múlva különös zümmögésre lettünk figyelmesek, majd néhány másodperc elteltével furcsa csillogást láttunk a kerítésnél.

– Menjünk! – mondtam. – Itt a Molian.

11. FEJEZET

Mihelyt odaértünk az űrhajóhoz, kinyílt az ajtaja, s megjelent egy bardán, kezében három maszkkal.

– Mielőtt beszállunk, ezeket fel kell vennünk – mondtam, s megmutattam, hogyan húzzák a fejükre.

– Megint felmegyünk a csatahajóra? – kérdezte Carlton.

– Úgy bizony – válaszoltam.

Mint hogy a Molianban nem volt utastér, én a kapitány mellett foglaltam helyet, Fredet és Carlont pedig megkértem, hogy feküdjenek be egy-egy hibernáló ládába.

– Le is fognak bennünket fagyasztani? – kérdezte Fred ijedten.

– Ilyen rövid útra nem érdemes – válaszoltam.

Nemsokára megérkeztünk a Saganhoz. Kordal a gyakorlott pilóták biztonságával kapcsolta a dokkoló horogra a Moliant, miközben két húzószaggal is kikötötte, hogy súlya ne terhelje a lebegő folyosót, amely összekötötte a csatahajóval.

– Nyugodtan szálljanak ki, de azért vigyázzanak! – mondta Kordal. – Itt már van gravitáció, bár fele annak, amit a Földön megszoktak. Amikor kiérnek a csatahajóra, menjenek tovább a folyosón, egészen a zsilipig! Azon túl már földi összetételű lesz a levegő.

– Értem. Jó vadászatot – mondtam búcsúzóul.

Rövidesen elértük a zsilipet.

– Amikor elzöldülnek a falak, levehetjük a maszkunkat – mondtam.

– Kár, hogy nincs nálunk fényképezőgép – jegyezte meg Carlton. – Biztosan jól nézek ki a maszkban.

– Mint a fekete ördög – jegyezte meg Fred. – Amilyenek az ellenzék szokta lefesteni.

A zsilipből kilépve egyenesen a kilátóterembe mentünk. A kupolás helyiségben a kerek tárgyalóasztal körül öt széket találtunk.

– Menjünk fel, és nézzünk körül! – javasoltam, s rögtön elindultam a bejárat melletti meredek lépcsőn, amely az üvegfalú körfolyosóhoz vezetett. A koromsötét égbolton csak a csillagok világítottak.

– Csodálatos – mondta Carlton, ahogy körbesétáltunk.

– Nekem mondja? – válaszoltam, majd Fredhez fordultam: – Légy szíves, tartsd szóval a miniszterelnök urat! Valamit el kell intéznem, de mindjárt visszajövök.

A zsilipben újra feltettem a maszkomat. Kíváncsiságból elmentem a lebegő folyosóig, s láttam, hogy a Molian már nincs ott. Ekkor visszafordultam, s odamentem a csatahajó központi részébe vezető ajtóhoz. Bár most jártam először a Saganon, rögtön tudtam, merre van a parancsnoki híd.

– Nagyszerű dolog ez az elektronikus kiképzés. A legapróbb részletekre is kiterjed – mondtam magamban.

Egy fekete hajú bardán fogadott:

- Montando vagyok, a Sagan elsötisztje.
- Steve Tanner. Örülök, hogy megismerhetem. Hogy állnak?
- A négy űrhajó 319-es hívójellel álcázva magát a kijelölt koordinátáknál várakozik. Mihelyt tudják, mi a célpont, megkezdik az akciót – válaszolta a tiszt.
- Előbb bele akarok hallgatni a forgalomirányítók beszélgetésébe – feleltem.
- Akkor át kell mennünk a kommunikációs központba.

Míhthogy tudtam, merre van, azonnal odamentem a tolóajtóhoz. A helyiségben szinte teljes sötétség fogadott bennünket.

- A repülőgépeket csak földi típusú radarral tudjuk figyelni, és sajnos nem lehet őket rendszeren látni, ha világos van a szobában – magyarázta Montando.
 - A moszkvai forgalomirányító épp most engedélyezte, hogy az elnök különgépe felszálljon – szólt az egyik kezelő.
 - Amikor az orosz elnök különgépe az északi szélesség 55. és a keleti hosszúság 37. fokához ér, induljon el a két űrhajó, és hozza ide a repülőgépet! – adtam ki az utasítást.
 - Az amerikai elnök különgépe már fel is szállt – jelentette a másik kezelő.
 - Mihelyt elhagyja az amerikai partvidéket, és átlépi a nyugati hosszúság 85. fokát, menjenek érte! – mondtam.
 - Valami nem tetszik a moszkvai irányítónak – jelentette a kezelő.
 - Kapcsolja be a hangszórót! Hallani akarom – mondtam.
 - 319-es járat, emelkedjen a huszonkettes szintre! – hallottuk. – 319-es járat, azonnal felfelé! – mondta ugyanaz a hang, de most már sokkal erélyesebben. – Elnöki külön lefelé! – ordította a forgalomirányító. – Úristen, ezek mindjárt összeütköznek! Elnöki külön, válaszoljon!
 - Az elnök pilótája üzeni Moszkvának – hallottuk a monoton hangot. – Egy örült vadászpilóta kerülget bennünket a MIG 22-ével. Nem hiszem, hogy támadni akar, inkább csak szórakozik. De már el is ment.
 - Lecsukatom azt az állatot – fenyegetőzött a forgalomirányító.
 - Az akció sikerült – szólt Montando. – A MIG 22-ről szóló szöveg már a mi összeállításunk alapján hangzott el.
 - Már az amerikai különgép fölött is ott a Molian – jelentette a kezelő.
 - A lebegő folyosónál négyen álljanak készenlétben! Ne felejtse el magukkal vinni két hordágyat, mert ha megérkeznek a repülőgépek, azonnal ki kell hozniuk két embert. Majd megmondom, hogy kiket. Rögtön ellenőrizték, nincs-e rajtuk lehallgatóberendezés! Az orvos majd hozzon magával keroxint, hogy azonnal felébreszthesse a két mintadarabot! Most visszamegyek a kilátóterembe, ott megtalálják – mondtam végezetül.
- Carlton és Fred még mindig a körfolyosón állt, és a sötét égboltot vizsgálta. A közismert csillagzatokat próbálták megkeresni.
- Csodálatos. Kár, hogy nem írhatok róla újságcikket – mondta Fred.
 - Azt nem, de sci-fit igen – jegyezte meg Carlton.
 - Miniszterelnök úr, van egy kis meglepetésem a számára – mondtam.

- Nocsak!
- Nemsokára megérkezik Weston és Kuriakin.
- Amikor felhívtam őket, nem említették, hogy a világűrbe készülnek – mondta Carlton csodálkozva.
- Ők még most sem tudják, hogy kerülővel mennek Dél-Afrikába – feleltem.
- Ezek szerint itt tartjuk a titkos megbeszélést, nem ott?
- Pontosan. Nem akartam semmit sem kockáztatni, és az üremberek létezésének bizonygatásával húzni az időt – mondtam.
- Ezt nevezem határozottságnak – jegyezte meg Carlton.
- Fred, fogd a maszgodat! Ha megérkeznek a repülőgépek, segíts megkeresni a két elnököt! – kértem.
- Csak nem altatták el az utasokat? – kérdezte Carlton.
- Muszáj volt. Csak így lehetett észrevétlenül elrabolni őket – feleltem. – Viszont majd kitöröljük az emlékezetükből azt a pár órát, amit itt töltenek. Csak a két elnök fogja tudni, hogy hol jártak.
- Fantasztikus. Hogy másutt már mire képes a tudomány! Ez kellene nekünk is – jegyezte meg Carlton.

A körfolyosón állva egyszer csak észrevettük, hogy két fénypont közeledik felénk.

- Itt hozzák az elnökök különgépeit – mondtam.

Amikor az egyik egészen közel ért, láttuk, hogy az óriásgépre piócafényként tapadó kis Molian lelassít, majd a dokkoló kapocs felé siklik. Amint befejezte a pilóta a kikötést, a repülőgépet három vonósugárral azonnal a Saganhoz rögzítette. A lebegő folyosó ekkor ráirányult a gép első ajtajára.

- Induljunk! – mondtam Frednek.

Amikor a folyosón várakozó bardánok kinyitották a repülőgép ajtaját, s mi beléptünk, különös kép tárult elénk. A súlytalanság miatt az utasok többsége úgy lebegett ide-oda, mint a héliummal töltött léggömbök.

- Kössék be őket az ülésekbe! – szóltam.

- Igenis.

- Mire befejeződik a tárgyalás, a lebegő folyosóban is földi összetételű levegőre lesz szükség – mondtam.

- Értjük.

Fred egy darabig keresgélt az eszméletlen emberek között, de aztán rámutatott az egyikre:

- Megvan. Ez Weston.

A bardánok gyakorlott mozdulatokkal pillanatok alatt ott termettek, energiapajzsból koporsószerű burkot formáltak az elnök köré, majd vékony kis vonósugárral szép lassan kihúzták. Miután biztonságba helyezték az eszméletlen utasokat, a Molian pilótája kikapcsolta a vonósugarakat, és elvitte a repülőgépet a Sagan túlsó oldalára. Amíg nem ért oda a másik Molian az orosz elnök gépével, a lebegő folyosó végét energiapajzssal zárták le.

- Mehetünk – mondtam Frednek, amikor a bardánok kinyitották a második repülőgép ajtaját.

A súlytalanság itt még nagyobb zűrzavart okozott. Furcsa látványt nyújtott az utastérben lebegő rengeteg cigarettavég és a poharából kiömlött vodka. Feltűnt, hogy az agglegény Kuriakin gépén mennyi a fiatal, csinos nő.

– Még szerencse, hogy van rajtam maszk – gondoltam –, különben megfulladnék a füstől meg az alkohol szagától.

A kisportolt alakú, megtermett elnököt csiszolt üvegpohárral a kezében találtuk meg. Óvatosan elvettem tőle, majd szóltam a bardánoknak, hogy vigyék ki, s utána itt is teremtsenek rendet.

Freddel visszamentem a kilátóterembe. A két elnök egyelőre eszméletlenül feküdt.

– A keroxin mindjárt rendbe hozza őket – mondta az orvos, s arcukra tette a gázmaszkot.

Először Kuriakin nyitotta ki a szemét, nem sokkal utána Weston. Amikor mindketten magukhoz tértek, az orvos elhagyta a helyiséget. A két elnök tekintetén látszott, fogalmuk sincs, mi történt velük. Egymásra néztek. Amikor észrevették Carltont, nyomban megszólaltak:

– Hol vagyunk? Mi történt? Elraboltak bennünket?

– Nyugodjatok meg, Tanner úr majd mindent elmagyaráz! – mondta nekik Carlton. – Inkább keljetek fel, és mindnyájan üljünk az asztalhoz!

A két elnök kissé bizonytalan léptekkel elindult a terem közepe felé. Fred, Carlton és én a nyomukban. Amikor valamennyien helyet foglaltunk, megszólaltam:

– Engedjék meg, hogy bemutatkozzam. Steve Tanner vagyok. Ez itt – s Fredre mutattam – Gordon úr, egy régi barátom. Carlton miniszterelnök úr már tudja, hogy a Bardos nevű bolygón élő bardánok üzenetét szeretném átadni önöknek.

– Nem lett volna egyszerűbb telefonálni, rádiózni, faxot küldeni valamelyikünknek, esetleg az ENSZ-nek? – kérdezte Weston.

– Megnyugtatom, a bardánok többször is megpróbálták, de nem kaptak választ – mondtam.

– Miért nem jöttek le ők a Földre? – kérdezte Kuriakin.

– Többször is megkísérelték, de a vadászpilóták mindig megtámadták az űrhajójukat, mielőtt leszállhattak volna. Egyébként most az egyik űrcsatahajójukon vagyunk a világűrben – jegyeztem meg.

– Ezért vagytok ilyen furcsán öltözve? – kérdezte Kuriakin.

– Igen. Mindjárt felviszlek benneteket a körfolyosóra. Fantasztikus a kilátás. De majd óvatosan menjetek, mert itt kisebb a gravitáció, mint a Földön! – mondta Carlton.

– Amikor vasárnap telefonáltál, miért nem mondtad, hogy mi készül ellenünk? – kérdezte Weston.

– Esküszöm, hogy akkor még fogalmam sem volt az egészből. Úgy tudtam, hogy Tanner úr Johannesburgban mondja el a részleteket.

– Uraim – vágtam közbe –, az idő sürget, és arra gondoltam, hogy itt hamarabb elhiszik, hogy komolyan beszélek. Utólagos engedelmeükkel ezért raboltam el önöket.

– Terroristákkal nem tárgyalok – jelentette ki Weston.

– Várd ki a végét! – csitította Carlton.

– Szeretném, ha a saját szemükkel győződnenek meg róla, hogy tényleg a Föld körül kerin-
günk a világűrben. Biztos vagyok benne, hogy ha látták, utána majd másként vélekednek –
mondtam.

Felkeltünk, és a meredek lépcsőn felmentünk a körfolyosóra. A Sagan megváltozott helyze-
téből kifolyólag a Nap most már megvilágította a Földet, s tisztán felismertük az afrikai
kontinenst.

– Hogy tetszik? – kérdezte Carlton.

– Sokfelé jártam, de nem hittem volna, hogy ide is eljutok – mondta Weston.

– Ha nem lennétek itt velem, azt gondolnám, hogy túl sokat ittam – jegyezte meg Kuriakin.

Ahogy körbementünk, észrevettük az elnöki különgépeket. Három-három vonósugárral voltak
a csatahajó külsejéhez erősítve.

– Mi történt a többiekkel? – kérdezte Weston.

– Elaltatták őket a bardánok – feleltem.

– És valamikor azért visszajutunk a Földre? – kérdezte Kuriakin bátortalanul.

– Persze. Amikor vége a megbeszélésnek, és önök beszálltak a gépükbe, a bardánok szépen
magukhoz térítik az embereket, majd kitörlik az emlékezetükből az átélteket, a repülőgépeket
pedig visszaviszik a megfelelő légifolyosókba. Senki sem fogja megtudni, hogy itt jártak –
mondtam. – Hacsak önök nem mondják el.

Mínthogy épp visszaértünk a körfolyosón a lejárathoz, lementünk, és kényelmesen elhelyez-
kedtünk az asztalnál.

– Uraim – kezdtem –, hogy megértsék, miről van szó, el kell mondanom, hogy a bardánok
civilizációja műszakilag több mint száz évvel megelőzi az emberekéét. Azt hiszem, ennek
elsősorban az az oka, hogy rendkívül fejlett etikai szinten állnak. Nem háborúskodnak, nem
tulajdonítanak fontosságot a hatalomnak, a vagyonnak, ideológiájukat pedig nem kényszerítik
másokra. Választási beszédekben a politikusok mindig igazat mondanak. A bardánok legfőbb
jellemvonása a becsületesség és az őszinteség.

– Különös társadalom lehet – jegyezte meg Kuriakin.

– Valóban – mondtam, majd folytattam. – Csakhogy akármilyen tiszta Bardániában a környe-
zet, akármilyen egészséges a bardánok életmódja, akármilyen fejlett náluk az orvostudomány,
genetikai okok miatt az utóbbi időben rohamosan csökken az életkoruk. Tudósaik rájöttek,
hogy emberi gének segítségével tudnák csak visszafordítani a folyamatot. Ezért szeretnének
együttműködni a fejlett országokkal. Első lépésként cserébe elmondanák, hogyan lehet a
rákos betegeket egyszerűen és gyorsan meggyógyítani.

– Részemről a dolognak nincs semmi akadálya – szólt Weston.

– Elvileg én is egyetértek a kölcsönös segítségnyújtással – mondta Kuriakin.

Kérdően Carltonra néztem.

– Kanada is kész segíteni – mondta sietve.

– A tervezett együttműködést azonban a széles körű nyilvánosság kizárásával, a legnagyobb
titokban kell tartani – folytattam.

– Ebben teljesen igaza van – mondta Kuriakin.

– Szerintem is – szólt Weston. – Ha kitudódna, hogy Földön túli lényekkel kötöttünk szerző-
dést, bizonyos csoportok vallási vagy egyéb okokra hivatkozva azonnal ellenünk fordulnának.

- Ha viszont ráadásul ugyanezek az emberek meghiúsítanak vagy hátráltatják az együttműködés létrejöttét, a bardánok kifutnának az időből. Ha tudósaik nem tudják a kutatásokat néhány éven belül befejezni, a bardánok életkora huszonöt év múlva annyira lecsökkenne, hogy bolygójukon a műszaki fejlődés egyszerűen megállna, és előbb-utóbb az egész társadalom kihalna – mondtam.
- Vagyis számukra élet-halál kérdése az együttműködés – állapította meg Carlton.
- Valóban nagyon fontos. Ezért azt mondták, hogy ha nem tudunk megegyezni, akkor erőszakhoz folyamodnak, űrflottájukkal hadüzenet nélkül megtámadják a Földet, és emberek millióit viszik el magukkal, hogy azokon kísérletezzenek – folytattam.
- Ez a hozzáállás nem vall éppen magas etikai szintre – jegyezte meg Kuriakin.
- Ne felejtse el, hogy a létük forog veszélyben! – válaszoltam.
- A cél szentesíti az eszközt, ahogy mondani szokták – jegyezte meg Carlton.
- Kutyaszorítóba kerültünk – szólt Weston.
- Pontosan – mondtam. – Ezért az volna a legokosabb, ha minél előbb kidolgoznánk a részleteket.
- Van a bardánoknak konkrét elképzelésük? – kérdezte Carlton.
- Az együttműködés orvosi oldalát bízunk a kutatókra, hiszen egyikünk sem ért a genetikához – mondtam diplomatikusan, mert nem akartam mindent elárulni.
- Hogyan készítsük elő az együttműködést? A költségeket sem ártana tisztázni – jegyezte meg Weston.
- Az anyagiak nem számottevőek – jelentettem ki gyorsan. – Azt javaslom, hogy mihelyt hazaérnek Dél-Afrikából, mind a hárman azonnal hatalmazzák fel a titkosszolgálat keretébe tartozó legmegbízhatóbb tíz embert a Földön túli ügyek intézésével. A szigorúan titkos csoportoknak két-két, különlegesen felszerelt repülőgépre és a legkorszerűbb számítógépekre lesz szüksége. Amilyen hamar csak lehet, a három csoportvezetőt, akiknek majd én leszek a felettese, a bardánok az előre megbeszélte helyről felviszik az egyik űrállomásra, és ott tisztázzák velük a további teendőket. Ugyanott megkapják a szükséges felszereléseket is. Ezeket persze csak az együttműködés keretén belül szabad használniuk.
- Vasárnap este érek vissza Washingtonba. Másnap reggel azonnal intézkedem – mondta Weston.
- Hétfő délelőtt már én is összeállítom a csoportot – szólt Kuriakin.
- Az én embereim is meglesznek addigra – mondta Carlton.
- Nagyszerű – válaszoltam. – Később majd eldöntjük, hogy mikor találkozzanak.
- A rák gyógyításával kapcsolatos ismereteket hol akarják a bardánok átadni, a Földön vagy azt is az űrállomáson? – kérdezte Carlton.
- Természetesen az űrállomáson – válaszoltam. – Ezért arra kérem önöket, hogy hétfő délelőtt válasszanak ki egy-egy orvost is, és röviden tájékoztassák küldetésük céljáról.
- Hol találkozzon a hat ember? – kérdezte Kuriakin.
- Szerintem Kanadában – javasolta Carlton. – A Goose Bay-i repülőtér például ideális volna ebből a szempontból. Távol esik a lakott területektől, ugyanakkor hatalmas, és este hét után ott már nincs forgalom.

– Remek. Most már csak azt kell megbeszelnünk, hogy mennyi idő alatt tudnak odaérni az emberek. Mondjuk, szerda délutánra? – kérdeztem.

– Kényelmesen – felelte Kuriakin.

– Ennyi idő bőven elég – mondta Weston.

– Szerintem is – szólt Carlton.

– Akkor megkérem a bardánokat, hogy szerdán, helyi idő szerint este nyolckor szálljanak le a 23-as futópálya végén. Remélem, megbízhatok önökben, s a hat ember pontosan ott lesz. Ugyanakkor bármi közbejöhet, s akkor módosítani kell a tervet. Ebben az esetben a barátomon keresztül üzenhetnek, mert én most nem megyek vissza a Földre – mondtam, s ezzel Fred felé fordultam, aki egész idő alatt szótlanul figyelt. – Indulás előtt kap egy e-mail címet, s így bármikor kapcsolatba léphet velem.

Fred szeme tágra nyílt a meglepetéstől, de még most sem mert megszólalni.

– Ha viszont nekem lenne sürgős mondanivalóm, rajta keresztül üzenem meg – folytattam. – Ezért adják meg neki azt a telefonszámot, amelyen azonnal elérheti önöket.

– Szóval, én leszek az összekötő – mondta Fred büszkén.

– Különben minek hoztalak volna magammal? Dísznek? – kérdeztem mosolyogva.

– És a legtitkosabb telefonszámokat is megkapom – jegyezte meg Fred.

– De csak akkor használhatja, ha Tanner úr üzen valamit – mondta Carlton.

Kuriakin elővette a noteszét, kitépett belőle egy lapot, felírta a telefonszámát, majd odaadta a papírt meg a tollat Carltonnak. Ő is felírta a számát, aztán Weston is.

– Tudja, milyen hatalmas pénzeket fizetnének egyes újságírók ezért a darab papírért? – kérdezte az amerikai elnök, miközben átnyújtotta a noteszlapot.

– Sejttem – válaszolta Fred, miközben rám kacsintott. – Kaphatnék egypár üres lapot? – fordult hirtelen Kuriakin felé. – Nincs nálam névjegykártya, de meg akarom adni a telefonszámomat, hogy szükség esetén azonnal elérhessenek.

– Akkor mindjárt írd fel az e-mail címedet is! Nekem arra lehet szükségem – mondtam.

Mínt hogy elektronikus kiképzésemnek a híradástechnika is része volt, pontosan tudtam, hogyan tarthatom a kapcsolatot Freddel. Montandóval kerestetek egy szabad telefonvonalat az egyik európai műholdon, majd azon az internetszolgáltató cégen keresztül, ahova becsempésztetem az e-mail címemet, továbbítom az esetleges üzeneteket Frednek. A két csatahajónak pedig gyerekjáték lesz leolvasni, illetve eljuttatni hozzám Fred üzeneteit, ha lesz ilyen.

– Mindenkit nyomtatékosan szeretnék megkérni, hogy egyrészt senkinek se engedjék meg lefényképezni, filmre vagy videóra venni az űrhajót Goose Bay-ben, másrészt csak az említett hat személy legyen jelen. Ha a bardánok műszerei jeleznék, hogy kérésemet valaki nem tartotta tiszteletben, az üremberek azonnal löni fognak.

– Jó, hogy szólt – jegyezte meg Carlton. – Majd felhívom az embereim figyelmét, nehogy bajba keveredjenek.

– Én is – mondta Weston.

– Én is – szólt Kuriakin.

– Ha nincs más kérdésük, akkor elmagyarázom, mit kell tenniük, mielőtt visszatértek a repülőgépekre – mondtam Westonnak meg Kuriakinnak. – Mielőtt felébresztenék az embereket a

bardánok, mindkét gépbe be fognak fújni egy bizonyos gázt, hogy senki ne emlékezzen arra, ami az elmúlt néhány órában történt. Ezek az összehajtható maszkok – s közben kinyitottam az asztalon fekvő dobozt – viszont nem engedik át a gázt. Miután tehát helyet foglaltak, és bekötötték magukat, vegyék fel a maszkot! Amikor érzik, hogy vége a súlytalanság állapotának, menjenek be a mosdófülkébe, és addig maradjanak ott, amíg nem hallják, hogy az emberek magukhoz tértek! Akkor már nyugodtan levehetik a maszkot, viszont tanácsos zsebre tenni, nehogy valakinek feltűnjön.

– Egyébként te hogy kerültél ide? Csak nem úrhajóval? – kérdezte Kuriakin Carltontól, amikor már felálltunk, s elindultunk a kijárat felé.

– Dehogynem. Az üremlerek lejöttek értünk. Még nem is meséltem, hogy szombat este elvittek minket kirándulni. Körülnéztünk egy kicsit a Holdon – mondta Carlton a világ legtermészetesebb hangján.

– Viccelsz? – kérdezte Kuriakin.

– Kérdezd meg az urakat, ha nem hiszel nekem!

– Tényleg igazat mond? – szólt közbe Weston.

– Persze – szólt Fred.

– Elnök úr – fordultam Kuriakinhoz –, az ön gépe indul előbb. Kikísérem.

– Akkor Johannesburgban majd találkozunk – mondta Carlton.

– Jó utat.

Mihelyt visszaértem a kilátóterembe, láttam, hogy a többiek fenn vannak a körfolyosón. Én is utánuk siettem. Együtt figyeltük, hogyan pattannak el a vonósugarak. Miután az úrhajó kapitánya beindította a motorokat, Kuriakin gépét körülvette az energiapajzs kékes fénye. Nem sokkal később a kis Molian elindult nehéz terhével a Föld felé. Odébb mentünk a körfolyosón, mert kíváncsiak voltunk, mi történik Weston gépével. Hamarosan észrevettük, hogy a másik Molian kapitánya a vonósugarak közül kettőt elold, a harmadikkal pedig a lebegő folyosóhoz vontatja a repülőgépet. Amikor az első ajtó és a folyosó vége összeért, a kapitány a két vonósugárral a csatahajó falához erősítette a gépet. Elámultunk a komoly ügyességet és fejlett technikát igénylő manőveren.

– Most már az ön gépe is útra készen áll – fordultam Weston felé. – Lekísérem az elnök urat, s utána elintézek egy-két dolgot. De nem tart sokáig – mondtam Carltonnak és Frednek.

– Vízontlátásra – búcsúzott az amerikai elnök.

Miután Weston gépe elindult, a parancsnoki hídra siettem. Gostor kapitány már várt rám.

– Mindent hallottam – mondta. – Nagyszerű volt. Mintha nem is mérnök lenne, hanem ügyvéd. Kezdek bízni benne, hogy talán mégis létrejön az együttműködés.

– Én is remélem – válaszoltam. – Belehallgathatok a forgalomirányítók beszélgetésébe?

– Természetesen – mondta.

Átmentünk a kommunikációs központba. A két kezelő feszülten figyelte a sötét helyiségben a radarok képernyőit.

– AF 1 jelentkezzen! – hallottuk az afrikai akcentussal beszélő hangot. – Megközelítette valaki magukat? Vétel.

– Itt az AF 1 – válaszolt az amerikai pilóta. – Még Richmond fölött szórakozott velünk egy örült, de azóta senki.

- Akkor valami nem stimmel a radarunkkal – felelte a forgalomirányító.
 - Az amerikai géppel nincs semmi baj – mondta a kezelő. – Most eresztette el a Molian.
 - És mi a helyzet az orosz géppel? – kérdeztem.
 - Az észak-afrikai partok felett repül éppen. Egyik forgalomirányító sem vett észre semmit.
 - Tehát sikeres volt az akció – jegyezte meg Gostor. – Egyébként tudjuk, hogy szüksége lesz egy e-mail címre. Montando már el is intézte.
 - Igen? – jegyeztem meg csodálkozva.
 - Az egyik nagy szolgáltatót választottunk ki, mert arra gondoltunk, hogy a kicsik esetleg pontosan tudják, kik fizettek náluk elő. Egyébként itt az e-mail cím – s közben átnyújtott egy lapos kis lemezt, amelyhez hozzá volt tűzve egy hegyes kis fémrúd – bardos@bios/sim.ca. Mi ezt használjuk jegyzetpapír helyett.
 - Köszönöm. Ha valami üzenet érkezne számomra, azonnal továbbítsák!
 - Természetesen – felelte Montando.
 - Mint tudják, nekem a 104-es úrállomásra kell mennem innen, viszont a két útitársamat, akik a kilátóteremben várakoznak, vissza kellene juttatni oda, ahonnan felszálltunk – mondtam.
 - Moliannal vigyük őket vagy Stratosszal?
 - Moliannal. Igaz, hogy abból nem olyan szép a kilátás, viszont szinte feltűnés nélkül le tud szállni – válaszoltam.
 - Azonnal szólok a pilótának – mondta Gostor.
- Visszamentem a kilátóterembe.
- Mi mikor indulunk? – kérdezte Carlton.
 - Máris. Egyébként megvan az e-mail cím. Tessék – mondtam, s átadtam Frednek az elektronikus jegyzetfüzetet. – Ha otthon leírtad a címet, kísérletezhetsz vele. Hátha rájössz, hogyan kell használni.
 - Kösz. Tudod, mennyire örülök neki? Mindig szoktam magamnak venni valamilyen kis emléktárgyat, ha elutazom valahova. Itt pedig nincsenek üzletek – mondta Fred. – Miniszterelnök úr – fordult Carlton felé –, igaz, hogy túl vagyunk a titkos megbeszélésen, de azért elmehetnék önnel Dél-Afrikába? Még soha nem jártam ott.
 - Jöjjön! Már amúgy is rajta van az utaslistán. Majd mondja azt a biztonsági embereknek, hogy Tanner úr meggondolta magát – szólt Carlton.
 - Mikor indul a gép? – kérdezte Fred.
 - Csak késő este tudok indulni. Mondjuk, nyolcra legyen ott. Igaz, hogy fárasztó napom lesz, de majd a gépen kialszom magam – magyarázta Carlton.
 - És melyik repülőtérré menjek?
 - A trentonira.
 - Fred – szakítottam félbe a társalgást –, amikor ott vagytok a motelben átöltözni, légy szíves, szólj be a portára, hogy tartsák a szobámat! Mondd azt, hogy hirtelen el kellett utaznom, de majd jövök!
 - És mi legyen a kezeslábasokkal? – kérdezte Carlton.

– Ha tetszik, és kényelmesnek találják, akkor megtarthatják. Mosni nem kell. 24 órai szellőtetés után olyan, mintha vadonatúj lenne, mert saját magát fertőtleníti. Viszont nem szabad laboratóriumi vizsgálatnak alávetni, mert akkor tönkremegy – magyaráztam, bár ebben ugyan nem voltam biztos, de nem akartam, hogy valaki gyanút fogjon.

– Akkor indulunk? – kérdezte Carlton.

– Igen – feleltem. – Előbb azonban a bardánok nevében is szeretném megköszönni a segítségét.

– Én pedig az emberiség nevében köszönöm meg, hogy vállalta a közvetítő szerepét – mondta Carlton. – Remélem, hamarosan ismét találkozunk.

12. FEJEZET

Pontosan egy hét állt rendelkezésemre a hat ember érkezéséig. Tehát bőven lett volna időm rá, hogy a saját szememmel is lássam a Saganon mindazt, amire az elméleti oktatáson megtanítottak. Ezenkívül szerettem volna körbeutazni egypárszor a Földet. Jó lett volna megfigyelni a kontinenseket és az óceánokat. Kiderült azonban, hogy a csatahajón embereknek nem tanácsos hosszabb ideig tartózkodni. A lélegzéssel nem lett volna baj, hiszen volt a Saganon földi levegőt előállító gép. A maszk is velem volt, s a bardánokkal közös helyiségekben felvehettem volna. Bár az ágy mérete miatt egyik hálófülkében sem tudtam volna kényelmesen pihenni, nem zavart volna, ha egy hétig a kilátóterem padlóján alszom, hiszen Afrikában hozzászoktam, hogy időnként a Landrover tetején kell megágyaznom magamnak, ha estére nem értük el a célpontunkat. A legnagyobb bajt az okozta, hogy sem emberi fogyasztásra alkalmas étel, sem elegendő ivóvíz nem volt az űrhajón. Erre Gostor kapitány hívta fel a figyelmemet.

– Mielőtt megkaptam a Sagant, az egyik kis űrállomásnak voltam a parancsnoka – mesélte. – Azokkal az önként jelentkező mintadarabokkal kísérleteztünk, akik nem akartak visszatérni a Földre. Például meg kellett szagolniuk a bardán összetételű levegőt, meg kellett kóstolniuk a bardán ételeket. Ezeknek az íztől valamennyien rosszul lettek. Egyébként igen érdekes beosztás volt, de az a sikerélmény, amelyet a Sagan parancsnoki tisztsége nyújt, minden eddigi érzést felülmúl.

– Akkor legjobb lesz, ha az egyik Stratosszal minél előbb elindulok a 104-es űrállomásra – vontam le a végkövetkeztetést.

– Szerintem is – állapította meg Gostor.

Megkértem a pilótát, hogy olyan gyorsan menjen, amilyen gyorsan csak lehet. Így az út csak három óráig tartott. Igaz, hogy a 4.06 G gyorsulástól nagyon kifáradtam, de legalább hamar odaértem.

Garan mint régi, jó ismerőst fogadott:

– Gratulálok a tárgyalás sikeréhez. Gostor mindenről beszámolt. Mindnyájan el vagyunk ragadtatva, és rendkívül hálásak vagyunk magának azért, amit tett.

– Sejtettem, hogy nem lesz könnyű, ezért alaposan felkészültem rá – feleltem. – De most, ha megengedi, elmegyek a szobámba, eszem valamit, és lefekszem aludni, mert halálosan fáradt vagyok.

Ez az egy hét olyan gyorsan elmúlt, hogy szinte észre sem vettem. Néha tíz-tizenkét órát is aludtam egyhuzamban. Az étrend meglehetősen egyhangú volt, a szórakozásnak pedig semmilyen formájára nem nyílt lehetőség. Egyetlen időtöltésem a sportolás volt. Az űrállomás tornatermében kipróbáltam a különféle testedző gépeket, s végül sikerült mindegyiken megdönteni a rekordot. Magam is meglepődtem, hogy milyen türelmes vagyok. Időnként körbesétáltam a folyosókon, s ilyenkor láttam, hogy a kis Molianokkal, valamint a nagyobb méretű Harponokkal rendszeresen hozzák-viszik a zöld zónában élő embereket.

A biztonság kedvéért egyik nap személyesen is elmagyaráztam Garannak, hogy a három orvost meg a három csoportvezetőt mikor és honnan kell felhozni az űrállomásra egy Moliannal.

– Ne felejtse el megmondani a pilótának, hogy felszállás után azonnal fagyassza le őket! – mondtam.

- Őket is kivizsgálják az orvosok, mielőtt felébrednek? – kérdezte Garan.
- Feltétlenül. Sőt a legapróbb elváltozást is hozzák helyre rajtuk! Nem engedhetjük meg magunknak azt a luxust, hogy bármilyen betegség miatt később majd ne legyenek képesek ellátni a feladatukat, mert akkor kezdhették előlről a kiképzést – mondtam.
- Igaza van – felelte Garan.
- Ezenkívül nekik is szükségük lesz fordító bioegységre – mondtam.
- Majd szólok az orvosoknak, hogy azt a fajtát helyezték a karjukba, amely egyben kommunikátor is. Így akkor is tarthatjuk velük a kapcsolatot, ha visszamentek a Földre. Igaz, ez a kommunikátor nem olyan jó, mint az öné, mert ezen keresztül ők nem fognak tudni velünk beszélni. Viszont senki sem fogja látni, mert nem kell a ruhájukra tűzni – tette hozzá Garan.
- Erről jut eszembe – mondtam. – Az orvosi kezelés után, még mielőtt felébrednek, nem kell kezelést adni rájuk. Jó lesz nekik az a ruha is, amelyikben érkeznek, hiszen úgyszólván csak nagyon rövid időre maradnak itt – mondtam.
- Ahogy gondolja – felelte Garan. – Egyébként megérkeztek Bardániából az oktatóprogramok. Az egyik a Medic 1254-es modul. Ez az egészségüggyel kapcsolatos. A másik a Technos 14-es modul. Ez a mintadarabok kiválasztásával és elszállításával foglalkozik. Mind a hatan megkapják mindkettőt?
- Szó sincs róla – feleltem. – Az orvosi program csak a társaság egyik felének kell, a szervezési program pedig csak a másiknak.
- Ez megkönnyíti a helyzetünket, bár az elektronikus oktatás így is rengeteg energiát igényel. Erre az időre majd le kell állítanunk minden egyéb munkát az űrállomáson – jegyezte meg Garan.
- Ha ezt tudom! – mondtam mentegetőzve.
- Ne izgassa magát! Néha előfordul, hogy itt képezzük tovább a pilótákat, s akkor is így szoktuk csinálni – felelte Garan.
- Értem. Most jut eszembe, hogy a hat embernek földi összetételű levegőre lesz szüksége. Ezek szerint az űrállomásnak csak abban a részében tartózkodhatnak, ahol ez eleve adva van, hiszen az energiával való takarékoskodás miatt nem kapcsolhatjuk be a földi levegőt előállító gépeket – mondtam.
- Nem bizony – felelte Garan. – A műtőkkel nincs baj. Gondolom, az elektronikus kiképzés előtt el akarja nekik mondani, hogy miért hoztuk őket ide, s mit várunk tőlük. Erre a célra az irodám lenne a legmegfelelőbb. A kiképzéshez szükséges székelt majd áthozatom a bardán részről, s betesszük az egyik vendégszobába. Addig pedig, amíg nem végez mindegyik, abban a teremben várakozhatnak, amelyikben azok a mintadarabok szoktak aludni, akik nem akarnak visszamenni a Földre, akik inkább Bardániában szeretnének lakni – magyarázta Garan.
- Nagyszerű. Még valami eszembe jutott. Bár mind a hatan tudják, hogy egy űrállomásra hozzák fel őket, tapasztalatból tudom, hogy nyugodtabbak lennének, ha nem a műtőben ténének magukhoz. Ezért már a saját ruhájukban, de még eszméletlen állapotban kellene őket átvinni az ön irodájába. Ha megérkeznek, majd megmutatom, hogy melyik hárommal kezdjék. A többiek addig maradjanak a műtőkben – kértem.
- Akkor szólok, hogy készítsék elő az energiapajzs-hordágyakat – felelte Garan.
- Remélem, néhány óra alatt készen leszünk. Arra gondoltam, hogy visszafelé menjenek Stratosszal, hadd lássanak valamit ők is a világűrben – jegyeztem meg.

– Jó ötlet. Majd megmondom a pilótáknak, hogy legyenek készenlétben – válaszolta Garan. – Most már csak a barátjának az üzenetére van szükségünk, hogy tudjuk, aszerint történik-e minden, ahogy eltervezte. Azonnal szólok, ha valamelyik csatahajóra megérkezik az e-mail.

Szerda délelőtt Fred valóban jelezte, hogy a három orvos, valamint az amerikai, a kanadai illetve az orosz titkosszolgálat egy-egy embere a megbeszélés szerint este nyolcra érkezik a Goose Bay-i repülőtérre. Üzenetében az is benne volt, hogy vett hat baseball sapkát. Indulás előtt a civilekkel a fehéret, a katonákkal pedig a zöldet veteti majd fel, hogy tudjam, ki melyik csoportba tartozik. Fred az e-mail végére odaírta: „Gloria csókoltat, és nagyon vár!”

Aznap már nem hoztak fel mintadarabokat a bardánok. Hogy valamivel agyonüssék az időt, egy számomra megfejthetetlen társasjátékot játszottak. Próbálták magyarázni, de képtelen voltam megérteni a szabályokat.

Végre aztán megérkezett a Molian a hat hibernált emberrel. A sapkák alapján a műtőkben kiválasztottam a három orvost, s megmondtam, hogy őket vigyék át először Garan irodájába.

Körülbelül három óra múlva szólt Garan, hogy mind a hattal végeztek.

– A génjeiket is megvizsgálták. Pontosan ilyen mintadarabokra lenne szükségünk – mondta.

– Találtak rajtuk valamilyen elváltozást? – kérdeztem.

– Sajnos igen – válaszolta Garan. – Az egyiknek meg kellett tisztítani a tüdejét a lerakódott nikotintól, sőt egy kezdődő daganatot is ki kellett belőle venni. Figyelmeztetni kellene, hogy hagyja abba a dohányzást.

– Majd szólok neki – jegyeztem meg. – Bár egy erős dohányosnak mondhatok akármit, nem fogja elhinni, hogy pont ő kap rákot a cigarettától.

– Egy másiknak a szívét kellett újjáépíteni. Nem volt könnyű, de most remekül működik – mondta Garan.

– A többiekkel nem volt semmi probléma? – kérdeztem.

– De igen – folytatta Garan. – Nem láttak rendesen. Ezért mindegyiknek kiigazítottuk a szemlencsáját. Ezentúl nem lesz szükségük szemüvegre.

– Pompás – feleltem. – Akkor menjünk át hozzájuk az irodába, és ébresszük fel őket! Szeretném, ha ott maradna velem. Hátha kérdeznek valamit, amire nem tudok válaszolni.

– Nagyon szívesen – felelte Garan. – A megbeszélés után pedig mehetnek az elektronikus kiképzésre?

– Igen. Aztán lehet hozni a másik hármat – mondtam.

– Értem.

– Akkor indulhatunk is – mondtam.

A három orvos aránylag lassan tért magához, de utána pihentnek és ébernek látszottak.

– Isten hozta önöket a 104-es űrállomáson. Steve Tannernak hívnak. Engedjék meg, hogy bemutassam Garan ezredest. Ő a Bardos nevű bolygóról származik. Azért van a fején maszk, mert a tüdeje nem bírja a földi összetételű levegőt, ebben a helyiségben viszont az van. A Föld három nagyhatalmának elnöke múlt heti titkos találkozásán megígérte, hogy hajlandók együttműködni a bardánokkal, ha az űremberek cserébe elárulják a daganatos megbetegedések gyógyításának titkát. Azért kérték meg önöket, hogy jöjjenek ide, mert a bardánok itt fogják átadni ismereteiket – mondtam. – Mielőtt azonban erre sor kerülne, talán mutatkozzanak be.

– Michael Benson vagyok az Egyesült Államokból. A Bethesda kórház onkológiájának vagyok a vezetője – kezdte egy pirospozsgás, negyven év körüli, kövérkés férfi. – Weston elnök úr csak annyit mondott, hogy az Egyesült Államok jövőjéről van szó.

– Stan Wysoczki vagyok Kanadából – mondta a mellette ülő, nála is fiatalabb, inkább tánc-tanárnak, mint orvosnak tűnő férfi. – A torontói egyetemen dolgozom mint kutató. Nekem is csak annyit mondott Carlton miniszterelnök úr, hogy a legnagyobb titoktartás mellett jelentkeztek Goose Bay-ben.

Az orosz orvosról a jegesmedvék jutottak az eszembe. Körülbelül két méter magas és legalább százhusz kiló lehetett. Viszont látszott rajta, hogy csupa izom és csont. Nem volt rajta egy deka fölösleges hāj sem.

– Oleg Vasziljevics Szmirnov vagyok, a moszkvai Onkológiai Intézet professzora. Szabad-időmben Kuriakinnal szoktam sakkozni – mondta alig észrevehető akcentussal angolul.

– Mindenekelőtt szeretném hangsúlyozni, hogy mindaz, amit majd itt látnak és hallanak, szigorúan titkos kell, hogy maradjon. Az elsajátított gyógymódot saját felfedezésükként fokozatosan kell a világ tudomására hozniuk – mondtam.

– Mi sem természetesebb – felelte az orosz. – Nem az a lényeg, hogy honnan az ötlet, ki kap érte Nobel-díjat, hanem az, hogy végre segíthetünk a gyógyíthatatlan betegek százezerein.

– Valóban – feleltem.

– Hogyan jöttek rá a gyógymódra? – kérdezte a kanadai.

– Bardániában a tudomány és a technika sokkal fejlettebb, mint a Földön – vette át a szót Garan. – Kutatóink már régóta betáplálják valamennyi bardán genetikai adatait a komputerbe. Amikor valaki megbetegedett, a kórokozó keresésekor a kutatók az illető genetikai adatait is megvizsgálták. Kiderült, hogy egyes genetikai kombinációk és bizonyos külső tényezők együttes meglétekor fejlődik ki a rák.

– Erre már mi is rájöttünk – jegyezte meg az amerikai –, de nem mindig tudjuk meggyógyítani a betegeket.

– Hamarosan megismertetjük önökkel a rák valamennyi formáját, azok gyógyítását, valamint a különféle gyógyszerek összetételét – folytatta Garan.

– Mennyi ideig tart a továbbképzés? – kérdezte az orosz.

– Elektronikus úton nagyon rövid idő alatt jelentős mennyiségű ismeretanyagot fognak elsajátítani, ugyanakkor csak néhány hónapig fognak visszaemlékezni rá. Ezért azt javaslom, hogy mihelyt visszaérnek a Földre, azonnal kezdjék leírni mindazt, amit majd itt tanulnak, hogy a tudásuk ne vesszen kárba – mondtam.

– Vannak személyes tapasztalatai e téren? – kérdezte a kanadai.

– Igen. Engem is így képeztek ki úrhajósnak a bardánok – válaszoltam. – Beültettek egy különleges székbe, a fejemre tettek egy pántot, rákapcsoltak egy gépre, s pár perc alatt mindent tudtam a bardánok úrhajóiról. Nem éreztem semmi fájdalmat. Önök se féljenek!

– Mielőtt átesünk a továbbképzésen, megtudhatnánk még néhány érdekességet a bardán orvostudományról? – kérdezte az orosz.

– Természetesen – felelte Garan. – Kezdjük mindjárt azzal, hogy mihelyt megérkeztek az úrállomásra, orvosaink mindenkit megvizsgáltak, és az elváltozásokat kijavították. Most újra olyan egészségesek, mint tizennyolc éves korukban. Ezentúl senkinek sem lesz szüksége szemüvegre. Rendbe hoztuk Benson doktor szívét, valamint az orosz ezredes tüdejét.

– Ez egyszerűen lehetetlen! – szolt az amerikai. – Ha jól jár az órád, most csütörtök hajnali fél négy van. Szerda este nyolckor találkoztunk a repülőtéren. Már az is csoda, hogy ilyen rövid idő alatt ideértünk, de hogy még hat embert kivizsgáljanak, s aztán ilyen bonyolult műtéteket elvégezzenek, az képtelenség.

– Azért értek ide ilyen hamar, mert űrhajóink a fény sebességének többszörösével haladnak – felelte Garan.

– Rendben. Nehéz ugyan elképzelni, hogyan lehetséges, de végül is nem értek hozzá, nem ez a szakmám. Azt viszont tudom, hogy egy komoly szívűtét mennyi ideig tart, s milyen sokára épül fel utána a beteg. Én pedig nem érzek semmit – jegyezte meg Benson.

– Orvosaink a nukleo-elektronikus sarjasztási folyamattal, amely egyébként nálunk is újdonságszámba megy, pillanatok alatt be tudják gyógyítani a sebeket – magyarázta Garan.

– Fantasztikus. Egyébként ne vegye kíváncsiskodásnak, de szeretném tudni, hol tanult meg ilyen jól oroszul – szólalt meg Szmirnov.

– Én pedig épp azon csodálkoztam, hogy milyen jól tud angolul – jegyezte meg a kanadai.

– Végig bardánul beszéltem, s most is az anyanyelvemen szólok önökhöz – mondta Garan. – Beoperáltunk a bal karjukba egy fordítógépként működő bioegységet. Ez az oka, hogy amikor olyan nyelvet hallanak, amelyet egyébként nem értenének, azt hiszik, hogy az anyanyelvükön beszélnek önökhöz. Különben ez az írott szöveg is érvényes.

– Fantasztikus – jegyezte meg Benson.

– Sajnos, a bioegység két év múlva felszívódik, viszont addig egyirányú kommunikátor is. Ezen keresztül fogjuk önökkel tudatni az újabb orvostudományi ismereteket, hogy ne kelljen megint eljönniük az űrállomásra – magyarázta Garan.

– Ön is orvos? – kérdezte Wysoczki.

– Nem, én katonatiszt vagyok – felelte Garan. – Viszont ennyit azért én is tudok. Nálunk ezek közismert dolgok.

– Hihetetlen – szolt Szmirnov.

– Uraim – szakítottam félbe a beszélgetést –, azt javaslom, hogy most fájadjanak át abba a helyiségbe, ahol majd sor kerül az elektronikus kiképzésre. Garan ezredes megmutatja, merre kell menni. Viszont vigyázzanak, mert itt jóval kisebb a gravitáció, mint a Földön, s esetleg beverik a fejüket a mennyezetbe!

Pár perc múlva Garan két biztonsági őrrrel tért vissza.

– Attól tart, hogy a másik három megtámad bennünket? – kérdeztem.

– Nincs náluk fegyver – felelte –, de nem bízom bennük teljesen.

– Igaza van. Ez számomra is megnyugtatóbb – mondtam.

Miközben behozták az egyenruhát viselő, eszméletlen férfiakat, még egyszer átgondoltam, amit mondani akartam nekik, mert tudtam, hogy a tárgyalásoknak ez lesz a kritikus pontja.

– Sikerült bejutni a komputeres adatnyilvántartásba? – kérdeztem Garantól.

– Természetesen. Mind az amerikai, mind a kanadai, mind pedig az orosz titkosszolgálaton belül megalakult a Földön túli ügyekkel foglalkozó, egyenként tíz főből álló csoport – felelte.

– Szinte hihetetlen. Ezek szerint tényleg komolyan vették a dolgot – jegyeztem meg.

– Miért ne vették volna komolyan? – kérdezte Garan.

– A politikusok nem szokták betartani az ígéretüket, még kevésbé szoktak ilyen gyorsan intézkedni – feleltem.

– Ja, a Földön, így már értem – szólta Garan.

– Ideje felébreszteni őket – mondtam.

Az eszméletlen emberek szállításával megbízott bardánok elővették a keroxinos kis palackokat, és ugyanúgy rákapcsolták a férfiak arcára helyezett maszkot, ahogy korábban az orvosokkal tették. Lassan ők is magukhoz tértek, s kíváncsian körülnéztek.

Miután üdvözöltem őket, s elmondtam, kicsoda Garan, így folytattam:

– Önöket azért választották ki, hogy Oroszország, az Egyesült Államok, valamint Kanada titkosszolgálatán belül vezessék a Földön túli ügyekkel foglalkozó csoportot. Steve Tanner vagyok, s én leszek a felettesük. Arra kérem önöket, hogy szintén mutatkozzanak be.

– Ivan Rutkov repülőezredes vagyok Oroszországból – mondta balról az első.

– Terry Burton kapitány, amerikai haditengerészeti – szólta a középső.

– Jacques Fernville alezredes vagyok Kanadából – mondta a harmadik.

– Mielőtt rátérek küldetésük részleteire, el kell mondanom, hogy az űrállomáson dolgozó bardán orvosok megvizsgálták önöket, és azonnal rendbe hozták Rutkov ezredes tüdejét.

– Mi baja volt a tüdőmnek? – kérdezte az orosz.

– A lerakódott nikotin miatt kezdődő tüdőrákja. Ezért azonnal abba kell hagynia a dohányzást – mondtam.

– Milyen joggal tiltja meg, hogy rágyújtsak? – kérdezte.

– Miután önt bízták meg a hazájában ezzel a különleges feladattal, közös érdekünk, hogy vigyázzon az egészségére. Ellenkező esetben valaki mással kellene önt helyettesíteni, s az rendkívül hátráltatná a munkát – feleltem.

– Biztos benne, hogy az a napi nyolc-tíz cigaretta pont nekem ártana meg? – kérdezte.

– Biztos – válaszoltam röviden, bár tudtam, hogy legalább kétszer annyit szokott szívni.

– A parancs az parancs. Vége a dohányzásnak – jelentette ki.

– Azért kellett létrehozni azokat a csoportokat, amelyeknek az élére önöket nevezték ki – folytattam –, mert a bardánok kutatásaihoz emberi génekre van szükség. Carlton, Kuriakin és Weston elnök urak megértették, hogy jobb megegyezni az űreemberekkel, mert különben erőszakhoz folyamodnának. Így viszont cserébe megkapjuk a rák ellenszerét. Három útitársukat, akik mind híres rákkutatók, épp most képzik ki.

– S mi lesz a feladatunk? – kérdezte az amerikai.

– Biztosítani, hogy űrhajóikkal a bardánok rendszeresen szállíthassák az embereket a Földről az űrállomásra, majd ugyanoda vissza – válaszoltam.

– El akarják rabolni őket? – kérdezte a kanadai felháborodottan.

– Megnyugtatom, hogy már eddig is gyakran megtették, csak nem az úgynevezett fejlett országokból. Mostanra azonban olyan stádiumba kerültek a bardánok kutatásai, hogy más embertípusra van szükségük – feleltem.

– És mit csinálnak velük? – kérdezte az orosz.

- Hálából a genetikai mintáért megvizsgálják, és meggyógyítják őket, megszüntetve minden betegséget, kóros elváltozást. Aztán mindenkit visszavisznek oda, ahol találták őket. Útközben azonban a pilóták befűjnek egy bizonyos gázt az űrhajóba, s az emberek ettől elfelejtik, hogy mi történt velük – magyaráztam.
- A forgalomirányítók viszont állandóan jelenteni fogják, hogy radarjukon ufókat látnak – mondta az amerikai.
- Jelentenék, ha önök nem szólnának nekik előre, hogy a légierő kísérleti céllal be fog lépni a körzetükbe – magyaráztam. – Vagyis meg kell őket téveszteni.
- Honnan fogjuk tudni, hogy mikor és hova érkeznek az űrhajók? – kérdezte a kanadai.
- Azon a fordítógépként is működő bioegységen keresztül fogjuk önöknek megüzenni, amely egyirányú kommunikátor is egyben. Ezt a bardán orvosok helyezték el a bal karjukban, mielőtt magukhoz tértek. Két év múlva a készülék ugyan felszívódik, de akkor majd újat kapnak – válaszolta Garan.
- Ezt a programot pedig – s rámutattam az asztalon fekvő lemezekre –, másolják rá a titkoszolgálat központi komputerére, mert a csoportjuk tagjai ezen keresztül fognak értesülni az űrhajók érkezésének pontos helyéről és idejéről.
- Megtudhatnánk, hogy évente hány embert szoktak felhozni a bardánok? – kérdezte az orosz.
- Ezret, kétezret. Most viszont sokkal több mintadarabra lesz szükségünk. Azt mondhatom, hogy tíz-tizenötezerre kell számítaniuk, viszont továbbra is a ritkán lakott helyekre megyünk. Óvatosságból elkerüljük a nagyvárosokat – szólt Garan.
- Egy adott út során az űrhajó csak egy helyen száll le vagy több helyen? – kérdezte az amerikai.
- Ez is, az is elő szokott fordulni. Ezért nagyon fontos, hogy önök állandóan kapcsolatban legyenek egymással. A biztonság kedvéért legjobb, ha szólnak a többieknek, amikor valamelyikük értesül az érkezésünkről. Akkor nem érhet senkit váratlan meglepetés, időben beszélhetnek a forgalomirányítókkal. Egyébként nemsokára önöket is kiképezzük elektronikus úton, hogy értsenek a részletekhez – magyarázta Garan.
- Elképzelhető, hogy önök azokban az országokban is jártak, ahonnan mi származunk? Néhányszor előfordult, hogy az emberek úgynevezett repülő csészéaljakat láttak. Legalábbis ezt állították – szólt a kanadai.
- Valóban megpróbáltunk leszállni, de a vadászgépeik mindig megtámadtak bennünket – felelte Garan.
- Mert azt hittük, hogy az ellenség kísérleti repülőgépei léptek be a légterünkbe – magyarázta a kanadai.
- Ez velünk is többször előfordult. Majdnem háború lett belőle, igaz? – szólt az orosz.
- Bizony – mondta az amerikai.
- Éppen ezért a legfontosabb a teljes titoktartás. Csak akkor hozhatják nyilvánosságra mindazt, amit majd megtudnak, ha Bardánia bejelentés nélkül fegyverrel megtámadná a Földet – mondtam.
- Mi legyen azokkal, akiknek esetleg sikerül lefényképezniük vagy videokamerával felvenniük az űrhajókat? – kérdezte a kanadai.
- Olyanok is lesznek, akik majd fűnek-fának mesélik, hogy őket magukat vagy a hozzátartozóikat elrabolták az űremlékek – jegyezte meg az orosz.

– Ezeket az embereket lehetetlenné vagy nevetségessé kell tenni. Ha másként nem megy, némítsák el őket! – feleltem.

– Mielőtt visszavisszük önöket, a személyes biztonságuk érdekében mindegyikük kap egy gyűrűt, olyat, amelyet Tanner úr is visel – szólt Garan. – Amikor a hüvelykujjakkal megnyomják a gyűrű belső részét, azonnal körülveszi önöket a kúp alakú energiapajzs. Ezen nem tudnak áthatolni a Földön használatos kézi fegyverek lövedékei. Körülbelül százötven óráig működik, utána fel kell tölteni.

– Az elektronikus kiképzés egyébként csak pár percig tart, nem fájdalmas, nem kell tőle félni – mondtam. – Nekem így tanították meg az űrhajók működését. Garan ezredes majd elkíséri önöket, de óvatosan menjenek, mert itt sokkal kisebb a gravitáció. Később majd még találkozunk – mondtam, majd felálltam, és mindegyikkel kezet fogtam.

Garan hamarosan visszajött.

– A három orvos túl van a kiképzésen. Olyan boldognak látszanak, mint az aranyásók, akik megtalálták a világ legnagyobb aranyrögét. A hálóteremben egymás szavába vágva tárgyalják a tanultakat – mondta.

– Ennek örülök – feleltem.

Jó tíz perc múlva mindketten bementünk hozzájuk, mert tudtuk, hogy addigra a katonák kiképzése is befejeződött. Kíváncsiak voltunk, mi a véleményük.

– Nem lesz könnyű – mondta az amerikai. – Attól félek, hogy a feletteseink majd firtatni fogják, hogy mivel foglalkozunk.

– Egyszerűen ki kell találni valamit – jegyezte meg az orosz. – Én inkább attól félek, hogy a csoportom legjobb tagjait elő akarják léptetni, s azok a magasabb fizetés miatt örömmel veszik az áthelyezést.

– Én viszont attól félek, hogy majd csökkentik a költségvetésünket, s emiatt nem fogunk tudni annyit repülni, mint kellene – mondta a kanadai.

– Ha ez bekövetkezik, üzenje meg a komputerprogramon keresztül, s az egyik űrhajóval küldök aranyat. Az elektronikus kiképzésen erről is szó volt, nem? – szólt Garan.

– Tényleg.

– Ha bármi nehézségük lenne, üzenjenek, s mi mindenben segítünk. Most azonban ideje indulni – mondta Garan.

A kis társasággal ahhoz a vészkijáráshoz mentünk, amely a földi levegővel töltött folyosó végén volt. Ide ipszilon alakú lebegő folyosót hoztak, hogy egyszerre lehessen beszállni a dokkolókapoccsal kikötött két Stratosba.

– Nem ugyanazzal az űrhajóval megyünk vissza? – kérdezték.

– Idefelé teherárúként hibernálva jöttek, most viszont első osztályon fognak utazni. Jó utat kívánok – mondtam röviden, mert nem szeretem az érzélgős búcsúzkodást.

Eközben Garan elmagyarázta a pilótáknak, hogy most nincs szükség randomin gázra, mert ezeknek az utasoknak nemhogy szabad, de kell is emlékezniük mindarra, ami velük történt.

Miután a két Stratos elhagyta az űrállomást, hirtelen határtalan gyengeség vett erőt rajtam. Elkezdett rázni a hideg.

– Visszamegyek a szobámba, és lepihenek egy kicsit. Fáradt vagyok – mondtam Garannak.

– Aludja ki magát! Tudom, hogy olyan a szervezete, mint a vas, de az utóbbi pár nap biztosan megviselte.

Minden erőmet összeszedve nagy nehezen elértem a szobám ajtaját. Valósággal beestem az ágyba, de nem tudtam elaludni. Helyette a zöld különféle színárnyalatai váltották egymást a szemem előtt. Aztán halk kattogás közepette sárga, kék, piros és lila színű geometriai alakzatok kezdtek forogni körülöttem.

– Lehet, hogy megmérgezték az üremlereket? Miután elintéztem az ügyüket, rájöttek, hogy már nincs szükségük rám – gondoltam.

Lassan kezdtem magam jobban érezni. Már nem fáztam. Kinyitottam a szememet, s meglepődve láttam, hogy a mennyezetten lustán körbejár egy ventilátor, az ágy lábánál pedig jubai főnököm figyel aggódva.

– No, végre magadhoz tértél – mondta Mike megkönnyebbülten.

Fel akartam kelni, de rettenetesen sajtolt minden porcikám.

– Hogy kerültem ide? – kérdeztem.

– Tegnap este nekiment egy autó a kocsidnak, és felborultál – mesélte Mike. – Ha nem kapcsolod be a biztonsági övet, már talán el is temettünk volna. Luigi talált rád hazafelé menet. Úgy néz ki, hogy komoly agyrázkódást szenvedtél. Lehet, hogy belső sérüléseid is vannak. Hamarosan itt lesz a repülőgép, és elvisz Nairobiba.

– Ilyen súlyos állapotban lennék? – kérdeztem.

– Nem kockáztathatunk semmit. Majd szólok, ha indulni kell. Addig maradj ágyban!

Amikor kiment a szobából a főnököm, kidugtam mindkét lábamat a takaró alól. Egyforma volt mind a kettő. Végigtapogattam az oldalamat, sebhelynek semmi nyoma.

– Ezek szerint az egész csak álmodtam. Kár – mondtam magamban.

Kis idő múlva Luigival együtt visszatért Mike.

– Csupa piszok lettél az olajtól meg a portól. A holmijaidat betettük ebbe a szatyorba. Majd Nairobiban mosasd ki! Minthogy nagyjából egyformák vagytok Paullal, megkértük, hogy adjon kölcsön egy nadrágot meg egy inget. Addig vedd fel ezeket! – mondták.

Óvatosan felültem, és a segítségükkel felöltöztem. Mivel nagyon szédültem, s nem tudtam menni, hoztak egy karosszéket, és ebben vittek ki a ház előtt várakozó Landroverhez. Tíz perc múlva már kinn voltunk a repülőtéren.

Hamarosan megérkezett a nyolcüléses, hárommotoros kis gép. Miközben kiszálltak az utasok, s a pilóta kirakta a szállítmányt, feltankolták a Trilandert. Engem a pilóta mellé ültettek. A repülőgép már indulásra készen állt, amikor egyszer csak megjelent az ablaknál Luigi, és beadott három, feladó nélküli borítékot.

– Gyorsan átnéztük a postaszákokat. Ezek a levelek neked jöttek – mondta.

A pilóta megindította a motorokat, s a légsavarak egyre gyorsabban forogtak. A fülsiketítő zúgás és a gép körül kavargó vörös porfelhő miatt az emberek behúzódtak a forgalmi épületbe. A kis repülőgép lassan kigurult a futópálya végére, s szembefordult a széllal. A pilóta gázt adott, s máris a levegőben voltunk. Tudtam, hogy mihelyt átrepülünk a Nílus fölött, a folyó túlsó partjától négy órán át egészen Nairobiig pontosan azt lehet látni, amit szinte egész Afrikában: téglavörös talajt, gyér növényzetet és elszórtan kör alakú kunyhókat.

Mivel a tájat úgy ismertem, mint a tenyeremet, mihelyt felemelkedtünk, megnéztem, honnan jöttek a levelek. Amikor láttam, hogy milyen bélyeg van rajtuk, tudtam, hogy ki írt. A titoktartás miatt a svájci bankok ugyanis mindig sima borítékot használnak. Az egyikben értesítettek, hogy az ENSZ átutalta a fizetésemet. A másikban tudatták, hogy mekkora összeg van a számlámon. Amikor megnéztem az egyenleget, nem hittem a szememnek. Félmillió dollárral több volt, mint amennyire számítottam.

– Hát ez a rengeteg pénz honnan került ide? Már a svájci bank sem a régi. Biztosan tévedett a tisztviselő. A harmadik levélben majd elnézést kérnek, s megírják, hogy valójában mennyi pénzem van – gondoltam.

Kötelességszerűen felbontottam az utolsó borítékot is. Ebben a főnyeremény tulajdonosának gratulált a lottóiroda. Ellenőriztem a címzett nevét és címét. A levél nekem szólt. Megnéztem a kihúzott számokat. Azok voltak, amelyekkel már évek óta sikertelenül játszottam.

– Ilyen szerencsés lennék? Vagy lehet, hogy a bardánok keze van a dologban? – futott át az agyamon.

Hirtelen eszembe jutott a gyűrűm. Gyorsan belenyúltam a szatyorba, és megtapogattam az ingemet. Ott volt a zsebemben.

– Tehát nem gurult ki a karambol során, ahogy Fred mondta – állapítottam meg.

Felhúztam az ujjamra a kedves emléket, és megnyugvással néztem rá. Ahogy megcsillant a napfény a fekete zafíron, megrökönyödtem.

– Ez a bardán oroszlán!

Behunytam a szememet. Egy darabig nem mertem ránézni a gyűrűre, de aztán erőt vettem magamon. A repülőgép közben irányt változtatott, s a Nap már nem tűzött be az ablakon. A kő most is csillogott, de oroszlánnak semmi nyoma.

Azóta sem tudom eldönteni, hogy álmodtam az egészet, vagy mégsem képzelődtem.

VÉGE